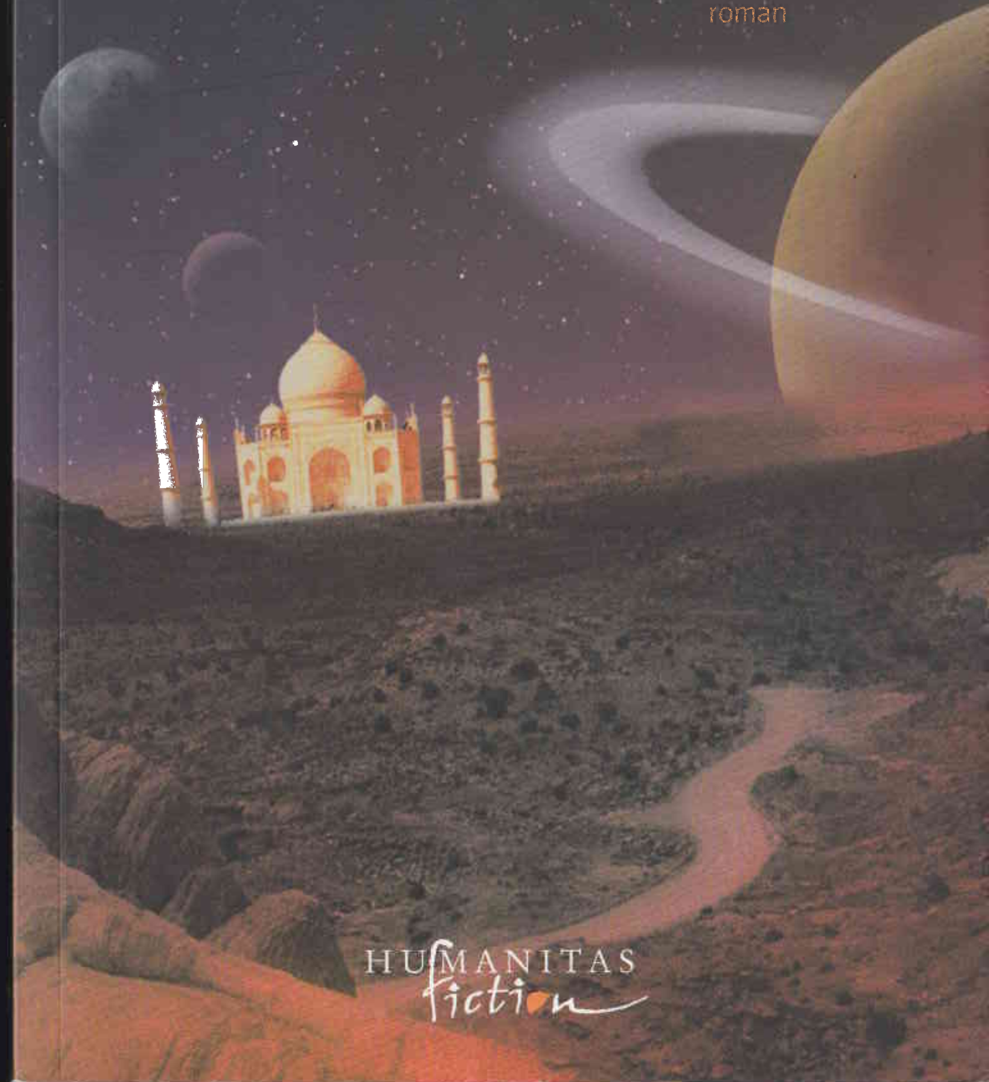

Raftul Denisei

Kurt Vonnegut

Sirenele de pe Titan

roman

Călătorind în nava proprie însoțit de câinele său, magnatul Winston Niles Rumfoord traversează o zonă necartografiată a spațiului, iar corpul lui devine un câmp de particule energetice. Consecința acestei stări atipice este darul clarviziunii, precum și cel al materializării temporare, când planetele intersectează fluxul lui de particule. Martor al uneia dintre materializările lui Rumfoord, Malachi Constant, cel mai bogat om din America, află de la acesta că viitorul îi rezervă o călătorie pe Marte. Deși sceptic, Malachi nu numai că ajunge pe această planetă, dar va fi luat prizonier de marțieni, care îi vor șterge amintirile și îl vor înrola în armata lor ce va invada Pământul. Însă, odată ofensiva declanșată, nava lui Malachi va fi deturnată spre Mercur și, în cele din urmă, spre Saturn... unde îl va întâlni pe Salo, un robot de pe Tralfamadore. Nava lui Salo a eșuat pe Titan, satelitul lui Saturn, acum două sute de mii de ani. Încercând să-l aducă înapoi acasă pe seamănul lor, tralfamadorienii au intervenit, de-a lungul mileniilor, în istoria Pământului, dirijând evoluția speciei umane astfel încât Salo să poată obține de la civilizația tehnologică de pe Terra piese de schimb pentru nava sa avariată. Destinele acestor trei personaje se intersectează într-o satiră necruțătoare, dincolo de care cititorul poate întrezări o fabulă complexă despre destinul umanității.

Raftul Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

KURT VONNEGUT

Sirenele de pe Titan

Traducere din engleză și note de
LIGIA CARANFIL

HUMANITAS
fiction

Coperta de
RADU SANDOVICI

Redactor
RALUCA POPESCU

KURT VONNEGUT
THE SIRENS OF TITAN

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VONNEGUT, KURT
Sirenele de pe Titan / Kurt Vonnegut; trad.: Ligia Caranfil. –
București: Humanitas Fiction, 2007
ISBN 978-973-689-181-6

I. Caranfil, Ligia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Alex Vonnegut, agentul special,
cu dragoste

Cu fiece oră, Sistemul Solar se apropie cu 70 000 de kilometri de roiul globular de stele M13 din Hercules... și încă se mai găsesc unii moftangii care insistă că nu există progres.

RANSOM K. FERN

Toate persoanele, locurile și evenimentele din această carte sunt reale. Anumite discursuri și gânduri sunt constructe necesare ale autorului. Nici un nume nu a fost schimbat pentru protejarea celor nevinovați, de vreme ce Dumnezeu Atotputernicul îi protejează în mod curent pe inocenți.

1

ÎNTRE TIMID ȘI TIMBUKTU

Presupun că cineva acolo sus mă place.

MALACHI CONSTANT

În ziua de azi fiecare știe să descopere în sine însuși sensul vieții.

Dar omenirea nu a fost întotdeauna atât de norocoasă.

Cu aproape un secol în urmă, oamenii nu reușeau să dezlege cu ușurință misterele din ei înșiși.

Nici măcar nu puteau să le spună pe nume celor cincizeci și trei de porți ale sufletului.

Religiile de doi bani erau în floare.

Omenirea, neștiutoare în privința adevărurilor care se află în străfundurile fiecărei ființe umane, privea în afară, înainta mereu spre exterior. Ce spera omenirea să afle în înaintarea ei exterioară era cine anume era responsabil de întreaga creație și care era sensul întregii creații.

Omenirea își împingea cercetașii mereu spre exterior, tot mai spre exterior. Până la urmă, i-a aruncat în spațiul cosmic, în marea incoloră, insipidă și imponderabilă a exteriorității infinite.

I-a azvârlit ca pe niște pietroaie.

Acești cercetași nefericiți au descoperit ceea ce se găsea din belșug pe Terra: un interminabil coșmar al lipsei de sens. Răsplățile spațiului cosmic, ale exteriorității nelimitate, au fost trei la număr: eroismul de paradă, comedia vulgară și moartea fără noimă.

Exterioritatea și-a pierdut, în sfârșit, atracțiile iluzorii.

Numai interioritatea mai rămase de explorat.

Numai sufletul uman rămase *terra incognita*.

Acesta a fost începutul binelui și al înțelepciunii. Cum erau oamenii din vechime, cu sufletele lor încă neexplorate?

În paginile următoare se derulează povestea adevărată, venită din Epocile de Coșmar, care se situează, în mare – cu o probabilitate de eroare de numai câțiva ani în plus sau în minus –, între al Doilea Război Mondial și A Treia Mare Criză Economică.

* * *

Era o mulțime de oameni. Mulțimea se adunase pentru că urma să aibă loc o materializare. Un bărbat și câinele său urmau să se materializeze, aveau să se ivească din senin, la început micuți cât firele de iarbă, iar la sfârșit devenind la fel de substanțiali ca oricare bărbat și patruped de pe lumea asta.

Mulțimea nu avea să vadă fenomenul. Materializarea era exclusiv o problemă personală pe o proprietate privată, iar mulțimea nu era defel invitată să caște gura.

Materializarea urma să aibă loc, precum o execuție prin spânzurare modernă, civilizată, la adăpostul unor ziduri înalte, goale, bine păzite. Iar mulțimea de dincolo de ziduri aducea foarte mult cu mulțimea din fața zidurilor între care se desfășoară o execuție prin spânzurare.

Mulțimea știa că nu avea să vadă nimic și, totuși, membrilor ei le făcea plăcere să se afle în apropiere, să se holbeze la zidurile goale și să-și închipuie ce se petrece dincolo de ele. Misterele materializării, la fel ca și cele ale unei spânzurări, erau, datorită zidului ce le ascundea încă mai ispititoare, pornografice aproape: imaginația morbidă a mulțimii proiecta pe zidurile de piatră umbre mișcătoare.

Orașul era Newport, Rhode Island, S.U.A., Terra, Sistemul Solar, Calea Lactee. Zidurile înconjurau proprietatea Rumfoord.

Cu zece minute înainte ca materializarea să aibă loc, agenții de poliție răspândiră zvonul că materializarea se produsese prematur, în afara zidurilor, că bărbatul și câinele lui puteau fi văzuți două străzi mai încolo. Mulțimea o luă

la goană într-acolo, ca să vadă miracolul la intersecție. Mulțimea era înnebunită după minuni.

La coada mulțimii, era o femeie de peste o sută de kile. Avea gușă, un măr caramelizat și o fetiță cenușie de șase anișori. O ținea pe micuță de mână și o trăgea încoace și încolo, ca pe o minge prinsă de capătul unui elastic.

– Wanda June, zise ea, dacă nu te porți cuviincios, n-am să te mai iau niciodată la altă materializare!

* * *

Materializările erau fenomene care se petreceau de nouă ani, o dată la cincizeci și nouă de zile. Cei mai savanți și mai de încredere bărbați din lume imploraseră în genunchi să li se ofere privilegiul de a fi martorii unei materializări. Indiferent cum își formulau aceste personalități rugămințile, toți erau întâmpinați cu un refuz de gheață. Răspunsul era mereu același, scris de mână de către secretara pentru relații cu publicul a doamnei Rumfoord:

Doamna Winston Niles Rumfoord mă roagă să vă informez că nu are posibilitatea să vă ofere invitația pe care o solicitați. Este sigură că îi veți înțelege sentimentele în această chestiune, anume că fenomenul pe care doriți să-l observați este o tragedie pentru familie și nu constituie un subiect adecvat investigațiilor efectuate de străini, oricât de nobile ar fi motivele care ar sta la baza curiozității lor.

Doamna Rumfoord și servitorii ei nu răspundeau la nici una dintre zecile de mii de întrebări care li se puneau în legătură cu materializarea. Doamna Rumfoord nu considera că e de datoria ei să-și informeze semenii, dar se achita de acea obligație, incalculabil de măruntă, publicând un raport la douăzeci și patru de ore după fiecare materializare, raport care nu depășea niciodată o sută de cuvinte. Era afișat de

majordomul ei într-un avizier prins în perete lângă singura intrare în incinta proprietății.

Unica intrare în incinta proprietății era o ușiță în stilul *Alice în Țara Minunilor*, în zidul vestic. Ușița era înaltă de un metru și treizeci și șapte de centimetri. Era din fier și se încuia cu o yală uriașă. Porțile largi ale proprietății erau astupate cu zid de cărămizi.

Rapoartele care se afișau în avizierul de lângă ușa de fier erau invariabil sumbre și acre. Conțineau informații care nu puteau decât să-i întristeze pe cei ce simțeau fie și o brumă de curiozitate. Ele făceau cunoscută ora precisă la care soțul doamnei Rumfoord, Winston, și câinele său, Kazak, s-au materializat, și ora precisă la care s-au dematerializat. Starea de sănătate a omului și a animalului era invariabil apreciată ca fiind „bună". Rapoartele lăsau să se înțeleagă că soțul doamnei Rumfoord putea vedea limpede în trecut și în viitor, dar nu ofereau exemple de clarviziune în nici unul dintre cele două direcții ale timpului.

* * *

Mulțimea fusese păcălită să se îndepărteze de proprietate pentru a permite sosirea netulburată a unei limuzine închiriate care opri în fața ușiței de fier din zidul vestic. Un tânăr subțirel, în hainele unui dandy din epoca edwardiană, ieși din limuzină și îi arătă un act polițistului care păzea poarta. Se deghizase cu o pereche de ochelari cu lentile fumurii și o barbă falsă.

Polițistul dădu din cap, iar tânărul descuie singur poarta cu o cheie pe care o scoase din buzunar. Pătrunse aplecându-se și trânti cu zgomot ușa în urma lui.

Limuzina o luă din loc.

„CÂINE RĂU!" stătea scris pe o tăbliță deasupra ușiței de fier. Văpăile asfințitului de vară scăpărau printre cioburile ascuțite turnate în betonul din vârful zidului.

Omul care intrase de unul singur era prima persoană invitată vreodată de doamna Rumfoord la o materializare. Nu era un mare om de știință. Nu era nici măcar bine-crescut. Fusese exmatriculat de Universitatea din Virginia la jumătatea primului său an de facultate. Se numea Malachi Constant, era din Hollywood, California. Cel mai bogat american și un crai notoriu.

„CÂINE RĂU!" se putea citi pe tăblița de dincolo de ușița de fier. Dar înăuntru nu se afla decât scheletul unui câine. Purta o zgardă cu ghimpi ascuțiți, al cărei lanț fusese fixat în zid. Era scheletul unui câine foarte mare, un mastif. Colții lui lungi erau încleștați. Craniul și mandibulele lui formau modelul ingenios dar inofensiv al unei mașini de sfâșiat carne. Mandibulele se închiseseră: trosc. Aici fuseseră ochii strălucitori, acolo urechile ciulite, dincolo nările fremătânde, acolo creierii carnivorului. Funiile mușchilor fuseseră prinse aici și aici, împreunaseră colții în carne: trosc.

Scheletul era un simbol, un pretext, un subiect de conversație, așezat acolo de o femeie care nu vorbea aproape cu nimeni. Nici un câine nu murise la datorie lângă zid. Doamna Rumfoord cumpărase oasele de la un veterinar, le curățase, le lustruise și le legase laolaltă cu sârmă. Scheletul reprezenta una dintre numeroasele și obscurele remarci amare asupra renghiurilor răutăcioase pe care i le jucau timpul și soțul.

Doamna Winston Niles Rumfoord dispunea de șaptesprezece milioane de dolari. Doamna Winston Niles Rumfoord deținea cea mai înaltă poziție socială care se putea atinge în Statele Unite ale Americii. Doamna Winston Niles Rumfoord era nurlie, sănătoasă, ba și talentată, pe deasupra.

Avea talent de poetesă. Publicase sub vălul anonimatului o plachetă de poezii, intitulată *Între timid și Timbuktu*. Fusese primită destul de bine.

Titlul îi fusese inspirat de faptul că toate cuvintele cuprinse între *timid* și *Timbuktu*, în dicționarele de buzunar, se referă la *timp*.

Dar, deși era înzestrată, doamna Rumfoord tot mai făcea câte o boacănă, cum ar fi să lege scheletul unui câine cu lanțul de zid, să astupe cu cărămizi celelalte porți ale proprietății, să lase faimoasele grădini în stil francez să se transforme în sălbăticia tipică din New England.

Morala: banii, poziția socială, sănătatea, frumusețea și talentul nu sunt totul pe lumea asta.

Malachi Constant, cel mai bogat american, încuie ușița în stilul *Alice în Țara Minunilor*. Își agăță ochelarii cu lentile negre și barba falsă în iedera de pe zid. Trecu de scheletul câinelui în pas vioi, uitându-se la ceasul lui de mână cu baterii solare. În șapte minute, un mastif viu pe nume Kazak urma să se materializeze și să cutreiere curtea.

„Kazak mușcă, îl avertizase doamna Rumfoord în invitația ei, așadar vă rog să fiți punctual."

Amintirea avertismentului de a fi punctual îl făcu pe Constant să zâmbească. A fi punctual mai însemna și a exista ca punct în spațiu, nu numai a ajunge undeva la timp. Constant exista ca punct în spațiu. Nici nu-și putea imagina cum ar fi fost să existe în vreun alt mod.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care urma să le afle, și anume cum ar fi să exiști altfel. Soțul doamnei Rumfoord avea altă modalitate de a exista.

Winston Niles Rumfoord trecuse în zbor cu naveta spațială personală direct printr-un infundibul cronosinclastic, ce nu fusese trecut pe hartă, la două zile depărtare de Marte. Fusese însoțit numai de câine. Acum Winston Niles Rumfoord și animalul său de companie, Kazak, existau ca fenomene ondulatorii. Se pare că pulsau pe o spirală neregulată care începea din Soare și se termina în steaua Betelgeuse. Terra se apropia vertiginos de momentul intersectării acelei spirale.

* * *

Aproape orice explicație succintă a infundibulelor cronosinclastice îi va ofensa cu siguranță pe specialiștii din domeniu.

Însă cea mai bună explicație succintă este, probabil, cea oferită de dr. Cyril Hall, în paginile celei de-a paisprezecea ediții a *Enciclopediei minunilor și a altor lucruri de făcut pentru copii*. Articolul este reprodus aici în întregime, cu binevoitoarea permisiune a editorilor:

INFUNDIBULE CRONOSINCLASTICE: Închipuie-ți că tăticul tău este cel mai isteț om care a trăit vreodată pe Terra și știe totul și că are dreptate în absolut toate privințele, ba mai poate și demonstra că are dreptate în toate privințele. Acum închipuie-ți un alt copilaș, care trăiește într-o altă lume simpatică la un milion de ani-lumină distanță, iar tăticul copilașului este cel mai isteț om care a trăit vreodată în acel univers drăguț, atât de departe de al nostru. Este la fel de deștept și are tot atâta dreptate ca și tăticul tău. Amândoi tăticii sunt isteți și amândoi au dreptate.

Numai că, de s-ar întâlni vreodată, s-ar isca între ei o gâlceavă grozavă, pentru că nu s-ar înțelege în nici un chip. Se poate spune că tăticul tău are dreptate și tăticul celuilalt copilaș greșește, dar Universul este un loc grozav de mare. Există destul loc pentru o mulțime de oameni care să aibă cu toții dreptate și tot să nu se înțeleagă.

Motivul pentru care ambii tătici pot avea dreptate și, cu toate astea, să se ia la harță este că sunt atât de multe modalități de a avea dreptate. Există locuri în Univers, totuși, unde fiecare tătic ar putea pricepe până la urmă ce anume vrea să zică celălalt tătic. În aceste locuri toate tipurile diferite de adevăruri se potrivesc precum părțile componente ale ceasului de la mâna tăticului tău. Aceste locuri se numesc infundibule cronosinclastice.

Sistemul Solar pare să fie plin de astfel de infundibule cronosinclastice. Există unul mare-mare de tot de care știm și căruia îi place să stea între Terra și Marte. Am aflat de existența lui pentru că un pământean a trecut direct prin el, împreună cu câinele său.

Poate crezi că e tare drăguț să treci printr-un infundibul cronosinclastic și să vezi toate modurile în care poți avea perfectă dreptate, dar este un lucru foarte primejdios. Bietul om și bietul patruped s-au răspândit până departe, nu numai prin spațiu, dar și prin timp.

„Crono" (kro-no) înseamnă timp. „Sinclastic" (sin-clas-stik) înseamnă curbat în același sens în toate direcțiile, precum coaja unei portocale. „Infundibulum" (in-fun-di-bu-lum) este un cuvânt în limba latină, prin care romanii de pe vremea lui Iuliu Cezar desemnau o pâlnie. Dacă nu știi ce-i aia o pâlnie, roag-o pe mămica ta să-ți arate.

Cheia porții în stilul *Alice în Țara Minunilor* venise odată cu invitația. Malachi Constant o lăsă să alunece în buzunarul tivit cu blăniță de la pantaloni și urmă o potecă ce se deschidea în fața lui. Pășea într-o umbră deasă, dar razele piezișe ale amurgului umpleau coroanele copacilor cu o lumină *à la* Maxfield Parrish[1].

Pe măsură ce înainta, Constant își flutura invitația, așteptându-se să fie abordat la fiecare cotitură. Cerneala cu care fusese scrisă era violet. Doamna Rumfoord avea numai treizeci și patru de ani, dar avea un stil de femeie bătrână, condeiul îi era înțepat, pervers. Îl detesta fățiș pe Constant, deși nu-l mai văzuse niciodată. Invitația era scrisă fără tragere de inimă, ca să nu spunem mai mult, de parcă ar fi fost mâzgălită pe o batistă murdărită de noroi:

În cursul ultimei materializări a soțului meu, scrisese ea în invitație, *el a insistat să fii de față la următoarea. N-am fost în stare să-l întorc din gândul lui, în ciuda numeroaselor inconveniente care sar în ochi. Insistă că te știe bine, că te-ar fi întâlnit pe Titan, care, din câte mi s-a dat de înțeles, este un satelit al planetei Saturn.*

1 Pictor și ilustrator american (1870-1966), poate cel mai popular artist comercial din Statele Unite ale Americii, din prima jumătate a secolului XX.

Aproape că nu exista vreo propoziție din invitație care să nu conțină verbul „a insista". Soțul doamnei Rumfoord insistase ca ea să facă un lucru pe care rațiunea ei îl respingea, iar ea, la rândul ei, insista ca Malachi Constant să se comporte, pe cât îi stătea în putință, ca un gentleman ce nu era.

Malachi Constant nu fusese niciodată pe Titan. Nu se aventurase niciodată, din câte se știa, dincolo de pătura gazoasă a planetei lui de baștină, Terra. Se pare că avea să afle altceva.

* * *

Poteca era întortocheată, iar vizibilitatea era redusă. Constant urma o alee acoperită de o iarbă deasă și umedă, de lățimea unei cărări deschise cu mașina de tuns iarba, ceea ce, de fapt, și era: brazda unui aparat de tuns iarba. La ambele margini ale făgașului se înălțau zidurile verzi ale junglei în care se transformase grădina.

Brazda aparatului de tuns iarba se întindea până la o fântână secată. Cel care tunsese iarba dăduse în acest punct dovadă de inventivitate, făcând cărarea să se bifurce. Constant putea să aleagă prin care parte a fântânii să treacă. Se opri la răscruce și își ridică privirea. Fântâna în sine era o minune a tehnicii. Era un con alcătuit din mai multe căușe de piatră, ale căror diametre descreșteau spre vârf. Căușe erau înfiletate pe un ax cu o înălțime de circa doisprezece metri.

Constant se feri din instinct să aleagă vreuna din cele două cărări, în schimb, se cățără chiar pe fântână. Urcă din căuș în căuș, intenționând, odată ajuns în vârf, să vadă de unde a venit și încotro avea să se îndrepte.

Aflându-se de-acum în vârf, în cel mai mic căuș al fântânii baroce, călcând în picioare resturile de cuiburi de păsări, Malachi Constant îmbrățișă dintr-o privire întreaga

proprietate, împreună cu o mare parte din panorama orașului Newport și a Golfului Narragansett. Își ținu ceasul de mână în dreptul soarelui, lăsându-l să se alimenteze cu energia care pentru ceasurile de acest soi reprezintă ceea ce sunt banii pentru oamenii de pe Terra.

Briza răcoroasă a mării îi răvăși părul negru-albăstrui. Era un bărbat bine făcut, de categorie semigrea, cu pielea smeadă, cu buze de poet, cu ochi căprui, catifelați, cuibăriți în arcadele umbroase ale unui craniu de Cro-Magnon. Avea treizeci și unu de ani. Dispunea de trei miliarde de dolari, mare parte dintre ei moșteniți. Numele lui însemna „mesager credincios". Făcea afaceri, mai ales la bursă.

În crizele de depresie care surveneau mereu după ce abuza de alcool, de narcotice și de femei, Constant tânjea după un singur lucru, un singur mesaj care să fie suficient de distins și de important ca să merite efortul său de a-l transmite cu smerenie de la un punct la altul.

Deviza blazonului pe care Constant și-l croise pentru sine era simplă: „Mesagerul așteaptă".

Ce avea Constant în cap, din câte se presupune, era un mesaj clasa întâi de la Dumnezeu sau de la cineva la fel de însemnat.

Constant se mai uită o dată la ceasul lui de mână. Mai avea două minute ca să se dea jos și să ajungă la conac, două minute înainte de materializarea lui Kazak, care avea să înceapă să-i caute pe intruși ca să-i muște. Constant râse de unul singur, închipuindu-și cât de încântată ar fi doamna Rumfoord dacă necioplitul parvenit Constant de la Hollywood ar rămâne cocoțat pe toată durata vizitei în fântână, încolțit de un câine de rasă. Nu era exclus ca doamna Rumfoord să dea drumul și la apă în fântână.

Era foarte posibil ca ea să-l urmărească pe Constant. Vila era la un minut de mers pe jos de fântână, despărțită de sălbăticie printr-o brazdă de iarbă tunsă, de trei ori mai lată decât poteca.

Vila Rumfoord, construită din marmură, era o copie supradimensionată a sălii de banchete din Whitehall Palace[1] de la Londra. Vila, ca mai toate clădirile cu adevărat grandioase din Newport, era o rudă îndepărtată a sediilor oficiilor poștale și tribunalelor din toată țara.

Vila Rumfoord constituia o ilustrare hilar de impresionantă a conceptului „oameni cu dare de mână". Era, cu siguranță, una dintre marile încercări la care fusese supusă densitatea materiei de la Marea Piramidă a lui Keops încoace. Într-un fel, era chiar o testare mai bună a rezistenței materiei decât Marea Piramidă de la Giseh, de vreme ce aceasta din urmă se reducea la nimic, pe măsură ce se apropia de cer. Nimic din vila Rumfoord nu se diminua pe măsură ce se apropia de văzduh. Întoarsă cu susul în jos, ar fi arătat exact la fel.

Densitatea și rezistența locuinței se aflau, desigur, într-o relație paradoxală cu faptul că stăpânul de odinioară al casei nu era mai consistent decât o rază de lună, cu excepția unui singur ceas la fiecare cincizeci și nouă de zile.

Constant coborî de pe fântână, pășind pe marginile căușelor care la bază se lărgeau tot mai mult. Când ajunse jos, își dori să vadă fântâna funcționând. Se gândi la mulțimea de afară, la felul în care și ceilalți s-ar fi delectat să vadă cum merge fântâna. Ar fi fost captivați, urmărind cum căușul mititel din vârful gingaș s-ar fi revărsat în următorul căuș ceva mai mărișor… iar următorul căuș s-ar fi revărsat în cel de dedesubt… și tot așa, o rapsodie de revărsări, fiecare căuș fredonându-și propriul cântecel acvatic vesel. Și sub toate celelalte căușe se căsca gura celui mai larg dintre toate… un adevărat Belzebut, setos și insațiabil… într-o continuă așteptare a primului strop de apă dulce.

Constant fu vrăjit, imaginându-și că fântâna era în funcțiune. Fântâna semăna foarte mult cu o halucinație, iar

1 Reședință regală engleză între anii 1530 și 1698.

halucinațiile, de obicei provocate de droguri, erau cam tot ce mai putea să-l surprindă și să-i descrețească fruntea.

Timpul trecea în goană. Constant nu se mișcă din loc.

Undeva se auzi lătratul unui mastif. Lătratul suna ca loviturile unui ciocan greu pe un gong mare de bronz.

Constant se trezi din contemplarea fântânii. Lătratul nu putea fi decât al lui Kazak, mastiful din spațiu. Kazak se materializase. Kazak simțea miros de parvenit.

Constant străbătu în fugă distanța care-i mai rămăsese până la casă.

Un bătrân majordom, în pantaloni până la genunchi, îi deschise ușa lui Malachi Constant de la Hollywood. Majordomul plângea de bucurie. Arătă cu degetul spre o cameră pe care Constant nu putea s-o vadă. Majordomul încerca să-i descrie lucrul care-l făcea atât de fericit și înlăcrimat. Nu putu scoate o vorbă. Îi înțepenise falca și tot ce putu să-i zică lui Constant fu:

— Brrrb brrb... brrb brrb brrb.

Pardoseala holului era făcută dintr-un mozaic reprezentând semnele zodiacului înconjurând un soare galben.

Winston Niles Rumfoord, care se materializase cu doar un minut mai înainte, veni în hol și se opri pe soare. Era mult mai înalt și mai masiv decât Malachi Constant și se dovedi prima persoană care-l convinse că s-ar putea să existe cineva care să-i fie superior. Winston Niles Rumfoord întinse o mână moale, îl salută cu familiaritate, rostind aproape cântat cuvintele de salut cu o voce glotală de tenor.

— Încântat, încântat, încântat, domnule Constant, îl întâmpină amfitrionul. Ce bine că ați vennnnnnnnnnit!

— Plăcerea este de partea mea, îl asigură Constant.

— Am auzit că sunteți cel mai norocos muritor din lume.

— S-ar putea să fie o exagerare, spuse Constant.

— Nu puteți nega că din punct de vedere financiar v-ați bucurat de un noroc fantastic, preciză Rumfoord.

Constant făcu semn din cap că nu.

— Nu. Ar fi și greu să contest acest lucru, recunoscu el.

— Și cărui lucru îi atribuiți acest noroc miraculos? îl iscodi Rumfoord.

Constant ridică din umeri.

— Cine știe? făcu el. Presupun că cineva acolo sus mă place, îi răspunse.

Rumfoord își ridică privirile în tavan.

— Ce concept fermecător: „cineva acolo sus te place"!

Constant, care în timpul acestei conversații îi strânsese mâna lui Rumfoord, se gândi, deodată, la propria mână ca la o gheară mică.

Palma gazdei sale era bătătorită, dar nu aspriță ca a unui om silit să practice aceeași meserie pentru tot restul zilelor sale. Bătăturile erau perfect netede, făcute de nenumăratele activități plăcute ale unei clase sociale hedoniste, care se bucură de privilegiul timpului liber.

Pentru o clipă, Constant uită că bărbatul a cărui mână o scutura era doar un aspect, un nod al unui segment ondulatoriu care se întindea între Soare și Betelgeuse. Ritualul strângerii mâinilor îi aminti ce anume atingea el, căci prin mână simți o furnicătură, produsă de un infim, dar inconfundabil, curent electric.

* * *

Tonul invitației doamnei Rumfoord de a fi martor la materializare nu-l făcuse pe Constant să se simtă inferior. Constant era bărbat, iar doamna Rumfoord, femeie, iar el își închipuia că își va putea demonstra neîndoielnica superioritate, dacă i se va oferi prilejul.

Winston Niles Rumfoord era cu totul altceva, atât sub aspect moral, spațial, social, sexual, cât și electric. Surâsul și strângerea mâinii lui îi zdruncinară excelenta opinie despre sine însuși, la fel de eficient ca muncitorii din parcurile de distracții care demontează roata unui carusel.

Constant, care-și oferise lui Dumnezeu serviciile de mesager, intră acum în panică în fața măreției sobre a lui

Rumfoord. Își scormoni memoria ca să găsească dovezi din trecut ale propriei grandori. Își bătu capul ca un hoț care cotrobăie prin portofelul altuia. Constant își găsi amintirile ticsite cu instantanee mototolite, supraexpuse, ale tuturor pipițelor pe care le avusese la pat, cu acte ridicole certificând faptul că era proprietarul unor companii încă și mai ridicole, cu atestate ce-i atribuiau virtuți și forțe pe care numai trei miliarde de dolari le puteau avea. Exista chiar o medalie de argint cu o fundă roșie, ce-i revenise pentru un loc doi în clasamentul unei curse cu obstacole organizată de Universitatea din Virginia.

Surâsul lui Rumfoord se prelungea la nesfârșit.

Ca să continuăm cu analogia hoțului care cotrobăie prin portofelul altuia, Constant găuri fundul sacului propriilor amintiri, în speranța că va găsi vreun buzunăraș secret cu ceva de preț în el. Nu exista așa ceva, nimic de valoare. Tot ce-i mai rămase fu pleava amintirilor, mărunte petice răzlețe.

Bătrânul majordom se uită cu adorație la Rumfoord, cocârjându-se și schimonosindu-se penibil ca o babornița care pozează pentru portretul unei madone.

— Stăh... behăi el. Tânăruh stăh.

— Pot să vă citesc gândurile, să știți, îi atrase atenția Rumfoord.

— Serios ? îl întrebă umil Constant.

— Floare la ureche, îl lămuri Rumfoord. Ochii îi sticliră. Nu sunteți soi rău, să știți, continuă el, mai ales când uitați cine sunteți.

Îi atinse ușor brațul. Era un gest de politician, un gest public de prost gust făcut de un om care, în particular, printre cei de rangul lui, s-ar fi îngrozit să atingă pe cineva.

— Dacă este atât de important pentru dumneavoastră, în această etapă a relației noastre, să vă simțiți superior în vreun fel, îi explică pe un ton curtenitor, atunci gândiți-vă la acest aspect: dumneavoastră aveți posibilitatea de a vă reproduce, eu nu.

Acum amfitrionul îi întoarse spatele său lat musafirului și îl conduse printr-o serie de încăperi foarte spațioase.

Se opri la un moment dat. Insistă ca oaspetele să admire un uriaș tablou în ulei înfățișând o fetiță care ținea frâiele unui ponei alb ca spuma laptelui. Micuța purta o bonetă albă, o rochiță albă apretată, mănuși albe, șosete albe și pantofiori albi.

Era cea mai curată și mai glacială fetiță pe care Malachi Constant o văzuse vreodată. Pe chip avea o expresie ciudată, iar Malachi trase concluzia că fetița se temea să nu se murdărească.

— Drăguț portret, aprecie.

— N-ar fi mai mare păcatul să cadă într-o băltoacă plină de noroi ? îl iscodi Rumfoord.

Constant surâse nesigur.

— Soția mea, pe vremea când era o copiliță, îl lămuri gazda brusc și îl conduse afară din cameră, printr-un coridor dosnic și, din nou, într-o cămăruță, cam cât o debara mai mare. Avea vreo trei metri lungime, aproape doi metri lățime și un tavan ca toate celelalte încăperi din vilă, de circa șase metri înălțime. Încăperea arăta ca un horn. În ea se aflau două fotolii.

— Un accident arhitectural, îl lămuri Rumfoord, închizând ușa și ridicându-și privirea în tavan.

— Poftim ? întrebă oaspetele.

— La cameră mă refer, preciză Rumfoord.

Cu o mișcare moale a mâinii drepte, făcu semnul magic al unei scări în spirală.

— Unul dintre puținele lucruri pe care mi le-am dorit cu adevărat în copilărie a fost această cămăruță.

Arătă cu capul rafturile care nu se înălțau mai mult de doi metri, fixate pe peretele cu fereastră. Rafturile erau lucrate frumos. Deasupra lor se afla o scândură din plută pe care stătea scris cu vopsea albastră: MUZEUL LUI SKIP.

„Muzeul“ lui Skip era o colecție de relicve, cu endoschelete și exoschelete, cu scoici, corali, oase, cartilaje și moluște marine, cu resturi de tutun de pipă, cu deșeurile și reziduurile unor suflete de mult apuse. Cele mai multe dintre exponate erau acelea pe care un copil, s-ar presupune că Skip, le-ar

fi putut găsi mai ușor pe plajele și în pădurile din Newport. Unele erau, în mod evident, cadouri scumpe, primite de un puștan pasionat de biologie.

Cel mai de preț dintre aceste daruri era scheletul întreg al unui bărbat ajuns la maturitate.

Mai exista acolo și platoșa unui tatu, o pasăre dodo împăiată, împreună cu cornul lung și spiralat al unui narval, etichetat în joacă de Skip: *Corn de licorn.*

— Cine-i Skip? dori să știe Constant.

— Eu sunt Skip, îi răspunse Rumfoord. Am fost.

— N-am știut, mărturisi Constant.

— Numai în sânul familiei, bineînțeles, spuse Rumfoord.

— Aha, făcu Constant.

Rumfoord se așeză pe un fotoliu și își invită oaspetele să ia loc pe celălalt.

— Nici îngerii nu pot, glăsui Rumfoord.

— Ce să nu poată? întrebă Constant.

— Să se reproducă, preciză Rumfoord.

Îi oferi lui Constant o țigară, luă și el una, pe care o înfipse într-un porttțigaret lung din os.

— Regret că soția mea se simte prea rău ca să coboare și să dea mâna cu dumneavoastră, mai zise. Nu pe dumneavoastră vă evită, ci pe mine.

— Pe dumneavoastră? se miră Constant.

— Da, admise Rumfoord. N-a mai dat ochii cu mine de la prima mea materializare, adăugă, chicotind cu amărăciune. O dată i-a fost de ajuns.

— Î-îmi pare rău, se bâlbâi Constant. Nu înțeleg.

— Nu i-au plăcut prevestirile mele despre ce îi rezervă viitorul, îi explică celălalt. A deranjat-o foarte tare puținul pe care i l-am destăinuit. Nu vrea să mai audă nimic.

Se lăsă pe spate în fotoliul său, inspirând profund.

— Vă spun eu, domnule Constant, continuă cu amabilitate, nimeni nu-mi mulțumește pentru că le amintesc oamenilor în ce Univers complicat se găsesc.

— Dar mi-a zis că dumneavoastră ați convins-o să mă invite, spuse Constant.

— A primit mesajul meu de la majordom, îl lămuri Rumfoord. Am întărâtat-o să vă invite, altfel n-ar fi făcut-o. Țineți minte lucrul ăsta: singurul fel de a o determina să facă ceva este să-i spuneți că nu are curajul s-o facă. Desigur, nu este o tehnică infailibilă. Dacă i-aș trimite un mesaj acum, spunându-i că nu are curajul să înfrunte viitorul, îmi va trimite un răspuns în care-mi va da dreptate.

— Chi-chiar puteți prevedea viitorul? îl iscodi Constant. Pielea de pe față i se întinsese, parcă îi luase foc; iar palmele îi transpiraseră.

— Punctual vorbind... da, îi răspunse Rumfoord. Când am trecut cu nava prin infundibulul cronosinclastic, mi-am dat seama într-o clipită că tot ce-a fost odată va fi mereu. Chicoti iar: Asta cam răpește farmecul ghicirii viitorului, o transformă în lucrul cel mai simplu și mai evident de pe lume.

— I-ați spus soției dumneavoastră tot ce are să i se întâmple în viitor? dori să știe musafirul.

Era o întrebare indiscretă. Constant nu avea nici un interes să afle ce avea să i se întâmple nevestei lui Rumfoord. Ardea de nerăbdare să afle vești despre sine. Pusese acea întrebare dintr-un sentiment de rușine.

— Mă rog, nu chiar tot, răspunse Rumfoord. Nu m-ar lăsa ea să-i zic totul. Puținul pe care i l-am destăinuit i-a tăiat cheful să afle mai multe.

— În-înțeleg, se bâlbâi Constant, care nu pricepea defel.

— Da, continuă Rumfoord cu amabilitate, i-am spus că ea și cu tine urmează să vă căsătoriți pe Marte.

Ridică din umeri.

— N-o să ajungeți chiar până acolo, explică el, dar veți fi prăsiți de marțieni ca niște animale domestice.

* * *

Winston Niles Rumfoord făcea parte dintr-o adevărată elită americană. Elita era adevărată pentru că limitele sale

fuseseră definite în mod limpede de cel puțin două secole – definite în termeni clari pentru oricine se pricepe la definiții. Din categoria socială, puțin numeroasă, a lui Rumfoord proveneau o zecime din președinții Americii, o pătrime din exploratorii ei de marcă, o treime din guvernatorii ei de pe Coasta de Est, o jumătate dintre ornitologii dedicați, trei pătrimi din marii ei iahtmani și, teoretic, toți filantropii care donau fonduri pentru operă. Era unica dintre categoriile sociale unde nu existau șarlatani, cu excepția notabilă a șarlatanilor politici. Șarlatania politică era un mijloc de a obține o funcție și nu era niciodată extinsă și-n sfera vieții private. Odată ce se vedeau în scaun, membrii acestei clase deveneau, fără excepție, persoane magnific de responsabile.

Rumfoord îi acuza pe marțieni că-i creșteau pe oameni ca pe niște animale de povară, dar le reproșa tocmai faptul că nu făcuseră mai mult decât propria lui elită. Puterea clasei sale sociopolitice depindea într-o oarecare măsură de administrarea corectă a banilor, însă, într-o și mai mare măsură, de alianțele matrimoniale bazate cu cinism pe soiurile de odrasle care puteau fi zămislite.

Copiii sănătoși, fermecători, cuminți constituiau deziderated acestor mariaje.

Cea mai competentă analiză a elitei din care făcea parte Rumfoord, deși îi lipsește simțul umorului, se găsește, fără îndoială, în paginile lucrării lui Waltham Kittredge, *Regii-filozofi americani*. Kittredge este cel care a demonstrat că această elită constituie de fapt o familie, ale cărei extremități laxe s-ar reînnoda într-un ghem dens al consangvinității, grație instituției căsătoriei între veri. Rumfoord și soția lui, de pildă, erau veri de gradul trei și se urau.

Iar atunci când Kittredge a trasat diagrama clasei din care făcea parte Rumfoord, aceasta semăna mai mult decât orice altceva cu nodul tare, compact ca o minge, cunoscut sub numele de „pumnul maimuței".

Waltham Kittredge se împotmolește adesea în lucrarea mai sus-menționată, încercând să redea în cuvinte atmosfera

elitei lui Rumfoord. Ca un profesor de liceu, ceea ce și este, Kittredge nu caută decât cuvinte mari și, negăsind nimic pe măsura exigențelor sale, născocește adesea noi concepte intraductibile.

Din tot jargonul acestui autor, numai o singură sintagmă a intrat în vorbirea de zi cu zi, și anume „curajul anevrotic".

Era tipul de curaj, desigur, care-l făcuse pe Winston Niles Rumfoord să cutreiere spațiul cosmic. Era curajul în stare pură, lipsit de setea de faimă și de bani și dezbărat de orice fel de histrionism sau excentricitate.

Există, de altfel, două cuvinte banale, însă exacte, care ar putea substitui de minune, fie unul, fie celălalt, întregul jargon inventat de Kittredge. Acestea sunt *stilul* și *bravura.*

Rumfoord a fost primul om care avea în proprietate personală o navetă spațială, plătind cincizeci și opt de milioane de dolari din propriul buzunar – iată ce înseamnă stilul.

Guvernele de pe Pământ au suspendat toate explorările în spațiu, din cauza infundibulelor cronosinclastice, iar Rumfoord a anunțat că avea să se ducă pe Marte – iată ce înseamnă stilul.

Rumfoord a afirmat că își lua cu el un dulău, ca și cum o navetă spațială n-ar fi fost decât o mașinuță sport ceva mai sofisticată, de parcă o călătorie pe Marte nu constituia mai mult decât o simplă tură pe la bariera orașului Connecticut – iată ce înseamnă stilul.

Nu se știa defel ce avea să se întâmple dacă o navetă spațială trecea printr-un infundibul cronosinclastic, iar Rumfoord a intrat direct în inima unuia – iată, într-adevăr, ce înseamnă bravura.

* * *

Pentru a-l deosebi pe Malachi Constant de la Hollywood de Winston Niles Rumfoord din Newport și din Eternitate:

Toate acțiunile lui Rumfoord aveau *stil*, făcând cinste omenirii.

Toate acțiunile lui Constant erau în *stil mare* – agresive, gălăgioase, infantile, risipitoare – făcându-i de rușine atât pe el, cât și pe toți semenii lui.

Constant era plin de curaj, însă nu de tipul anevrotic. Fiecare faptă de curaj pe care o săvârșise la viața lui fusese motivată de dușmănie, de frustrări din copilărie pe lângă care frica pălea.

* * *

Constant, care abia auzise din gura lui Rumfoord că avea să se împerecheze cu nevasta lui pe Marte, își întoarse privirea de la amfitrionul său spre „muzeul relicvelor" înșirat de-a lungul peretelui. Mâinile lui împreunate zvâcneau.

Constant își drese glasul de mai multe ori. Apoi scoase un fluierat ușor, expulzând aerul printre limbă și cerul gurii. În mare, se purta ca unul care aștepta să-i treacă o durere crâncenă. Închise ochii și trase aer printre dinți.

— Truli-luli, domnule Rumfoord, făcu el pe un ton în surdină. Pe Marte? se miră.

— Pe Marte, îi confirmă celălalt. Desigur, nu este ultima dumitale destinație, și nici Mercur, de altfel.

— Mercur? întrebă Constant.

Acest nume încântător sună în gura lui ca un măcăit nelalocul său.

— Adevărata ta destinație este Titan, îl lămuri Rumfoord, dar ai să vizitezi Marte, Mercur și încă o dată Terra înainte să ajungi acolo.

* * *

Cititorul trebuie neapărat să înțeleagă în ce moment din istoria explorării punctuale a spațiului se ajunsese în clipa în care Malachi Constant a aflat despre vizitele sale viitoare pe Marte, Mercur, Terra și Titan. Starea de spirit pe Pământ în privința explorărilor spațiale era foarte asemănătoare cu cea din Europa față de explorarea Atlanticului înainte de Cristofor Columb.

Totuși, existau aceste diferențe importante: monștrii răspândiți printre exploratorii spațiali și obiectivele lor nu erau imaginari, ci numeroși, hidoși, diverși și cataclismici

fără excepție, iar costul unei expediții, la scară cât de redusă, era îndeajuns de ridicat ca să ducă la ruină majoritatea națiunilor. În plus, exista certitudinea teoretică a faptului că nici o expediție nu putea să sporească averea sponsorilor ei.

Pe scurt, pe baza bunului-simț și a celor mai precise informații științifice, nu se putea spune nimic bun pe tema explorărilor în spațiul cosmic.

De mult vremurile când o națiune putea părea mai brează decât alta azvârlind un obiect greu în vid. Că tot veni vorba, Galactic Spacecraft, o corporație controlată de Malachi Constant, primise chiar ultima comandă pentru un asemenea exponat de muzeu, o rachetă măsurând 91,5 metri înălțime și aproape 11 metri diametru. De fapt, era deja construită, dar ordinul de lansare nu mai venea. Naveta era numită, simplu, *Balena*, și era dotată cu locuri pentru cinci pasageri.

Ce anume întrerupsese brusc întregul proiect fusese descoperirea infundibulelor cronosinclastice. De existența lor se aflase prin calcul matematic, pe baza traiectoriilor bizare de zbor ale unor nave fără astronauți la bord, lansate în spațiul cosmic ca să prospecteze drumul oamenilor.

Descoperirea infundibulelor cronosinclastice îi arunca umanității în față întrebarea retorică: „De unde și până unde v-a venit ideea că vă duceți undeva?"

Era o situație cum nu se poate mai prielnică pentru predicatorii americani fundamentaliști. Erau mai iuți decât filozofii sau istoricii, decât toți cei care mai știu cât de cât ceva despre Era Spațială întreruptă abrupt. La două ore după ce lansarea *Balenei* fusese amânată pe termen nelimitat, Reverendul Bobby Denton urla în biserica lui, „Cruciada Dragostei" din Wheeling, în Virginia de Vest:

— Iar Domnul se pogorî să vadă orașul și turnul pe care copiii oamenilor le clădiseră. Iar Domnul zise: „Iată, oamenii sunt una și vorbesc un singur grai și iată ce se apucă să facă și nimic nu-i va mai opri, în ce și-au pus în gând să înfăptuiască. Haidem să ne pogorâm și să le amestecăm graiul, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul". Așadar,

Domnul i-a împrăştiat în cele patru zări de atunci încolo, pe toată faţa pământului şi ei au lăsat oraşul neterminat. De aceea s-a numit Babel, pentru că Domnul le-a amestecat graiul pe toată faţa pământului şi de atunci încolo Domnul i-a răspândit pe toată faţa pământului.

Bobby Denton îşi trase congregaţia în ţeapa privirii sale iluminate, plină de dragoste, şi se porni s-o frigă pe jarul propriei ei samavolnicii.

— Nu sunt acestea vremuri biblice? N-am clădit noi din oţel şi trufie un sacrilegiu mai mare decât Turnul Babel din vechime? Şi n-am ţintit noi, la fel ca acei meşteri zidari din vechime, să ne ridicăm cu ea la Ceruri? Şi n-am auzit noi spunându-se de atâtea ori că limba oamenilor de ştiinţă este internaţională? Cu toţii folosesc aceleaşi cuvinte în greacă şi latină pentru tot felul de lucruri şi cu toţii grăiesc în limbajul numerelor.

Aceasta i se păru lui Denton o dovadă deosebit de convingătoare a damnării, iar „Cruciaţii Dragostei" consimţiră morocănoşi, fără să înţeleagă prea bine de ce.

— În concluzie, pentru ce să ne strigăm uimirea şi durerea tocmai acum, când Dumnezeu ne spune exact acelaşi lucru pe care l-a zis şi acelora care clădeau Turnul lui Babel: „Nu! Plecaţi de acolo! N-o să vă suiţi la Ceruri nici altundeva pe chestia aia! Împrăştiaţi-vă, nu auziţi? Încetaţi să mai vorbiţi unii cu ceilalţi în limbajul ştiinţei! Nimic nu vă va mai putea opri de la ceea ce v-aţi pus în gând să înfăptuiţi, dacă toţi continuaţi să discutaţi între voi în limbajul ştiinţei, iar asta nu-i pe voia Mea! Eu, Domnul Dumnezeul vostru din Tării, vreau neapărat să vă pun oprelişti, aşa încât să alungaţi gândul turnurilor şi al rachetelor nelegiuite până la Ceruri şi să începeţi să vă gândiţi cum să fiţi semeni, soţi, soţii, fii şi fiice cât mai buni! Nu vă mai uitaţi la rachete ca la mântuirea voastră, întoarceţi-vă ochii la căminele şi la bisericile voastre!"?

Vocea lui Bobby Denton deveni răguşită şi slabă.

— Vreţi să zburaţi prin spaţiul cosmic? Dumnezeu deja v-a dat cea mai minunată navă spaţială din toată creaţia Lui!

Da! Viteză? Vreţi viteză? Nava spaţială pe care Dumnezeu v-a dat-o face o sută şi ceva de mii kilometri la oră şi va continua să meargă la viteza asta o veşnicie, cu voia lui Dumnezeu. Vă doriţi o navă spaţială care să le ofere tot confortul pasagerilor? O aveţi! Nu poartă doar un bogătan cu câinele lui sau numai cinci ori zece oameni. Nu! Dumnezeu nu-i zgârcit! V-a oferit o navă spaţială care să poarte miliarde de bărbaţi, femei şi copii! Da! Şi nu au nevoie să stea înlănţuiţi de scaune, ori să-şi acopere capul cu boluri pentru peştişori. Nu! Nu pe nava spaţială a Domnului. Cei de pe nava spaţială a lui Dumnezeu pot să înoate, să se plimbe în lumina soarelui şi să joace baseball, să patineze, să iasă la plimbare cu familia în maşină duminica, după slujba de la biserică, şi să mănânce împreună pui fript la iarbă verde!

Bobby Denton dădu din cap.

— Da, continuă el. Iar dacă cineva îşi închipuie că Dumnezeul lui este rău pentru că a pus în spaţiul cosmic lucruri care ne opresc să pătrundem acolo, aduceţi-i aminte de nava spaţială pe care Dumnezeu deja ne-a dăruit-o: nu trebuie să cumpărăm combustibil, nu trebuie să-i purtăm de grijă şi să ne batem capul asupra tipului de combustibil care ar pune-o în funcţiune. Nu! Dumnezeu se îngrijeşte de toate astea. Dumnezeu ne-a spus ce avem *noi* de făcut pe această minunată navă spaţială. A scris poruncile limpede, oricine le poate înţelege. Nu trebuie să fii mare fizician sau mare chimist ori Albert Einstein ca să le pricepi. Nu! Şi nici n-a mai făcut nu ştiu câte alte porunci. Cică dacă ar fi să lanseze *Balena*, ar trebui să facă unsprezece mii de verificări separate, ca să fie siguri că ar fi gata de plecare. Se deschide valva asta, se închide valva aia, este firul ăla întins, este rezervorul plin?... şi tot aşa, până la unsprezece mii de lucruri care sunt de verificat. Aici, pe nava spaţială a lui Dumnezeu, El ne dă doar zece aspecte de verificat şi nu pentru vreo expediţie măruntă spre marile pietroaie otrăvite şi moarte din spaţiul cosmic, ci pentru un periplu spre Împărăţia Cerurilor! Gândiţi-vă! Unde aţi prefera să vă aflaţi mâine: pe Marte sau în Împărăţia Cerurilor? Ştiţi ce se află pe lista de verificări

pe rotunda navă verde a Domnului? Trebuie să vă mai spun? Vreți să auziți numărătoarea inversă a lui Dumnezeu?

„Cruciații Dragostei" îi strigară într-un singur glas că vor.

— Zece! începu Bobby Denton. „Râvniți la casa aproapelui, la slugile lui, la boii și la măgarul lui, la avutul aproapelui?"

— Nu! răcniră „Cruciații Dragostei".

— Nouă! continuă Reverendul. Depuneți mărturie mincinoasă împotriva aproapelui?

— Nu! zbierară „Cruciații Dragostei".

— Opt! zise Bobby Denton. Furați?

— Nu! urlară „Cruciații Dragostei".

— Șapte! făcu Bobby Denton. Comiteți adulter?

— Nu! îi răspunseră „Cruciații Dragostei".

— Șase! rosti Bobby Denton. Ucideți?

— Nu! o ținură pe-a lor „Cruciații Dragostei".

— Cinci! continuă Bobby Denton. Vă respectați tatăl și mama?

— Da! strigară „Cruciații Dragostei".

— Patru! trecu mai departe predicatorul. Țineți cu sfințenie ziua Sabatului?

— Da! urlară „Cruciații Dragostei".

— Trei! Glăsui Bobby Denton. Luați în deșert Numele Domnului Dumnezeului vostru?

— Nu! scandară în cor „Cruciații Dragostei".

— Doi! continuă Reverendul. Vă faceți chip cioplit?

— Nu! zbierară „Cruciații Dragostei".

— Unu! încheie apoteotic Bobby Denton. Aveți alți dumnezei în afară de singurul și adevăratul Domnul Dumnezeul vostru?

— Nu! răspunseră „Cruciații Dragostei".

— Rupeți rândurile! strigă cu bucurie Bobby Denton. Paradise, iată-ne, venim la tine! Rupeți rândurile, copii, și amin!

— Mă rog, murmură Malachi Constant, acolo, în încăperea îngustă ca un horn sub scara vilei din Newport, se pare că, în sfârșit, mesagerului i se va da o misiune.

— Ce vrei să zici? se miră Rumfoord.

— Numele meu... înseamnă „mesager credincios", îl lămuri Constant. Care-i mesajul?

— Îmi pare rău, îi răspunse Rumfoord, nu știu nimic despre nici un mesaj. Își sumeți capul cu sarcasm: Ți-a spus cineva ceva de vreun mesaj?

Constant își întoarse palmele în sus.

— Vreau să zic... pentru ce să mă mai obosesc să ajung pe Triton?

— Titan, îl corectă Rumfoord.

— Titan, Triton, ripostă Constant. Pentru ce naiba să bat atâta drum?

„Naiba" era un termen slab, afectat, preluat de la cercetași. Constant avea nevoie de unul mai tare și își dădu seama, după o clipă, de ce îl folosise. „Naiba" era ceea ce ieșea de pe buzele cadeților spațiali care apăreau la televizor, atunci când un meteorit lua cu el o suprafață de control, sau când pilotul se dovedea a fi un pirat spațial de pe planeta Zircon. Se ridică în picioare:

— De ce dracu' să mă duc eu acolo?

— Ai să te duci, crede-mă, îl asigură Rumfoord.

Constant se apropie de fereastră. Își recăpătă ceva din aroganța lui tipică.

— Vă zic de pe acum, i-o întoarse el, nu mă duc nicăieri.

— Îmi pare rău, făcu Rumfoord.

— Trebuie să fac ceva pentru dumneavoastră, când am să ajung acolo? dori să știe oaspetele.

— Nu, răspunse Rumfoord.

— Atunci de ce vă pare rău? îl iscodi Constant. Dumneavoastră ce câștigați de aici?

— Nimic, îl lămuri Rumfoord. Doar că-mi pare rău pentru tine. Tu ai avea de pierdut.

— De exemplu? îl stârni Constant.

— Ei bine... cel mai plăcut climat imaginabil, pe de-o parte, preciză gazda.

— Climat! rosti cu dispreț Constant. Cu vile în Hollywood, în Valea Kashmirului, la Acapulco, Manitoba, Tahiti, Paris, Bermude, Roma, New York și Capetown, să părăsesc Terra în căutarea unor clime mai prielnice?

— Titan nu are doar climă de oferit, îi atrase atenția Rumfoord. Femeile, de pildă, sunt cele mai frumoase creaturi de pe distanța dintre Soare și Betelgeuse.

Constant hohoti gălăgios, dar era un râs amar.

— Femei! exclamă el. Credeți că mi-e greu să am femei frumoase? Vă închipuiți că nu sunt iubit și singura modalitate în care m-aș putea apropia de o femeie frumoasă este să mă urc într-o rachetă și să zbor până la unul dintre sateliții planetei Saturn? Vă țineți de glume? Am avut la viața mea femei așa de frumoase, că oricine de pe distanța dintre Soare și Betelgeuse s-ar pune pe plâns de fericire, dacă ele ar catadicsi să-l bage în seamă!

Își scoase portofelul și extrase de acolo o fotografie a celei mai recente cuceriri a lui. Fără nici o îndoială că fata din poză era de o frumusețe amețitoare. Își adjudecase titlul de Miss Panama și se clasase pe locul al doilea la Miss Univers. De fapt, era mult mai frumoasă decât câștigătoarea concursului. Frumusețea ei băgase juriul în sperieți.

Constant îi înmână lui Rumfoord fotografia.

— Au așa ceva pe Titan? se interesă el.

Rumfoord o studie cu respect și i-o dădu înapoi.

— Nu, recunoscu el, nu-i nimic de genul acesta pe Titan.

— O.K., spuse Constant, simțindu-se iar foarte stăpân pe propriul destin, climă, femei frumoase... altceva?

— Nimic altceva, replică Rumfoord cu blândețe, ridicând din umeri. A! Obiecte de artă, dacă-ți place arta.

— Dețin cea mai mare colecție privată de artă din lume, îl informă Constant.

Moștenise această faimoasă colecție de artă. Fusese alcătuită de tatăl său sau, mai bine zis, de agenții angajați de tatăl său. Era răspândită prin muzee în toată lumea, fiecare piesă

marcată clar ca făcând parte din Colecția Constant. Fusese alcătuită și expusă în această manieră la recomandarea directorului de relații publice al companiei Magnum Opus, Inc., corporația al cărui singur obiectiv era să administreze afacerile lui Constant.

Scopul acelei colecții fusese acela de a demonstra cât de generoși, de folositori și de sensibili la frumos pot fi miliardarii. Se mai dovedise și o investiție extraordinară.

— Asta ține loc de artă, trase Rumfoord concluzia.

Constant era pe punctul de a pune fotografia lui Miss Panama la loc în portofelul său, când își dădu seama că nu ținea în mână una singură, ci două. Mai era o poză în spatele celei a lui Miss Panama. Crezu că era instantaneul vreunei predecesoare a ei și se gândi că ar putea să i-o arate și pe aceea lui Rumfoord, să-i arate gazdei ce frumusețe celestă îi deschisese lui ușa.

— Mai... mai este una, zise Constant, întinzându-i a doua fotografie amfitrionului său.

Acesta nu schiță nici un gest de a o lua. Nici măcar nu se deranjă să-i arunce vreo privire. În schimb, își pironi ochii în cei ai musafirului său și zâmbi șmecherește.

Constant își coborî privirea asupra fotografiei pe care o ignorase. Descoperi că nu era deloc vreo poză a predecesoarei lui Miss Panama. Era o fotografie pe care i-o strecurase Rumfoord. Nu era una oarecare, deși suprafața ei era lucioasă, iar marginile, albe.

În acest cadru se întindeau adâncimi scăpărătoare. Efectul semăna foarte tare cu cel al unui geam dreptunghiular pe suprafața unei bariere de corali, sub o apă limpede, puțin adâncă. Pe fundul acestei bariere de corali se aflau trei femei – una albă, una aurie și una cafenie. Se uitau de jos în sus la Constant, implorându-l să vină la ele, să le întregească prin dragostea lui.

Frumusețea lor, pe lângă cea a lui Miss Panama, era ca lumina soarelui față de cea a unui licurici.

Constant se lăsă iar în fotoliu. Trebuia să-și ia ochii de la toată splendoarea aceea, ca să nu izbucnească în lacrimi.

— Poți să păstrezi fotografia, dacă vrei, îl consolă Rumfoord. Intră în portofel.

Constant rămase fără cuvinte.

— Nevastă-mea te va însoți când vei ajunge pe Titan, mai adăugă Rumfoord, dar nu se va amesteca dacă vei dori să te distrezi cu aceste trei dudui. Va fi cu tine și fiul tău, care va împărtăși vederile liberale ale mamei lui, Beatrice.

— Fiu? întrebă Constant. N-avea nici un fiu.

— Da... un băiat cumsecade, pe nume Crono, îl lămuri Rumfoord.

— Crono? se miră Constant.

— Un nume marțian, îi explică Rumfoord. Se va naște pe Marte... Zămislit de tine și de Beatrice.

— Beatrice? făcu Constant.

— Soția mea, îl înștiință Rumfoord, care între timp devenise transparent.

Și vocea i se făcea tot mai slabă, de parcă ar fi fost emisă de un aparat de radio ieftin.

— Lucrurile zboară în direcția asta, băiete, încheie el, cu sau fără mesaje. Este haos, și așa și e firesc, căci Universul abia se naște. Este marea devenire care iscă lumina, căldura, mișcarea și te poartă de colo-colo. Previziuni, previziuni, previziuni! murmură Rumfoord dus pe gânduri. Mai am ceva să-ți spun? Oooooo... da, da, da! Plodul ăla al tău, băiatul care se va numi Crono... Crono va găsi o bucată de metal pe Marte... continuă Rumfoord, și va zice „că-i poartă noroc“, domnule Constant. Nu scăpa din ochi talismanul ăla, domnule Constant. Este incredibil de important.

Winston Niles Rumfoord dispăru lent, începând cu vârfurile degetelor și terminând cu zâmbetul, care se mai păstră un timp, după ce tot restul corpului se făcuse nevăzut.

— Ne mai vedem pe Titan, își luă rămas-bun surâsul, din care, după aceea, nu mai rămase nici urmă.

* * *

— S-a terminat, Moncrief? îl chestionă pe majordom doamna Winston Niles Rumfoord din capul scării în spirală.

— Da, doamnă... a plecat, îi răspunse majordomul, cu câine cu tot.

— Și acel domn Constant? mai dori să știe doamna Rumfoord – Beatrice.

Se purta ca o invalidă, clătinându-se, clipind cu greu, iar glasul îi șuiera ca vântul printre crengile copacilor. Purta un capot alb lung, ale cărui falduri moi formau o spirală în sens contrar acelor de ceasornic, în armonie cu scara albă. Trena capotului se revărsa în cascade din vârful stâlpului de susținere al scării, făcând-o pe Beatrice să se prelungească în arhitectura vilei.

Silueta ei înaltă, dreaptă ieșea cel mai bine în relief. Amănuntele fizionomiei sale erau insignifiante. Dacă între umeri ar fi avut o ghiulea de tun în loc de cap, s-ar fi potrivit la fel de bine în monumentala compoziție.

Însă Beatrice avea o fizionomie foarte interesantă. Puteai spune că aducea cu un războinic indian dințos. Dar trebuia să adaugi repede că arăta splendid. Figura ei, ca și cea a lui Malachi Constant, era unică, o variație surprinzătoare pe o temă familiară, care îi face pe observatori să-și spună: „Da... și așa poți să arăți foarte bine!“ Ceea ce făcuse Beatrice cu chipul său, de fapt, ar fi fost exact ceea ce ar fi putut face orice tânără oarecare. Îl înzestrase cu demnitate, suferință, inteligență și un strop picant de arțag.

— Da, îi răspunse Constant de jos, acel domn Constant mai este încă aici.

Se afla la vedere, sprijinindu-se cu spatele de o coloană a arcadei care dădea în hol. Dar el se situa atât de jos în întreaga compoziție, era așa de pierdut în detaliile arhitectonice, încât devenea aproape invizibil.

— Ah! făcu Beatrice. Bună ziua!

Era o întâmpinare foarte formală.

— Bună ziua, repetă Constant.

— Nu pot decât să fac apel la instinctul dumneavoastră de gentleman, începu Beatrice, rugându-vă să nu trâmbițați în dreapta și în stânga informația întâlnirii dumneavoastră cu soțul meu. Pot să-mi dau seama cât de nemăsurată trebuie să fie tentația de a face astfel.

— Da, îi dădu dreptate Constant. Mi-aș putea vinde povestea pentru o groază de bani, ca să-mi achit ipoteca pe casă și să devin o personalitate de renume mondial. M-aș putea înhăita cu cei mari și tari și să mă dau în stambă în fața capetelor încoronate ale Europei.

— Mă veți scuza, continuă Beatrice, dacă nu reușesc să vă apreciez sarcasmul și toate celelalte strălucite nuanțe ale spiritului dumneavoastră de incontestabilă notorietate, domnule Constant. Vizitele soțului meu îmi fac rău.

— Nu-l mai vedeți niciodată, nu-i așa ? o iscodi Constant.

— L-am văzut prima oară când s-a materializat, mărturisi Beatrice, și a fost de ajuns ca să-mi strice cheful pe tot restul zilelor mele.

— Mie mi-a plăcut foarte mult, o ațâță el.

— Cei nesănătoși la cap nu sunt lipsiți de farmec, admise Beatrice.

— Nesănătoși la cap ? se miră oaspetele.

— Ca un om de lume ce sunteți, domnule Constant, grăi femeia, n-ați zice că orice persoană care emite profeții complicate și extrem de improbabile este dementă ?

— Mă rog, îi răspunse Constant, este chiar așa de anormal să-i spui unuia care are la îndemână cea mai mare navă spațială construită vreodată că va călători în spațiu ?

Această știre, cum că Malachi Constant dispunea de o navă spațială, o lăsă pe Beatrice cu gura căscată. O lăsă cu gura căscată într-atât, încât ea făcu un pas înapoi din capul scării, separându-se de spirala ei ascendentă. Micul pas înapoi o transformă în ceea ce era, o femeie înfricoșată, singură, într-o clădire imensă.

— Dețineți o navă spațială ? se interesă ea.

— O companie care se află sub controlul meu are în custodie una, o lămuri Constant. Ați auzit de *Balena* ?

— Da, confirmă Beatrice.

— Compania mea a vândut-o guvernului, o informă Constant. Cred că ar fi absolut încântați dacă s-ar găsi careva s-o cumpere înapoi fie și de douăzeci de ori mai ieftin.

— Vă doresc mult noroc în expediția dumneavoastră, îi ură Beatrice.

Constant se înclină.

— Și eu vă doresc mult noroc în a dumneavoastră, îi răspunse el.

Plecă fără să mai adauge un cuvânt. Traversând sclipitorul zodiac de pe pardoseala holului, avu senzația că scara în spirală mai curând coboară acum decât urcă. Constant deveni punctul cel mai de jos într-o vâltoare a sorții. În timp ce ieșea pe ușă, era încântător de conștient că lua cu el aplombul casei Rumfoord.

De vreme ce era scris că el și cu Beatrice aveau să se mai întâlnească, pentru a face împreună un copil pe nume Crono, Constant nu avea de ce să flirteze cu ea sau să-i trimită măcar o carte poștală. Putea să-și vadă de treburile lui, își spuse în gând, iar trufașa Beatrice va veni ea singură la el, ca orice altă femeiușcă.

Râdea când își puse la loc ochelarii cu lentile întunecate și barba falsă, ieșind pe ușița de fier din zid.

Limuzina se întorsese, la fel și mulțimea.

Poliția reușise să elibereze o trecere îngustă până la portiera limuzinei. Constant se grăbi să treacă prin ea și ajunse la limuzină. Trecerea se închise la fel ca Marea Roșie în spatele copiilor lui Israel. Strigătele mulțimii se contopeau într-un vaier colectiv de indignare și durere. Mulțimea, căreia nu i se promisese nimic, se simțea înșelată pentru că nu se alesese cu nimic.

Bărbați și ștrengari începură să clatine limuzina lui Constant. Șoferul porni vehiculul, făcându-l să se târască prin marea de oameni furibunzi.

Un chelios atentă la viața lui Constant cu un hotdog, înfigându-l în geamul portierei. Storci chifla, cârnatul se frânse, lăsând în urma lui o pată scârboasă de muștar și condimente.

— Dah, dah, dah! urlă o tânără drăguță și îi arătă lui Constant ceea ce probabil nu mai arătase nici unui alt bărbat, și anume că cei doi dinți de sus, din față, erau falși. Își lăsă cei doi dinți din față să cadă înapoi în lăcașul lor. Scotea țipete de vrăjitoare.

Un băiat se urcă pe capotă, obliterând vederea șoferului. Smulse ștergătoarele și le azvârli în mulțime. Limuzinei îi luă trei sferturi de oră să iasă din mulțime. Iar la marginea gloatei nu rămăseseră trăsniții, ci tocmai cei aproape sănătoși la minte. Numai la margine deveniră urletele coerente.

— Spune-ne! zbieră un bărbat căruia doar i se făcuse lehamite, nu era înfuriat.

— Avem și noi un drept! strigă o femeie, arătându-i lui Constant pe cei doi copii ai săi.

O alta îi divulgă la ce anume credea mulțimea că avea dreptul:

— Avem dreptul să știm ce se petrece, țipă ea.

Întreaga agitație devenea astfel doar un exercițiu de știință și de teologie, o căutare a indiciilor de către muritori, în privința sensului vieților lor.

Șoferul, văzând în sfârșit în fața lui cale liberă, apăsă pe accelerație până la podea. Limuzina dispăru ca o săgeată în depărtare.

Un panou uriaș scânteie pasager: HAI SĂ LUĂM DUMINICA UN PRIETEN CU NOI LA BISERICA PE CARE NE-O ALEGEM! scria pe el cu litere de-o șchioapă.

2
SCHEAUNE ÎN MĂGĂZÂIE

Uneori mă gândesc că este o mare greșeală să faci materia să gândească și să aibă sentimente. Se vaită mult. În aceeași ordine de idei, totuși, cred că bolovanii, munții și sateliții ar putea fi acuzați că sunt puțin cam prea flegmatici.

WINSTON NILES RUMFOORD

Limuzina ieși în trombă din Newport pe la nord, intră pe o cărare cu prundiș, se grăbi să ajungă la un rendez-vous cu un elicopter care aștepta într-un islaz.

Scopul pentru care Malachi Constant schimba limuzina pe elicopter era să-i împiedice pe eventualii urmăritori să descopere cine fusese, în realitate, vizitatorul cu barbă și ochelari al proprietății Rumfoord.

Nimeni nu știa unde se afla Constant.

Nici șoferul, nici pilotul nu cunoșteau adevărata identitate a pasagerului lor. Pentru amândoi Constant era domnul Jonah[1] K. Rowley.

— Domnu' Rowley ? începu șoferul, în vreme ce Constant se dădea jos din limuzină.

— Da ? întrebă Constant.

— Nu v-ați speriat, domnu' ? se interesă șoferul.

— Să mă sperii ? întrebă el, sincer încurcat de întrebare. De ce anume ?

— De ce anume ? repetă șoferul, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor. Cum de ce ? De toți nebunii care voiau să vă linșeze.

Constant surâse și clătină din cap. Nici măcar o singură dată în toiul violențelor de stradă nu se așteptase să fie vătămat.

1 Corespondentul în limba engleză al numelui biblic Iona.

— Nu te ajută la nimic să intri în panică, nu crezi? zise el.

În propriile lui cuvinte recunoscu frazarea lui Rumfoord, chiar și un strop din intonația lui aristocratică.

— Domnu', tre' să aveți vreun soi de înger păzitor, de vă permiteți să vă păstrați calmul în orice situație, spuse șoferul pe un ton admirativ.

Acest comentariu îi stârni interesul, căci descria bine atitudinea lui în mijlocul gloatei. La început, se gândi la constatare ca la o analogie, ca la o descriere poetică a stării sale de spirit. Un om care avea un înger păzitor, cu siguranță, s-ar fi simțit la fel ca el...

— Da, domnu'! continuă șoferul. Cevașilea sigur tre' să aibă grije de mata!

Atunci lui Constant îi căzu fisa: *Exact acesta era cazul.*

Până în acel moment al adevărului, percepuse aventura lui din Newport ca pe încă o halucinație indusă de droguri, ca pe încă o petrecere cu mescalină, alertă, inedită, distractivă și fără nici un fel de consecințe.

Ușița fusese o frântură de vis... fântâna secată o alta... iar uriașul tablou al fetiței toată în alb cu poneiul ei de nea... și camera ca un horn de sub scara spiralată... și fotografia celor trei sirene de pe Titan... și profețiile lui Rumfoord... și stinghereala lui Beatrice Rumfoord în vârful scărilor... Malachi Constant se simți brusc scăldat de o sudoare rece. Genunchii aproape că i se îndoiră, iar pleoapele aproape că se desprinseră una de alta. Înțelegea în sfârșit că vizita lui fusese cât se poate de reală! Își păstrase calmul în mijlocul mulțimii înfuriate întrucât știa că nu avea să moară pe Terra.

Cineva îi purta de grijă. Și, indiferent cine ar fi fost, avea să-i apere pielea pentru... Constant se cutremură când începu să numere pe degete punctele de interes din itinerarul pe care Rumfoord i-l promisese.

Marte.

Pe urmă, Mercur.

Terra, din nou.

Apoi, Titan.

De vreme ce periplul său se sfârșea pe Titan, probabil că acolo avea Malachi Constant să-și găsească moartea. Avea să-și dea duhul acolo!

De ce se bucurase atâta Rumfoord?

* * *

Constant se târî până la elicopter, iar marea pasăre șubredă se clătină când se urcă el înăuntru.

— Mata ești Rowley? dori să știe pilotul.

— Așa-i, confirmă el.

— Ce nume neobișnuit mai ai și mata, domnu' Rowley, constată pilotul.

— Poftim? întrebă Constant îngrețoșat, privind prin calota de plastic a carlingii, la cerul de seară. Se întreba dacă acolo sus nu erau cumva ochi ce văd tot ce face el. Și, dacă acolo sus erau ochi, iar ei doreau ca el să facă anumite lucruri, să se ducă în anumite locuri, cum puteau să-l forțeze? Ah, Dumnezeule! Dar ce rece și pustiu părea cerul!

— Am zis că ai un nume mic cam ciudat, îl lămuri pilotul.

— Ce nume? întrebă Constant, care-și uitase prenumele prostesc ales pentru propria deghizare.

— Jonah, i-o trânti pilotul.

* * *

Cincizeci și nouă de zile mai târziu, Winston Niles Rumfoord și câinele său credincios, Kazak, se materializară din nou. Se schimbaseră multe de la ultima lui vizită.

Pe de o parte, Malachi Constant își vânduse toate acțiunile de la Galactic Spacecraft, corporația care avea în custodia ei marea rachetă *Balena*. Făcuse acest lucru ca să taie orice legătură între el și singurul mijloc cunoscut de a ajunge pe Marte. Își investise toate câștigurile din vânzare în MoonMist Tobacco.

Pe de altă parte, Beatrice Rumfoord își lichidase portofoliul ei variat de valori mobiliare și cu banii luați cumpărase

acțiuni la Galactic Spacecraft, cu intenția de a avea un cuvânt greu în orice proiect ar fi fost implicată *Balena*.

Pe de o parte, Malachi Constant se apucase să-i scrie lui Beatrice Rumfoord scrisori jignitoare, ca să o țină cât mai departe de el, ca să-i fie cât mai nesuferit. A parcurge una dintre aceste scrisori însemna a le citi pe toate. Cea mai recentă, scrisă pe hârtie cu antetul companiei Magnum Opus, Inc., corporația al cărei unic scop era să-i administreze afacerile financiare, suna așa:

Te salut din însorita Californie, păpușică spațială! Uau! Sigur că abia aștept să mă distrez cu o damă de mare clasă ca tine sub lunile gemene ale lui Marte. Ești singura gagică pe care n-am avut-o încă și fac pariu că ești cea mai tare dintre toate.

Îți trimite multă dragoste și sărutări ca aperitiv, Mal.

Pe de altă parte, Beatrice își cumpărase o capsulă de cianură, mai eficientă, cu siguranță, decât șarpele Cleopatrei, cu intenția de a o înghiți, dacă ar fi avut vreodată prilejul să împartă fie și același fus orar cu Malachi Constant.

Pe de o parte, căzu bursa, ceea ce o distruse și pe Beatrice Rumfoord, printre mulți alții. Ea cumpărase acțiunile Galactic Spacecraft la prețuri variind între 151,5 și 169. Valoarea acțiunii se redusese la 6 în doar zece sesiuni de tranzacționare, iar acum rămăsese la acel nivel, oscilând fracționar. De vreme ce Beatrice cumpărase atât cu acoperire, cât și în numerar, pierduse totul, inclusiv propria locuință din Newport. Nu mai rămăsese cu nimic, în afară de hainele de pe ea, de numele ei bun și de instrucția școlară pe care abia și-o terminase.

Pe de altă parte, Malachi Constant dăduse o petrecere la două zile după întoarcerea sa la Hollywood, care abia acum, după cincizeci și șase de zile, începea să se spargă.

* * *

Pe de altă parte, un tânăr cu adevărat bărbos, pe nume Martin Koradubian, pretinsese că e străinul care fusese invitat

pe proprietatea Rumfoord ca să fie martor la materializare. Era reparator de ceasuri de mână solare la Boston și un mincinos fermecător. O revistă îi cumpărase povestea pentru trei mii de dolari.

Așezat pe unul dintre fotoliile din „muzeul" lui Skip, sub scara în spirală, Winston Niles Rumfoord citea cu deliciu și admirație povestea lui Koradubian din paginile revistei. Acesta pretindea în varianta lui că Rumfoord îi relatase câte ceva despre anul zece milioane d.Chr.

În anul zece milioane, potrivit lui Koradubian, avea să se facă o uriașă curățenie. Toate dosarele legate de perioada care începe cu moartea lui Isus Christos și se termină la anul un milion d.Chr. vor fi colectate în gropi de gunoi și arse. Acest lucru se va face, mai zicea Koradubian, pentru că muzeele și arhivele aglomeraseră spațiul terestru datorită miriadelor de exponate și de documente, iar oamenii și viețuitoarele nu mai aveau loc să-și ducă traiul pe planeta noastră.

Intervalul de un milion de ani la care documentele arse se refereau va fi rezumat la o singură frază în manualele de istorie, conform lui Koradubian: „După moartea lui Isus Christos, a urmat o perioadă de readaptare care a durat aproximativ un milion de ani".

Winston Niles Rumfoord râse și lăsă deoparte articolul. Rumfoord nu savura nimic mai mult decât o mistificare iscusită.

— Zece milioane d.Chr., spuse el cu voce tare, un an demn de artificii, parade și expoziții mondiale. O epocă veselă, numai bună pentru a sparge pietrele de temelie și a scoate din pământ capsulele timpului.

Rumfoord nu vorbea pentru sine. Mai era cineva cu el în „muzeul" lui Skip. Cealaltă persoană era soția lui, Beatrice. Beatrice, ședea cu fața la el, pe celălalt fotoliu. Coborâse la parter să ceară ajutorul soțului într-o clipă de mare ananghie. Rumfoord pur și simplu schimbase subiectul. Beatrice, care deja arăta fantomatic într-un neglijeu alb, se înnegri la față.

— Ce animal optimist mai este și omul! exclamă Rumfoord cu voioșie. Se așteaptă ca specia lui să dureze zece milioane de ani, de parcă am fi la fel de solid clădiți ca și broaștele țestoase! Ridică din umeri. Mă rog, cine știe, poate că ființele umane vor dăinui atâta timp, din pură încăpățânare. Tu ce crezi?

— Ce? făcu Beatrice.

— Cât crezi că va mai rezista rasa umană? o lămuri Rumfoord.

Printre dinții ei încleștați ieși un sunet subțire, ascuțit, susținut, atât de înalt, încât abia mai putea fi perceput de urechea umană. Sunetul transmitea aceeași promisiune sinistră ca și șuieratul unei bombe în cădere.

Apoi se produse explozia. Beatrice își răsturnă fotoliul, atacă scheletul, îl aruncă, sfărâmându-l, într-un colț. Dărâmă totul de pe rafturile din „muzeul" lui Skip, smulse exponatele de pe pereți și le zdrobi de pardoseală.

Rumfoord rămase buimac.

— Dumnezeule mare! începu el. Ce te-a apucat?

— Nu știi nimic? îi aruncă Beatrice isterică. Chiar trebuie să-ți spună cineva? Citește-mi gândurile!

Rumfoord își duse palmele la tâmple, cu ochii cât cepele.

— Unde statice! Tot ce găsesc este electricitate statică, spuse el.

— Și ce altceva s-ar mai găsi, dacă nu unde statice! se rățoi ea. Am să fiu aruncată în stradă, fără nici o lețcaie, iar soțul meu râde și vrea să mă pună să dezleg ghicitori!

— Nu era o ghicitoare oarecare, se apără Rumfoord. Era vorba despre cât de mult va dăinui specia umană. Am crezut că asta ți-ar putea oferi, oarecum, o perspectivă mai largă asupra propriilor probleme.

— Să se ducă dracului specia umană! i-o trânti Beatrice.

— Ești unul dintre membrii ei, să știi! îi atrase atenția Rumfoord.

— Atunci vreau să mă transfer la cimpanzei! hotărî Beatrice. Nici un soț cimpanzeu n-ar sta cu mâinile în sân

în timp ce jumătatea lui și-ar pierde toate nucile de cocos. Nici un soț cimpanzeu n-ar încerca să facă din consoarta lui un soi de târfă spațială, oferindu-i-o pe tavă lui Malachi Constant de la Hollywood!

După ce rosti aceste lucruri groaznice, femeia se mai liniști puțin. Își clătină capul obosită.

— Cât de mult va mai rezista specia umană, maestre?

— Nu știu, admise Rumfoord.

— Credeam că știi totul, mărturisi ea. Aruncă un ochi în viitor!

— Mă uit în viitor, îi răspunse Rumfoord, și văd că nu voi mai face parte din Sistemul Solar când specia umană se va stinge. În concluzie, sfârșitul este la fel de misterios pentru mine ca și pentru tine.

* * *

La Hollywood, în California, telefonul albastru suna în cabina împodobită cu ștrasuri de lângă piscina lui Malachi Constant.

Este tare trist ca o ființă umană să decadă într-o condiție aproape animalică. Cu atât mai mult cu cât persoana respectivă s-a bucurat de toate avantajele civilizației!

Malachi Constant zăcea în enormul jgheab al piscinei sale în formă de bob de fasole, adâncit într-un somn de bețivan. În jgheab erau câțiva centimetri de apă caldă. Constant era îmbrăcat în pantaloni scurți albaștri-verzui și o jachetă de smoching din brocart auriu. Hainele îi erau ude.

Era singur cuc.

Piscina fusese odată acoperită de un strat unduitor de gardenii. Dar persistenta briză a dimineții îndepărtase florile, îngrămădindu-le într-un capăt al piscinei, ca și cum ar fi strâns o pătură la piciorul unui pat. Dând „pătura" la o parte, briza dimineții scotea la iveală un fund de piscină pavat cu cioburi de sticlă, vișine, coji de lămâie, pastile de mescalină, felii de portocală, măsline umplute, cepe, un televizor, o

seringă hipodermică și ce mai rămăsese dintr-un pian alb de mari dimensiuni. Mucuri de trabucuri și de țigări, din care câteva fuseseră de marijuana, îi mai mânjeau suprafața.

Piscina nu mai arăta a loc de agrement, ci a bol de punci din infern.

Unul dintre brațele lui Constant atârna în piscină. La încheietura scufundată în apă scânteia ceasul său solar. Ceasul stătuse.

Telefonul continua să sune. Omul mormăi ceva, dar nu se mișcă. Telefonul se opri. Apoi, după douăzeci de secunde, începu iar să sune. El gemu, se ridică în capul oaselor, apoi gemu din nou.

Din interiorul casei se auzi un zgomot sprințar de tocuri înalte pe pardoseala din gresie. O tânără seducătoare, cu un păr de un blond ca de bronz, ieși din casă, se duse la cabina telefonică, aruncându-i o privire de un dispreț suveran. Mestreca chewing-gum.

— Da? începu ea în receptor. Ah!... iarăși dumneavoastră. Da, s-a trezit. Hei! zbieră ea la Constant. Avea o voce croncănitoare. Hei, cadet spațial! îi strigă ea.

— Hm? făcu bărbatul.

— Tipul care-i președintele companiei pe care o deții dorește să stea de vorbă cu tine.

— Care companie? dori să știe Constant.

— Președintele cărei companii sunteți? se interesă femeia la telefon. Primi răspunsul. Magnum Opus, rosti ea. Ransom K. Fern de la Magnum Opus, îl lămuri ea.

— Spune-i... spune-i că-l sun eu, decise patronul.

Femeia îi transmise lui Fern; primi un alt mesaj pe care să i-l comunice lui Constant:

— Zice că își dă demisia.

El se ridică, clătinându-se, în picioare, frecându-și fața cu mâinile.

— Își dă demisia? repetă tâmp. Bătrânu' Ransom K. Fern își dă demisia?

— Da, confirmă femeia, zâmbind cu răutate. Zice că nu-ți mai poți permite să-i plătești salariul. Zice că mai bine te-ai duce să vorbești cu el, până nu pleacă acasă. Izbucni în râs: Zice că ești falit.

* * *

În Newport, tărăboiul stârnit de răbufnirea lui Beatrice Rumfoord îl atrase pe Moncrief, majordomul, în „muzeul" lui Skip.

— M-ați chemat, doamnă? o întrebă el.

— A fost mai mult un țipăt, Moncrief, îl lămuri Beatrice.

— Nu dorește nimic, mulțumim, spuse Rumfoord. Aveam doar o discuție mai animată.

— Cum îndrăznești tu să-i indici ce doresc eu? se rățoi Beatrice opărită la soțul ei. Încep să pricep că nu ești nici pe departe atât de omniscient pe cât te pretinzi. Uite, întâmplător, îmi doresc ceva foarte mult. Îmi doresc cu ardoare o seamă de lucruri.

— Doamnă? i se adresă majordomul.

— Aș dori să lași câinele să intre, te rog frumos, începu Beatrice. Aș dori să-l alinți înainte să plece. Aș dori să știu dacă un infundibul cronosinclastic ucide dragostea de stăpân într-un câine, așa cum o ucide într-un bărbat.

Majordomul se înclină și ieși.

— Frumos spectacol ai dat în fața unui servitor, remarcă Rumfoord.

— La urma urmei, se oțărî Beatrice, contribuția mea la demnitatea acestei familii a fost ceva mai mare decât a ta.

Rumfoord lăsă să-i atârne capul.

— Te-am dezamăgit în vreun fel? Asta vrei să spui?

— În vreun fel? se răsti ea. În toate felurile!

— Ce-ai vrea să fac pentru tine? o iscodi el.

— Ai fi putut să mă avertizezi că urma această prăbușire a bursei! îi răspunse Beatrice. Ai fi putut să mă scutești de situația în care mă aflu acum.

Mâinile lui se agitară în aer, încercând fără succes să sugereze o anumită măsură.

— Ei bine? întrebă Beatrice.

— Mi-aș dori să putem trece împreună prin infundibule cronosinclastice, îi răspunse Rumfoord. Astfel ai putea să înțelegi odată despre ce vorbesc. Tot ce pot spune este că faptul de a nu te fi avertizat în legătură cu prăbușirea bursei face la fel de mult parte dintr-o ordine prestabilită ca și cometa Halley și n-are nici un sens să te pierzi cu firea nici în privința uneia, nici în a celeilalte.

— Vrei să zici că-ți lipsește caracterul și că n-ai nici un fel de simț al răspunderii față de mine, i-o întoarse ea. Îmi pare rău s-o spun, dar ăsta-i adevărul.

Rumfoord dădu din cap.

— Un adevăr... dar, Doamne Dumnezeule! Ce adevăr punctual! constată el.

Rumfoord se refugie din nou în paginile revistei sale, care se deschise, cum era și firesc, la mijloc, unde se găsea o reclamă colorată a țigărilor MoonMist. MoonMist Tobacco, Ltd. fusese recent achiziționată de Malachi Constant.

„Plăcere în profunzime!" anunța titlul reclamei. Sub el era fotografia celor trei sirene de pe Titan. Femeia albă, femeia aurie și femeia cafenie. Degetele celei aurii erau răsfirate, din fericire, odihnindu-i-se pe sânul stâng, permițând unui artist să picteze o țigară MoonMist între ele. Fumul de la țigara ei trecea prin nările suratelor ei, iar senzualitatea lor ce umplea spațiul părea să emane numai din aroma lui mentolată.

Rumfoord știuse că Malachi avea să încerce să înjosească instantaneul, folosindu-l în comerț. Tatăl lui Constant făcuse un lucru asemănător când aflase că nu putea cumpăra Mona Lisa lui Leonardo la nici un preț. Bătrânul o pedepsise pe Gioconda utilizând-o într-o campanie publicitară pentru supozitoare. Așa dispune libera inițiativă de frumusețea la care nu poate accede.

De pe buzele lui Rumfoord ieși un bâzâit, era sunetul pe care-l scotea când îl încerca compasiunea. Compasiunea pe care o încerca era pentru Malachi Constant, care trăia vremuri mult mai grele decât Beatrice.

— Am auzit tot ce aveai de spus în apărarea ta? îl luă din scurt Beatrice, venind în spatele fotoliului lui.

Brațele îi erau încrucișate, iar bărbatul, citindu-i gândurile, află că voia să-și folosească coatele ascuțite, proeminente, ca săbiile unui toreador.

— Poftim? făcu el.

— Înțeleg că tăcerea asta, faptul că te ascunzi după o revistă, arată deplina ta dezaprobare?

— „Dezaprobare", iată un cuvânt punctual, dacă ar exista așa ceva, remarcă Rumfoord. Am să-ți spun un lucru, după care n-ai decât să mă dezaprobi, pe urmă te dezaprob eu, apoi altcineva are să intre în joc să ne dezaprobe pe amândoi. Se înfioră. Ce coșmar, fiecare să intre în rândul dezaprobărilor reciproce!

— N-ai putea să-mi oferi, chiar în clipa asta, îl îmbie Beatrice, sfaturi privitoare la bursă care să-mi dea posibilitatea să-mi recâștig toată averea pierdută și încă ceva pe deasupra? Dacă ți-ar păsa cât de puțin de mine, n-ai putea să-mi spui mai exact cu ce trucuri ar încerca Malachi Constant să mă ademenească pe Marte, așa încât să nu mă las înșelată de el?

— Uite, îi explică Rumfoord, viața pentru o persoană punctuală este ca un *montagne-russe*.

Se întoarse ca să-și fluture mâinile sub nasul ei.

— O să ți se întâmple tot soiul de lucruri! Sigur, continuă el, eu pot anticipa întregul traseu al celui în care te afli tu. Și firește, ți-aș putea semnala pe o coală de hârtie fiece pantă și cotitură ce-ți ies în cale, te-aș putea avertiza asupra fiecărei gogorițe ce-ți va sări în față prin tunele. Dar nu te-ar ajuta nici cât negru sub unghie.

— Nu văd de ce nu, ripostă Beatrice.

— Pentru că tot ar trebui să te urci în el, îi zise Rumfoord. Nu eu am creat acest *montagne-russe*, nu-mi aparține și nu eu hotărăsc cine să urce în el și cine nu. Eu știu doar cum arată.

— Iar Malachi Constant face parte din traseul acestui *montagne-russe*? se interesă Beatrice.

— Da, admise Rumfoord.

— Și nu există nici o cale să-l pot ocoli? mai dori să știe ea.

— Nu, îi răspunse soțul ei.

— Mă rog... atunci ai putea să-mi spui ce pași ne-ar aduce laolaltă, îl rugă ea, și lasă-mă să-mi încerc norocul.

Rumfoord ridică din umeri.

— Foarte bine... dacă așa dorești! consimți el. Dacă asta te face să te simți mai bine...! Chiar în clipa asta, începu el, președintele Statelor Unite anunță o Nouă Eră Spațială care să reducă șomajul. Miliarde de dolari vor fi cheltuiți pentru nave spațiale fără oameni la bord, doar ca să ofere locuri de muncă. Inaugurarea Noii Ere Spațiale va fi lansarea în marțea următoare a *Balenei*, care va fi rebotezată *Rumfoord* în onoarea mea, va fi încărcată cu maimuțe care cântă la flașnetă și va fi lansată în direcția planetei Marte. Tu și Constant veți lua parte amândoi la ceremonii. Tu te vei îmbarca pentru o inspecție oficială și o apăsare greșită de buton te va trimite spre destinație, împreună cu maimuțele.

Este momentul să oprim narațiunea în acest punct ca să atragem atenția că această istorioară gogonată cu care se delecta Beatrice era una dintre puținele minciuni rostite vreodată de Winston Niles Rumfoord. Singurul adevăr din toată povestea era că, într-adevăr, *Balena* avea să fie rebotezată și lansată marți, iar președintele Statelor Unite chiar avea să anunțe Noua Eră Spațială.

Unele dintre comentariile președintelui în acel moment merită să fie repetate și trebuie ținut minte că președintele dădu cuvântului „progres" o savoare specială, pronunțându-l „proghers". Totodată mai stâlci și cuvintele „scaun" și „magazie", pronunțându-le „scheaun", respectiv „măgăzâie".

— Acuma, unii răspândesc zvonul că economia americană este bătrână și bolnavă, începu președintele, iar eu – ca să fiu sincer – nu pricep defel cum pot să spună ei așa ceva, căci astăzi există mai multe oportunități pentru proghers pe toate fronturile decât în orice alt moment din istoria umanității. Și există o anumită frontieră, unde noi putem înregistra în special un proghers, iar aceasta este marea frontieră a spațiului. Spațiul cosmic ne-a întors odată nouă spatele, dar nu stă în firea americanilor să accepte un refuz, atunci când este vorba de proghers. Acuma, oameni cu firea slabă vin în fiecare zi la mine să mă vadă la Casa Albă, continuă Președintele, se plâng și se vaită, zicându-mi: „Vai, domnule președinte, măgăzâile sunt toate pline de automobile și de avioane, de articole de bucătărie și de multe alte produse, și mai zic, vai, domnule președinte, nimeni nu mai vrea ca fabricile să producă, pentru că toată lumea are de toate, în două, trei, patru exemplare". Îmi amintesc mai ales de unul, un fabricant de scheaune. Își depășise cu mult cererea și nu se mai gândea decât la toate scheaunele alea din măgăzâie. Iar eu i-am zis: „În următorii douăzeci de ani, populația globului se va dubla și toate acele noi miliarde de semeni vor avea nevoie de chestii pe care să se așeze, așadar, nu renunța la acele scheaune. Între timp, de ce nu-ți iei gândul de la acele scheaune din măgăzâie și să te preocupi mai bine de progherşul în spațiu?" I-am spus-o și lui, după cum v-o zic și vouă și o spun oricui: spațiul poate absorbi producția unui milion de miliarde de planete de mărimea Terrei. Am putea construi și lansa rachete la nesfârșit fără să umplem vreodată spațiul cosmic și fără să aflăm tot ce e de știut despre el. Acum, aceiași oameni care se complac plângând și văicărindu-se, ar dori poate să-mi spună: „Vai, domnule președinte, cum rămâne cu infundibulele cronosinclastice și cum rămâne cu asta și cu ailaltă?" Iar eu am să le răspund: „Dacă alții ar sta să vă asculte, n-ar mai exista nici un proghers. N-am mai avea nici telefoane și nici altceva. Și, de altfel, le-aș spune lor, după cum vă zic vouă și oricui

altcuiva, nu avem nevoie să-i băgăm pe oameni în rachete. Vom utiliza numai animale inferioare".

Discursul fu mai lung decât atât.

* * *

Malachi Constant de la Hollywood, California, ieși din cabina telefonică cu ștrasuri trezit total din beție. Ochii îi ardeau ca tăciunii. În gură avea un gust ca de cergă de cal pasată. Avea certitudinea absolută că n-o mai văzuse pe frumoasa blondă în viața lui. Îi puse una dintre întrebările standard în vremuri de schimbări drastice:

— Unde s-au dus toți?

— I-ai dat afară, răspunse femeia.

— Așa am făcut? se miră bărbatul.

— Da, confirmă ea. Vrei să zici că ai dat chix?

Constant, slăbit, dădu din cap. În timpul petrecerii de cincizeci și șase de zile, ajunsese să nu mai poată face nimic altceva. Intenția lui fusese să se facă nedemn de orice destin, incapabil de orice misiune, mult prea bolnav ca să mai întreprindă călătorii. Reușise acest lucru cu asupra de măsură.

— Ah, dar a fost chiar un spectacol, făcu femeia. Te distrai la fel de bine ca toată lumea, punând umărul la prăvălirea pianului în piscină. După aceea, când, în sfârșit, ați reușit, te-a apucat un mare amoc.

— Amoc, repetă Constant ca un ecou.

Era ceva nou pentru el.

— Da, întări femeia. Ai povestit că ai avut o copilărie foarte nefericită și i-ai făcut pe toți să te asculte. Cum tatăl tău nu ți-a dat deloc atenție nici măcar o singură dată. Toți te înțelegeau doar pe jumătate, dar, de fiecare dată când cineva reușea să priceapă, te contraziceai singur. Apoi ai povestit de maică-ta, continuă femeia, și ai mai spus că, dac-ar fi fost curvă, atunci erai mândru să fii fiu de curvă, dacă așa erau curvele. Dup-aia ai zis că dai câte o sondă de petrol oricărei femei care ar veni la tine, ți-ar strânge mâna și ar zice cu

voce tare, ca să audă toată lumea: „Sunt o curvă, la fel ca maică-ta".

— Ce s-a întâmplat după aia? dori să mai știe Constant.

— Ai oferit câte o sondă de petrol fiecărei femei prezente la petrecere, îi răspunse ea. Apoi te-ai pornit pe smiorcăit mai rău ca niciodată și m-ai ales pe mine, zicând la toată lumea că eram singura din tot Sistemul Solar în care poți să-ți pui nădejdea. Ai mai spus că toți ceilalți nu așteptau decât să te prindă somnul, ca să te vâre într-o rachetă și să te trimită pe Marte. Apoi i-ai trimis pe toți acasă, în afară de mine. Pe toți ceilalți musafiri, laolaltă cu servitorii. Dup-aia am zburat până în Mexic, unde ne-am căsătorit. Pe urmă ne-am întors aici, încheie ea. Acum aflu că nu mai ai nici măcar țucal în care să faci pipi sau vreo fereastră de la care să te poți arunca. Mai bine te-ai duce la birou și ai vedea ce dracu' se petrece acolo. Ține cont că prietenul meu este gangster și te omoară dacă-i spun că nu mă întreții cum trebuie. La dracu'! adăugă ea. Am avut o copilărie mai nefericită decât tine. Maică-mea a fost chiar curvă, iar tata n-a mai dat niciodată pe acasă, ba mai eram și săraci. Măcar tu ai avut miliarde de dolari cu care să te joci.

* * *

În Newport, Beatrice Rumfoord îi întoarse spatele soțului ei. Stătea în pragul „muzeului" lui Skip, cu fața spre coridor. De-a lungul coridorului se auzea vocea majordomului. Majordomul se afla la ușa din față, chemându-l pe Kazak, buldogul spațial.

— Și eu mai știu câte ceva despre *montagne-russe*-uri, grăi Beatrice.

— Asta-i bine! îi răspunse placid Rumfoord.

— Când aveam eu zece ani, povesti ea, tatălui meu îi intrase în cap că mi-ar plăcea să mă dau într-unul. Ne petreceam vara la Cape Cod și ne-am dus cu mașina într-un parc de distracții, în afara orașului Fall River. A cumpărat două

bilete pentru *montagne-russe*. Avea de gând să se dea cu mine. I-am aruncat o privire, continuă Beatrice, și mi s-a părut prostesc, murdar și periculos. Pur și simplu am refuzat să mă urc în el. Nici măcar tata nu m-a putut convinge, deși era președintele Comitetului de Administrație al Gării Centrale din New York. Ne-am învârtit prin jur și ne-am întors acasă, încheie ea cu mândrie.

Ochii îi scânteiau; dădu din cap.

— Așa trebuie tratat orice *montagne-russe*, trase ea concluzia.

Ieși plină de aroganță din „muzeul" lui Skip, se duse în hol ca să aștepte venirea lui Kazak. Într-o clipă simți în urma ei prezența electrizantă a soțului.

— Bea, grăi el, poate-ți par indiferent la necazurile tale, dar știu cât de bine o să iasă lucrurile până la urmă. Poate-ți par grosolan din cauză că nu detest ideea legăturii tale cu Constant, însă recunosc cu umilință că va fi un soț mai bun decât am fost sau voi fi eu vreodată. Ai să cunoști pentru prima oară în viața ta dragostea adevărată, Bea, o consolă Rumfoord. Așteaptă să vezi cum este să te comporți aristocratic, fără alte dovezi exterioare ale aristocrației tale. Așteaptă să vezi cum este să nu mai ai nevoie de nimic, decât de demnitatea, de inteligența și de tandrețea cu care te-a hărăzit Dumnezeu, ca să realizezi ceva extraordinar numai și numai din acele materii prime.

Rumfoord gemu slab. Își pierdea din consistență.

— Vai, Doamne! încheie el, tu vorbești despre *montagne-russe*-uri.... Oprește-te și gândește-te puțin și la cel în care mă dau eu. Într-o zi, când te vei afla pe Titan, ți se va revela cât de nemilos am fost eu folosit și de către cine, și în ce scopuri dezgustător de meschine.

Kazak dădu buzna acum în casă, fâlfâindu-și buzele lăsate. Se opri derapând pe pardoseala lustruită. Alergă pe loc, încercând să se întoarcă în unghi drept în direcția lui Beatrice. Alerga tot mai tare și tot nu putea să mai înainteze. Devenise străveziu. Începu să se micșoreze, să sfârâie

nebunește pe pardoseala holului ca o minge de ping-pong pusă la prăjit într-o tigaie. Apoi se făcu nevăzut. Nu mai era nici un câine. Fără să mai arunce o privire înapoi, Beatrice știu că și soțul ei dispăruse.

— Kazak? îl strigă ea ușor, pocnindu-și degetele ca și cum ar fi încercat să-l ademenească, însă degetele ei erau prea slabe ca să scoată vreun sunet. Cuțu scump! șopti ea.

3

MAI BINE ERA LA UNITED HOTCAKE

Fiule, se zice că nu există regalitate în țara asta, dar vrei să te învăț cum să ajungi regele Statelor Unite ale Americii? Nu trebuie decât să cazi într-o budă și să ieși de acolo mirosind a roze.

NOEL CONSTANT

Magnus Opus, corporația din Los Angeles care administra afacerile lui Malachi Constant, fusese fondată de tatăl acestuia. Avea un sediu de treizeci și unu de etaje. Deși Magnum Opus deținea întreaga clădire, ocupa numai ultimele trei etaje superioare, închiriind restul celorlalte companii pe care le controla.

Unele dintre aceste firme, fiind vândute de curând de Magnum Opus, se mutau în altă parte. Altele, fiind cumpărate recent de Magnum Opus, se mutau în locul lor.

Printre locatari se numărau: Galactic Spacecraft, MoonMist Tobacco, Fandango Petroleum, Lennox Monorail, Fry-Kwik, Sani-Maid Pharmaceuticals, Lews & Marvin Sulfur, Dupree Electronics, Universal Piezoelectric, Psychokinesis Unlimited, Ed Muir Associates, Max-Mor Machine Tools, Wilkinson Paint și Varnish, American Levitation, Flo-Fast, King O'Leisure Shirts, Emblem Supreme Casualty și Life Assurance Company din California.

Clădirea corporației Magnum Opus era un turn ascuțit cu douăsprezece laturi, iar pe toate cele douăsprezece fețe ale sale străluceau ferestre cu geamuri albastre-verzui în tonuri rozalii la bază. Cele douăsprezece laturi, din câte zicea arhitectul, reprezentau cele douăsprezece religii ale lumii. Până acum, nimeni nu-l pusese pe arhitect să le numească. Arhitectul avea noroc, pentru că nici n-ar fi fost în stare s-o facă.

Pe acoperișul zgârie-noriului se afla un heliport personal.

* * *

Umbra și zgomotul elicopterului lui Constant aterizând pe heliport li se părură multora dintre cei de jos ca umbra și fâlfâitul Îngerului Morții. Le lăsa această impresie din cauza prăbușirii bursei, din cauza penuriei de bani și de locuri de muncă...

Și, mai ales, pentru că ceea ce se stricase cel mai tare, ceea ce dărâma totul, târându-i și pe ei în prăpastie, erau afacerile lui Malachi Constant.

Constant își pilota singur elicopterul, întrucât toți servitorii plecaseră cu o noapte în urmă. Îl pilota prost. Ateriză cu o izbitură care zgudui întreaga clădire. Venea să aibă o discuție cu Ransom K. Fern, președintele companiei Magnum Opus.

Fern îl aștepta la ultimul etaj – o unică încăpere imensă, care constituia biroul lui Constant. Biroul era mobilat suprarealist, de vreme ce nici una dintre piese nu avea picioare. Mesele, biroul, barul și canapelele erau platforme plutitoare. Scaunele erau castroane plutitoare. Cel mai ciudat era că toate creioanele și carnetele se risipiseră la întâmplare prin aer, la îndemâna oricui dorea să le apuce ca să-și noteze vreo idee strălucită.

Covorul era verde ca iarba din simplul motiv că era chiar din iarbă, iarbă adevărată, la fel de deasă ca orice gazon îngrijit.

Malachi Constant coborî de pe platforma heliportului în biroul său cu un lift personal. Când ușa liftului se deschise cu un sâsâit, Constant căscă ochii cât cepele la mobilele fără picioare, la creioanele și carnetele plutitoare. Nu mai dăduse pe la birou de opt săptămâni. Între timp, cineva schimbase mobilierul.

Ransom K. Fern, îmbătrânitul președinte al corporației Magnum Opus, îl aștepta în picioare, la o fereastră imensă, din tavan până în pardoseală, privind panorama orașului. Purta pălăria lui neagră Homburg și haina lui neagră

Chesterfield. Își ținea bastonul de bambus ca o armă prezentată pentru inspecție. Era extrem de slab, așa fusese întotdeauna.

„O poponeață de fâță! îl caracterizase tatăl lui Malachi Constant, Noel. Ransom K. Fern e ca o cămilă ce și-a ars complet ambele cocoașe, iar acum își arde tot ce mai are în afară de păr și de ochi."

Potrivit statisticilor publicate de Serviciul Fiscal Intern, Fern era cel mai bine plătit director executiv din țară. Avea un salariu de un milion de dolari pe an, nici mai mult nici mai puțin, la care se mai adăugau planuri de opțiune privind acțiunile și recalculări în funcție de variațiile costului vieții.

Se angajase în Magnum Opus la douăzeci și doi de ani. Acum avea șaizeci.

— Cine-cineva a schimbat toată mobila, constată Malachi.

— Da, confirmă Fern, uitându-se încă pe fereastră, cineva a schimbat-o.

— Dumneata? îl chestionă patronul.

Fern pufni, fără să se grăbească să răspundă:

— M-am gândit că trebuie să ne demonstrăm loialitatea măcar față de unele dintre produsele noastre.

— N-n-am mai văzut așa ceva, mărturisi tânărul. Să nu stea pe picioare, doar să plutească prin aer.

— Asta-i forța magnetică, remarcă Fern.

— Păi... cred că arată minunat, acum că încep să mă obișnuiesc cu ea, se consolă Constant. Și produce așa ceva vreo companie de-a noastră?

— American Levitation Company, preciză Fern. Ați spus s-o cumpărăm, așa că am cumpărat-o.

Ransom K. Fern se întoarse cu spatele la fereastră. Chipul lui era o combinație tulburătoare de bătrânețe și aer juvenil. Nu exista nici un semn pe fața lui de vreun stadiu intermediar în procesul de maturizare, nici un indiciu cum arătase la treizeci, patruzeci, ori cincizeci de ani. Numai adolescența și bătrânețea îi marcau obrazul, ca și cum un puști de

șaptesprezece ani s-ar fi uscat și s-ar fi stafidit, sub un suflu de aer fierbinte.

Fern citea câte două cărți pe zi. Se spune că Aristotel a fost ultimul om familiarizat cu întreaga cultură din vremea lui. Ransom K. Fern făcea un efort impresionant de a-l egala pe filozoful din Stagira. Avusese ceva mai puțin succes decât marele grec în privința găsirii unei logici în multitudinea cunoștințelor sale.

Muntele intelectual se chinuise să nască un șoricel filozofic, iar Fern era primul care să recunoască faptul că era doar un șoricel, ba chiar unul răpciugos. Așa cum își formula el filozofia în conversații, în cei mai simpli termeni:

— Te duci la unul și îi zici: „Cum îți mai merge, Joe?", iar el îți răspunde: „Eh, bine, bine, cum nu se poate mai bine!" iar tu te uiți în ochii lui și vezi că de fapt îi merge cum nu se poate mai rău. De fapt, tuturor, fără nici o excepție, le merge ca dracu'. Și, fir-ar să fie ea de treabă, n-ai cu ce să-i ajuți.

Această filozofie nu-l întrista. Nu-l făcea să cadă pe gânduri. Îl făcea să fie vigilent, dar fără mare tragere de inimă. Îl ajuta și în afaceri, deoarece îi permitea să creadă din start că celălalt e mult mai slab și mai plictisit decât dă impresia.

Uneori, mai existau și oameni cu stomacuri de struț care găseau nostime bombănelile lui Fern. Situația lui, lucrând pentru Noel Constant și apoi pentru Malachi, era cum nu se poate mai potrivită ca să dea o savoare ironică remarcilor sale, dat fiind că le era superior lui Constant *père* și Constant *fils* în toate sensurile în afară de unul, iar acela era singurul care, într-adevăr, conta. Constanții, ignoranți, vulgari și neobrăzați, aveau cantități copioase de noroc porcesc. Sau, cel puțin, așa avuseseră până acuma.

Malachi Constant încă nu se împăcase cu gândul că i se terminase norocul, că nu-i mai rămăsese nici un strop. Încă mai trebuia să se obișnuiască cu ideea, în ciuda veștilor sinistre pe care i le dăduse Fern la telefon.

— Mamă! începu Constant ingenuu. Cu cât mă uit mai mult la mobilă, cu atât îmi place mai tare. Ar trebui să se vândă ca pâinea caldă.

Felul în care Malachi Constant vorbea despre afaceri avea ceva jalnic și respingător. La fel vorbea și tatăl lui. Bătrânul Noel Constant n-avusese habar de afaceri, la fel ca fiul lui, iar puținul farmec cu care erau hărăziți Constanții se evapora în clipa în care pretindeau că succesele lor se datorau „cunoștințelor lor vaste" în domeniu. Optimismul unui miliardar are ceva obscen, agresiv și viclean.

— Dacă mă întrebi pe mine, continuă patronul, a fost chiar o investiție destul de bună, o companie care să producă mobilă ca asta.

— Mai bine era la United Hotcake[1], i-o trânti Fern.

Aceasta era gluma lui favorită. Ori de câte ori veneau alții la el, implorându-l să le dea sfaturi pentru investiții care să le dubleze lichiditățile în șase săptămâni, îi sfătuia cu gravitate să investească în acțiunile acestei societăți fictive. Unii chiar au încercat să-i urmeze sfatul.

— Să te așezi pe o canapea marca American Levitation este mai greu decât să stai în picioare într-o canoe din scoarță de mesteacăn, observă Fern sec. Alegeți unul dintre aceste așa-zise scaune și vă va proiecta într-un perete ca pe o piatră lansată de o praștie. Așezați-vă pe marginea biroului și vă va purta în ritm de vals prin toată camera, ca unul dintre frații Wright[2] în planorul lor, *Kitty Hawk*.

Constant abia dacă-și atinse masa de scris, care-i răspunse cu un tremur nervos.

— Mă rog, nu le-au remediat încă toate defectele tehnice, asta-i tot, se consolă Constant.

1 În limba română s-ar traduce prin „Clătita Federală" sau „Plăcinta Unită".

2 Orville (1871-1948) și Wilbur (1867-1912) Wright au reușit pentru prima oară în istoria aeronauticii să efectueze un zbor dirijat cu un aparat de zbor cu motor mai greu decât aerul.

— Nimic mai adevărat, grăi Fern.

Constant rosti acum o scuză, ceea ce nu mai fusese niciodată obligat să facă până atunci, în toată viața lui:

— Oricine mai are dreptul să greșească câteodată!

— Câteodată? repetă Fern întrebător, ridicându-și sprâncenele. De trei luni n-ați făcut nimic altceva decât să luați decizii eronate și ați întreprins tot ce aș fi zis că-i imposibil. V-ați depășit pe dumneavoastră înșivă în ceea ce privește distrugerea rezultatelor a aproape patruzeci de ani de speculații financiare inspirate.

Ransom K. Fern luă un creion din aer și îl rupse în două:

— Magnum Opus nu mai există. Eu și cu dumneavoastră suntem singurii oameni din această clădire. Toți ceilalți au fost plătiți și trimiși acasă.

Se înclină și se apropie de ușă.

— Tabloul de comandă a fost astfel aranjat încât să primiți toate apelurile viitoare direct în biroul dumneavoastră. Și, când plecați, domnule Constant, amintiți-vă să stingeți luminile și să închideți ușa din față cu cheia.

* * *

Poate că este momentul să amintim pe scurt istoricul companiei Magnum Opus, Inc. Magnum Opus a constituit, la început, o idee în mintea unui agent comercial yankeu, care vindea tingiri de aramă. Acel yankeu era Noel Constant, de felul său din New Bedford, Massachusetts. El a fost tatăl lui Malachi.

Tatăl lui Noel, la rândul lui, Sylvanus Constant, a fost un reparator morocănos de la Filaturile New Bedford din Divizia Nattaweena din cadrul Grand Republic Woolen Company. Era un anarhist, dar nu a avut niciodată necazuri din această pricină decât cu soția lui.

Familia se trăgea dintr-un urmaș nelegitim al lui Benjamin Constant, tribun sub domnia lui Napoleon din 1799 până în 1801 și amant al lui Anne Louise Germaine Necker,

baroană de Staël-Holstein, soție a ambasadorului suedez în Franța la acea epocă.

Într-o noapte la Los Angeles, în orice caz, lui Noel Constant i-a intrat în cap să joace la bursă. Avea treizeci și nouă de ani pe atunci, era burlac, neatrăgător nici din punct de vedere fizic, nici moral, pe deasupra un ratat în afaceri. Ideea de a juca la bursă i-a venit pe când ședea singur-singurel într-un pat îngust din camera 223 a Hotelului Wilburhampton.

Cea mai valoroasă structură corporatistă deținută vreodată de un singur om nu putuse avea un sediu central mai umil la începuturile sale. Camera 223 de la Wilburhampton măsura vreo trei metri în lungime și doi în lățime. Nu era dotată nici cu telefon, nici cu masă de scris.

Putea oferi un pat, o măsuță de toaletă cu trei sertare, ziare vechi cu care erau căptușite sertarele și, în cel mai de jos, o Biblie. Pagina de ziar care căptușea sertarul din mijloc era o pagină cu cotații de bursă, veche de paisprezece ani.

Există o anecdotă despre un om zăvorât într-o cameră fără nimic altceva, cu excepția unui pat și a unui calendar, iar întrebarea se pune: cum reușește să supraviețuiască? Răspunsul este: mănâncă datele din calendar și bea apa de la arcurile patului.[1]

Situația seamănă foarte mult cu geneza lui Magnum Opus. Materiile prime, ca atare, din care Noel Constant a făcut avere nu erau mai consistente decât datele din calendar și arcurile de pat.

Magnum Opus a fost clădită cu un pix, un carnet de cecuri, câteva plicuri guvernamentale de formatul cecurilor, o Biblie și un cont bancar de opt mii, două sute doisprezece dolari.

---

1 De fapt, este vorba despre un joc de cuvinte: *date* în limba engleză înseamnă „dată calendaristică", dar și „curmală", iar *spring* înseamnă nu numai „arc (de pat)", ci și „izvor".

Contul de bancă totaliza partea ce-i revenise lui Noel Constant din averea tatălui său anarhist, care era constituită în principal din obligațiuni guvernamentale.

Însă Noel Constant avea un program de investiții. Ceva mai simplu nici că putea să existe. Biblia avea să-i fie consilier pentru plasamente.

Unii, după ce au studiat metoda de a investi a lui Noel Constant, au ajuns la concluzia că fie a fost un geniu, fie a dispus de o rețea superbă de spioni industriali.

Invariabil, alegea cele mai valoroase acțiuni de pe piața bursieră cu zile și ore mai înainte ca valoarea lor să înceapă să crească. În douăsprezece luni, aproape fără să iasă din camera 223 a Hotelului Wilburhampton, și-a sporit averea la un milion și un sfert de dolari.

Noel Constant a reușit în viață fără geniu și fără spioni. Sistemul lui era de o simplitate idioată pe care unii nici n-o înțeleg, indiferent cât de des li se explică. Cei care nu-l înțeleg sunt aceia care sunt siliți să creadă, pentru a-și liniști propria conștiință, că o imensă avere poate fi adunată numai pe baza unei deșteptăciuni extraordinare.

Iată care a fost sistemul lui Noel Constant: el a luat Biblia care se afla în camera lui și a început cu prima propoziție din Cartea Facerii. Prima propoziție din Cartea Facerii, așa cum unii deja știu, este: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul". Noel Constant a scris propoziția cu litere de tipar, a separat literele cu puncte, a împărțit literele în perechi, rescriind propoziția în felul următor: „I.N., T.H., E.B., E.G., I.N., N.I., N.G., G.O., D.C., R.E., A.T., E.D., T.H., E.H., E.A., V.E., N.A., N.D., T.H., E.E., A.R., T.H."[1].

Apoi a ales companiile care aveau acele inițiale și a cumpărat acțiuni la ele. Regula lui, la început, a fost să dețină acțiuni, pe rând, numai în câte o singură companie; avea să investească toți banii în ea, apoi să le vândă în secunda în care valoarea acțiunilor se dubla.

1 „In the beginning God created the Heaven and the Earth." (engl.)

Prima sa investiție a fost International Nitrate. După aceea au urmat Trowbridge Helicopter, Electra Bakeries, Eternity Granite, Indiana Novelty, Norwich Iron, National Gelatin, Granada Oil, Del-Mar Creations, Richmond Electroplating, Anderson Trailer și Eagle Duplicating.

În agenda lui pe următoarele douăsprezece luni, au fost trecute următoarele firme: Trowbridge Helicopter din nou, ELCO Hoist, Engineering Associates, Vickery Electronics, National Alum, National Dredging și iar Trowbridge Helicopter.

A treia oară când a cumpărat acțiuni de la Trowbridge Helicopter, a achiziționat întreaga firmă, cu cățel și purcel.

La două zile după aceea, compania a încheiat un contract guvernamental pe termen lung pentru rachete balistice intercontinentale, un contract care a adus corporației un venit de cincizeci și nouă milioane de dolari. Noel Constant o cumpărase numai cu douăzeci și două milioane.

Singura decizie la nivel executiv pe care a luat-o în privința companiei a apărut într-un ordin scris pe o felicitare cu poza Hotelului Wilburhampton. Felicitarea îi era adresată președintelui companiei, indicându-i să schimbe numele firmei în Galactic Spacecraft, Inc., de vreme ce aceasta nu mai aparținea nici familiei Trowbridge și nu mai producea nici elicoptere.

Pe cât de măruntă fusese această exercitare a autorității, pe atât de grea în semnificații, întrucât arăta faptul că, în sfârșit, Constant devenise interesat în ceva ce-i aparținea. Și, deși acțiunile lui la firmă depășiseră cu mult dublul valorii lor, nu le vându pe toate, ci numai patruzeci și nouă la sută dintre ele.

După aceea, continuă să urmeze povețele Bibliei, însă își păstră ceva din acțiunile câte unei companii care-i era cu adevărat pe plac.

În decursul primilor doi ani de locuit în camera 223 de la Wilburhampton, Noel Constant avu o singură vizitatoare. Acea vizitatoare habar n-avea că era bogat. Singura care-l

vizita era o cameristă pe nume Florence Whitehill. Petrecea o noapte din zece cu el pentru o sumă modică.

Florence, ca toţi cei din hotel, îl credea pe cuvânt când pretindea că e vânzător de timbre. Igiena corporală nu era punctul forte al lui Noel Constant. Era uşor de crezut că munca îl aducea într-un contact regulat cu mucilagiul.

Singurii care ştiau de imensa lui avere erau angajaţii de la Fisc şi de la bine-cunoscuta firmă de contabili Clough şi Higgins.

Apoi, după doi ani, Noel Constant primi un al doilea vizitator în camera 223. Cel de-al doilea vizitator al său era un tinerel mlădios şi ager, cu ochi albaştri, de douăzeci şi doi de ani. Îi atrase atenţia anunţându-l că era angajatul Serviciului Fiscal Intern al Statelor Unite ale Americii. Constant îl invită pe tânăr în camera lui de hotel, îndemnându-l să se aşeze pe pat. El rămase în picioare.

— Au trimis un copil, nu-i aşa? întrebă retoric speculantul.

Vizitatorul nu se arătă jignit, ba chiar întoarse zeflemeaua în avantajul lui, folosind-o pentru o caracterizare care, într-adevăr, îţi dădea fiori:

— Un copil cu inima de piatră şi cu o minte ageră ca o mangustă, domnule Constant, grăi el. Mai trebuie să vă spun că am absolvit Harvard Business School.

— Tot ce se poate, spuse Constant, dar nu prea cred că-mi poţi veni de hac. Nu datorez nici o leţcaie guvernului.

Tinerelul vizitator dădu din cap.

— Ştiu, zise el. Am găsit toate socotelile într-o ordine desăvârşită.

Tânărul se uită prin cameră. Nu-l surprinse sordidul ei. Era destul de umblat prin lume ca să se aştepte la ceva nesănătos.

— V-am verificat rapoartele privitoare la impozitul pe venit în ultimii doi ani, îl informă, şi după calculele mele sunteţi cel mai norocos om care a trăit vreodată pe pământ.

— Norocos? se miră Noel Constant.

— Mie aşa mi se pare, confirmă tânărul vizitator. Nu credeţi? De pildă: ce produce ELCO Hoist Company?

— ELCO Hoist? repetă impenetrabil Noel Constant.

— Aţi deţinut cincizeci şi trei la sută din ea pe o perioadă de două luni, preciză musafirul.

— Păi cum... macarale... chestii de ridicat în aer diverse articole, spuse Noel Constant plictisit. Şi multe alte produse asemănătoare.

Surâsul tânărului vizitator parcă făcu să-i crească mustăţi de motan sub nas.

— Spre informarea dumneavoastră, începu el, ELCO Hoist Company a fost o titulatură conferită de guvern în timpul ultimului război unui laborator strict secret care fabrica mecanisme subacvatice de ascultare. După război, a fost vândut întreprinzătorilor particulari, iar titulatura nu i s-a mai schimbat niciodată... de vreme ce lucrările lor încă mai constituie secret de stat, iar singurul lor client este tot guvernul. Poate îmi veţi spune, continuă tânărul, ce anume aţi aflat despre Indiana Novelty de v-a făcut să credeţi că ar fi o investiţie isteaţă? V-aţi închipuit cumva că făceau pistoale de jucărie cu pălării de hârtie înăuntru?

— Chiar sunt obligat să răspund la aceste întrebări de dragul Serviciului Fiscal Intern? dori să ştie Noel Constant. Trebuie să descriu în detaliu fiecare companie pe care o deţin, altfel nu pot păstra banii?

— Întrebam doar din pură curiozitate. Din reacţia dumneavoastră, înţeleg că n-aţi avut nici cea mai vagă idee despre activitatea firmei Indiana Novelty. Spre informarea dumneavoastră, Indiana Novelty nu produce nimic, dar deţine anumite patente-cheie referitoare la aparatele de reşapare a pneurilor.

— Hai să ne întoarcem la chestiunile legate de Serviciul Fiscal Intern, se răsti scurt Noel Constant.

— Nu mai lucrez acolo, îl lămuri tânărul vizitator. Mi-am dat demisia din slujba mea plătită cu o sută paisprezece dolari pe săptămână în această dimineaţă, cu gândul să-mi

iau alta care să-mi aducă două mii de dolari în același interval de timp.

— Să lucrezi pentru cine? se interesă Noel Constant.

— Pentru dumneavoastră, îi aruncă tânărul.

Se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— Mă numesc Ransom K. Fern, se prezentă el. Aveam un profesor la Harvard, începu să-i povestească Fern lui Noel Constant, care-mi tot spunea că sunt deștept, dar că trebuie „să-mi găsesc omul", dacă aveam de gând să mă îmbogățesc. Nu mi-a explicat ce-a vrut să zică. M-a asigurat, numai, că voi pricepe sensul cuvintelor lui mai devreme sau mai târziu. L-am întrebat cum să-mi caut omul, iar el mi-a dat ideea să mă angajez la Serviciul Fiscal Intern pentru un an sau doi. Când m-am uitat pe declarațiile dumneavoastră de venituri, am înțeles dintr-odată ce voia el să spună, și anume că eram ager la minte și conștiincios, dar nu mă bucuram de un noroc din cale-afară. Trebuia să găsesc pe cineva care avea noroc într-o măsură uimitoare, și așa am și făcut.

— Pentru ce ar trebui să te plătesc cu două mii de dolari pe săptămână? se miră Noel Constant. Doar îmi vezi facilitățile și personalul de aici, știi bine ce-am făcut cu ele.

— Da, fu de acord Fern, și pot să vă arăt cum ați fi putut să scoateți două sute de milioane, în loc de doar cincizeci și nouă. Nu știți absolut nimic despre dreptul comercial sau dreptul fiscal, ori măcar despre procedurile obișnuite în afaceri.

Imediat, Fern îi demonstră aceasta lui Noel Constant, tatăl lui Malachi, și îi mai prezentă și un plan de organizare care purta numele de Magnum Opus, Incorporated. Era un aparat minunat pentru violarea spiritului miilor de legi fără să încalce nici măcar litera unei biete ordonanțe de primărie.

Noel Constant rămase așa de impresionat de acest monument al ipocriziei și al exactității pragmatice, încât dori numaidecât să investească în el fără să se mai consulte cu Biblia.

— Domnule Constant, îi atrase atenția Fern, nu pricepeți? Magnum Opus sunteți chiar dumneavoastră, dumneavoastră sunteți președintele comitetului de conducere, iar eu directorul executiv. Domnule Constant, mai adăugă el, în clipa asta sunteți la fel de ușor de urmărit pentru Serviciul Fiscal Intern ca orice om care vinde mere și pere la colț de stradă. Dar imaginați-vă cât de dificil le-ar fi să vă controleze dacă ați deține un întreg imobil de birouri, care să geamă de sus până jos de funcționari, oameni care obișnuiesc să rătăcească lucrurile și să utilizeze formulare greșite, să creeze alte noi formulare și să pretindă totul în cinci exemplare, care să înțeleagă, poate, o treime din ce li se spune, care să aibă obiceiul de a oferi răspunsuri derutante pentru a câștiga timpul necesar de gândire, care să ia decizii numai atunci când li se forțează mâna și care apoi să-și acopere urmele, care să facă greșeli absolut cinstite în adunare și scădere, care să convoace ședințe ori de câte ori se simt singuri, care să scrie memorii ori de câte ori se simt lipsiți de dragoste, oameni care să nu arunce niciodată nimic decât dacă s-ar teme să fie dați afară din serviciu. Un singur funcționar, dacă este suficient de energic și de nervos, e în stare să creeze pe an o tonă de hârțoage lipsite de orice sens pentru Serviciul Fiscal Intern spre a fi examinate. În sediul companiei Magnum Opus, îi vom angaja cu miile! Și noi doi am putea ocupa ultimele două etaje, iar dumneavoastră ați putea să urmăriți în continuare ce se petrece în realitate așa cum faceți acum.

Se uită prin cameră.

— Că tot veni vorba, cum urmăriți asta, scriind cu un chibrit ars pe marginile cărții de telefon?

— În minte, îi răspunse Noel Constant.

— Și mai există un avantaj pe care trebuie să vi-l semnalez, adăugă Fern. Într-o bună zi, norocul vă va părăsi, iar atunci veți avea nevoie de cel mai ager și mai meticulos manager pe care l-ați putea angaja, altfel veți da faliment și vă veți întoarce din nou la oale și cratițe.

— Te-am angajat, hotărî tatăl lui Malachi.

— Bun, deci, unde ați dori să ridicați clădirea? îl chestionă Fern.

— Sunt proprietarul acestui hotel, iar hotelul deține în proprietate lotul de pe celălalt trotuar, grăi Noel Constant. Construiește-o pe lotul de vizavi.

Își ridică arătătorul încovoiat ca un arbore cotit:

— Ar mai fi ceva...

— Da, domnule? îl iscodi Fern.

— Nu am de gând să mă mut acolo, îl anunță Noel Constant. Nu mă mișc de aici.

* * *

Cei care doresc să afle mai multe detalii despre istoricul Corporației Magnum Opus, Inc. n-au decât să se ducă la bibliotecile publice și să caute fie romantica lucrare a Lavinei Waters, *Un vis prea nebunesc?* sau pe cea a lui Crowther Gomburg, *Proporții primordiale*.

Cartea domnișoarei Waters, așa ticsită cum este cu detalii economice, conține relatarea cameristei Florence Whitehill, care a descoperit că Noel Constant o lăsase gravidă și că acesta era multi-multi-milionar.

Noel Constant o luă în căsătorie pe cameristă, îi oferi o vilă și un cont de un milion de dolari. Îi mai spuse să pună copilului numele de Malachi, dacă avea să fie băiat, și Prudence, dacă avea să fie fată. O rugă să mai treacă pe la el să-l vadă la fiecare zece zile în camera 223 din Hotelul Wilburhampton, dar să nu vină cu bebelușul.

Cartea lui Gomburg, deși oferă detalii economice de primă mână, suferă datorită tezei centrale a autorului, potrivit căreia Magnum Opus a fost rezultatul unui complex psihologic constând în neputința de a iubi. Citind printre rândurile acestor pagini, devine tot mai clar că Gomburg însuși nu este iubit și nu este în stare să iubească.

Nici domnișoara Waters, nici Gomburg n-au descoperit metoda de a investi a lui Noel Constant. Nici Ransom K. Fern n-a aflat-o vreodată, deși s-a străduit din greu.

Singura persoană căreia Noel Constant i-a dezvăluit-o a fost fiul său, Malachi, în ziua în care acesta a împlinit douăzeci și unu de ani. Acea petrecere în doi a avut loc în camera 223 din Wilburhampton. Era pentru prima oară în viața lor când tatăl și fiul se vedeau la față.

Malachi fusese invitat să-l vadă pe Noel. Pentru că sentimentele umane sunt așa cum sunt, juniorul dădu mai multă atenție unui detaliu al mobilierului camerei decât metodei secrete de a face milioane sau chiar miliarde de dolari.

Secretul de a face atâția bani era așa ușor de înțeles de către orice prost, încât nici nu avea nevoie să facă un efort prea mare de atenție. Partea cea mai complicată a lui avea de-a face cu maniera în care tânărul Malachi avea să preia ștafeta companiei Magnum Opus când Noel binevoia, în sfârșit, s-o lase din mână. Juniorul avea să-i ceară lui Ransom K. Fern o listă cronologică a investițiilor corporației Magnum Opus și, citind-o, avea să afle cât de departe ajunsese bătrânul Noel în citirea Bibliei și de unde avea să preia el.

Detaliul mobilierului din camera 223 care-l interesa atât de mult pe tânărul Malachi era o fotografie a lui, care-l arăta la vârsta de trei ani, un băiețel dulce, drăgălaș, jucăuș, pe o plajă. Era prinsă în pioneze de perete. Era singura fotografie din cameră.

Bătrânul Noel văzu că tânărul său fiu se uita la poză. Se simți năuc și rușinat de toată treaba cu tații și fiii. Își frământă mintea în căutarea unor cuvinte potrivite și nu găsi mai nimic.

— Mie tata nu mi-a dat decât două sfaturi, începu el, și numai unul s-a dovedit în timp a fi valabil. Acestea au fost: „Nu te atinge de superiorul tău“, și Nu ține sticla de alcool în dormitor“.

Stânjeneala și buimăceala se accentuară prea mult ca să le mai suporte.

— La revedere, spuse el dintr-odată.

— La revedere? repetă Malachi, nelămurit.

Se îndreptă spre ușă.

— Nu ține sticla de alcool în dormitor, îi mai aruncă bătrânul tată și îi întoarse spatele.

— Da, domnule, așa voi face, îi promise Malachi. La revedere, domnule! mai zise, și plecă.

Aceasta fu prima și ultima oară când Malachi Constant și-a văzut tatăl în viață. Tatăl lui a mai trăit încă cinci ani, iar Biblia nu l-a înșelat niciodată.

Noel Constant își dădu duhul tocmai când ajunsese la capătul acestei fraze: „Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele".

Ultima lui investiție fusese în Sonnyboy Oil de 17,25 acțiunea. Fiul prelua exact de acolo unde rămăsese tatăl, deși Malachi Constant nu se mută în camera 223 de la Hotelul Wilburhampton.

Timp de cinci ani, norocul fiului se dovedi la fel de senzațional ca și cel al tatălui. Însă acum, deodată, Magnum Opus era ruinată. În biroul său, cu mobilierul plutitor și cu covorul din iarbă, lui Malachi Constant tot nu-i venea să creadă că norocul îl părăsise.

— N-a mai rămas nimic? se întrebă cu glas pierit.

Reuși să-i arunce un zâmbet lui Ransom K. Fern.

— Haide, omule, trebuie să mai fi rămas ceva, îl imploră Malachi.

— Așa mai speram și eu azi la ora zece dimineața, îi răspunse Fern. Mă felicitam singur pentru că reușisem să fortific Magnum Opus împotriva oricărei lovituri posibile. Ne descurcam chiar binișor în toiul crizei economice, da! Cu greșelile dumneavoastră cu tot! Și apoi, la zece și un sfert, am primit vizita unui avocat care, se pare, a fost prezent la petrecerea dumneavoastră de azi-noapte. Dumneavoastră, din câte reiese, ați oferit azi-noapte sonde de petrol, iar

avocatul a avut grijă să scoată la lumină documente ce, semnate de dumneavoastră în persoană, ar fi legale. Or au fost semnate de dumneavoastră în persoană. Ați înstrăinat azi-noapte cinci sute treizeci și una de sonde de petrol producătoare, ceea ce a dus la desființarea firmei Fandango Petroleum. La unsprezece, continuă Fern, președintele Statelor Unite a anunțat că Galactic Spacecraft, pe care o vândusem, are să obțină un contract de trei miliarde de dolari pentru Noua Eră Spațială. La unsprezece și jumătate, mi s-a oferit un exemplar din revista *The Journal of the American Medical Association*, pe care directorul nostru pentru relații publice a etichetat-o „SID". Aceste trei litere, așa cum ați fi aflat dacă v-ați fi obosit vreodată să mai dați pe la biroul dumneavoastră, înseamnă „Spre informarea dumneavoastră". M-am dus la pagina indicată și am aflat, spre informarea mea, că țigările MoonMist nu au constituit o cauză, ci principala cauză a sterilității la ambele sexe, pretutindeni unde au fost vândute. Faptul acesta a fost descoperit nu de către oameni, ci de către un computer. Ori de câte ori erau introduse în el date privitoare la aceste țigări, aparatul devenea extrem de agitat, fără ca nimeni să-și dea seama de ce. Era evident că mașina încerca să le transmită ceva operatorilor săi. A făcut tot ce i-a stat în putință să se exprime și până la urmă a izbutit să-i facă pe operatori să-i pună întrebările potrivite. Întrebările respective se refereau la legătura dintre țigările MoonMist și reproducerea umană. Raportul era următorul: oamenii care fumau țigări MoonMist nu mai puteau avea copii, chiar dacă și-i doreau, preciză Fern. Neîndoielnic, continuă el, există crai și fete de moravuri ușoare, tot soiul de new-yorkezi care v-ar fi recunoscători, pentru că i-ați eliberat de această sarcină biologică. În opinia Departamentului Juridic de la Magnum Opus, înainte de a fi desființat, ar exista, totuși, mai multe milioane de persoane care v-ar putea da în judecată cu succes, pe motivul că țigările MoonMist le-au privat de ceva mai curând valoros. „Plăcere în profunzime", nimic de zis! Există aproximativ zece

milioane de foști fumători de țigări MoonMist în această țară, îl lămuri Fern, toți sterili. Dacă unul din zece vă face proces pentru daune incalculabile și vă cere modesta sumă de cinci mii de dolari, nota de plată va fi de cinci miliarde de dolari, excluzând cheltuielile judecătorești. Și nu aveți această sumă. De la prăbușirea bursei și achiziționarea de către dumneavoastră a unor asemenea proprietăți precum American Levitation, nu mai dispuneți de nici măcar cinci sute de milioane. MoonMist Tobacco, îi atrase atenția Fern, sunteți dumneavoastră. Magnum Opus sunteți tot dumneavoastră. Toate lucrurile pe care le reprezentați vor fi date în judecată cu câștig de cauză. Și, chiar dacă împricinații nu vor reuși să stoarcă apă din piatră seacă, cu siguranță vor strivi pietrele în disperarea lor.

Fern se înclină iar.

— Acum îmi duc la îndeplinire ultima mea sarcină de serviciu, care este să vă informez că tatăl dumneavoastră v-a lăsat o scrisoare ce urmează să vă fie înmânată, numai dacă norocul își întoarce fața de la dumneavoastră. Conform instrucțiunilor ce mi s-au dat, am pus scrisoarea sub perna din camera 223 de la Hotelul Wilburhampton, în situația în care norocul vă părăsește cu adevărat. Am pus scrisoarea sub pernă cu o oră în urmă. Iar acum, ca un umil și devotat slujitor al corporației dumneavoastră, am să vă mai cer o singură mică favoare, încheie Fern. Dacă scrisoarea va arunca o cât de mică lumină asupra a ceea ce va urma, v-aș rămâne recunoscător dacă m-ați informa telefonic la mine acasă.

Ransom K. Fern îl salută atingând mânerul bastonului său de borul pălăriei Homburg.

— La revedere, domnule Magnum Opus Jr.! La revedere!

* * *

Hotelul Wilburhampton era o clădire demodată, de trei etaje, în stil Tudor, vizavi de Magnum Opus, pe lângă care arăta ca un pat nestrâns la picioarele Arhanghelului Gavriil. Șipci de pin erau țintuite de stucaturile fațadei hotelului,

simulând o construcție din cherestea și tencuială. Structura de susținere a acoperișului fusese intenționat spartă, ca să sugereze o mare vechime. Streașina îi era grăsună și joasă, întoarsă înspre înăuntru, ca un acoperiș de stuf. Ferestrele erau minuscule, cu ochiuri în formă de romb. Micuțul bar al hotelului era poreclit „Camera Ascultării".

În Camera Ascultării se aflau trei persoane: un barman și doi clienți. Cei doi clienți erau o slăbănoagă și un grăsan, ambii părând în vârstă. Nimeni din Wilburhampton nu-i mai văzuse înainte, dar deja lăsau impresia că ședeau la tejgheaua Camerei Ascultării de ani de zile. Camuflajul lor era perfect, căci arătau și ei clădiți din cherestea și tencuială, cu spinările rupte, peticiți cu șipci și cu geamuri mici.

Susțineau că sunt profesori la pensie, care predaseră la același liceu din Middle West. Grăsanul se prezenta drept George M. Helmholtz, fost capelmaistru. Slăbănoaga zicea că o cheamă Roberta Wiley și a fost profesoară de algebră.

Era evident că-și găsiseră la bătrânețe o consolare în alcool și cinism. Niciodată nu comandau de două ori aceeași băutură, fiind avizi să afle ce era în sticla asta și ce era în aia, să exploreze savoarea unui punci Golden Dawn și a unui cocteil Helen Twelvetrees, a unei *pluie d'or* sau a unui Merry Widow Fizz.

Barmanul își dădu seama că nu erau alcoolici. Le cunoștea genul și îi simpatiza. Erau pur și simplu două personaje coborâte din paginile revistei *Saturday Evening Post*[1], în amurgul vieții.

Când nu puneau diverse întrebări despre gama largă de băuturi, nu se deosebeau prin nimic de milioanele de pilangii americani în prima lor zi din Noua Eră Spațială. Stăteau țepeni, cocoțați pe scaunele lor de bar, holbându-se drept

1 Săptămânal publicat în Statele Unite ale Americii din 1821 până în 1969. Conținea în principal articole pe tema evenimentelor cotidiene și foiletoane literare de bună calitate. Ilustrațiile revistei și copertile ei au constituit creația unor desenatori americani de marcă.

înainte la șirurile de sticle. Buzele li se mișcau întruna, experimentând până la disperare tot felul de zâmbete, grimase și rânjete irelevante.

Comparația făcută de evanghelistul Bobby Denton între Pământ și o navă spațială a lui Dumnezeu era valabilă mai ales în cazul bețivanilor. Helmholtz și domnișoara Wiley se comportau ca pilot și copilot în toiul unui voiaj spațial inutil, care preconiza să se continue la infinit. Nu era greu de crezut că ei își începuseră voiajul spilcuiți, îmbujorați de tinerețe și de instructaj tehnic, că sticlele dinaintea lor constituiau instrumentele pentru care răspundeau de ani și ani de zile.

Nu era greu de crezut că, zi de zi, băiatul spațial și fata spațială deveniseră puțin câte puțin mai neîngrijiți decât în ziua precedentă, până în momentul de față, când ajunseseră rușinea Serviciului Spațial Pangalactic. Șlițul lui Helmholtz era pe jumătate desfăcut și îi rămăsese cremă de ras pe urechea stângă. Nu avea șosete de același fel. Domnișoara Wiley era o bătrânică cu o înfățișare dementă și cu un obraz scofâlcit. Purta o perucă neagră, lânoasă, care lăsa impresia că zăcuse ani de zile agățată de ușa hambarului unui fermier.

— Înțeleg de unde până unde a ordonat președintele să se înceapă o Nouă Eră Spațială, ca să mai reducă șomajul cât de cât, îi informă barmanul.

— Îhî! îi răspunseră Helmholtz și domnișoara Wiley, amândoi deodată.

Numai un bun observator plin de suspiciune ar fi remarcat nota falsă din comportamentul celor doi. Helmholtz și domnișoara Wiley erau prea interesați de trecerea timpului. Pentru două persoane care nu mai aveau nimic de făcut și unde să se ducă, își consultau exagerat de des ceasurile – domnișoara Wiley pe cel de la încheietura mâinilor ei de bărbat, iar domnul Helmholtz, ceasul său de buzunar din aur.

Adevărul era că Helmholtz și domnișoara Wiley nu erau defel profesori ieșiți la pensie. Erau amândoi bărbați,

amândoi maeștri ai deghizărilor. Erau spioni ai Armatei Marțiene, ochii și urechile unui grup de presă de pe Marte care cutreiera spațiul cosmic într-o farfurie zburătoare la peste trei sute de kilometri distanță deasupra pământenilor.

Malachi Constant habar n-avea, dar ei pe el îl așteptau.

* * *

Helmholtz și Wiley nu l-au acostat pe Malachi Constant când traversa strada spre Wilburhampton. Nu au dat nici un semn că îi interesa persoana lui. L-au lăsat să străbată holul hotelului și să se urce în lift, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Își aruncară, totuși, un ochi asupra ceasurilor, iar un bun observator ar fi văzut că domnișoara Wiley apasă pe un buton al ceasului său, care porni o limbă de cronometru cu mers spasmodic.

Helmholtz și domnișoara Wiley n-aveau de gând să folosească violența în cazul lui Malachi Constant. Nu o folosiseră nicicând asupra nimănui și tot reușiseră să recruteze paisprezece mii de persoane pentru planeta Marte.

Tehnica lor obișnuită era să se deghizeze în ingineri civili și să le ofere oamenilor nu foarte inteligenți nouă dolari pe oră, fără taxe, în care intrau hrana, adăpostul și transportul, ca să se angajeze la un proiect secret guvernamental într-o parte îndepărtată a lumii pe timp de trei ani. Șpilul lor era că niciodată nu precizau care guvern organiza proiectul și nici unui recrut de-al lor nu-i trecea prin cap să-i ia la întrebări.

La sosirea lor pe Marte, recruților li se provoca amnezia în proporție de nouăzeci și nouă la sută. Amintirile lor erau șterse de către experți în psihiatrie, iar chirurgii marțieni le instalau antene în cranii, pentru ca recruții să fie controlați prin unde radio.

Apoi recruților li se dădeau nume noi în maniera cea mai aleatoare și erau trimiși să lucreze în fabrici, pe șantiere, în administrație sau în armata marțiană. Puținii dintre ei care

nu erau tratați în acest mod erau aceia care-și demonstrau ardoarea de a fi în slujba planetei Marte fără să fie deloc doftoriciți. Acești câțiva norocoși erau primiți cu brațele deschise în cercul secret al celor de la conducere.

Agenții secreți Helmholtz și Wiley aparțineau acestui cerc. Se bucurau pe deplin de amintirile lor și nu erau controlați prin unde radio. Își iubeau sincer munca pe care o făceau.

— Cum este șlibovița aia de acolo? îl chestionă Helmholtz pe barman, uitându-se chiorâș la o sticlă prăfuită de pe raftul de jos. Tocmai terminase un Sloe Gin Rickey.

— Nici măcar n-am știut că o avem, se miră barmanul.

Așeză sticla pe tejghea, ținând-o înclinată ca să-i poată citi eticheta.

— Rachiu de prune, îl lămuri el.

— Cred că am să-l încerc și pe ăsta, conchise Helmholtz.

* * *

De la moartea lui Noel Constant, camera 223 din Hotelul Wilburhampton rămăsese neocupată, în memoria defunctului.

Malachi Constant se strecură acum în camera 223. Nu mai fusese în acea cameră de la decesul tatălui său. Închise ușa în urma lui și găsi epistola sub pernă.

Nimic nu se schimbase în cameră, cu excepția lenjeriei de pat. Poza cu Malachi ca băiețel pe plajă încă mai era singurul tablou de pe pereți.

Scrisoarea zicea așa:

Dragă fiule: trebuie să ți se fi întâmplat ceva grav și urât, altfel n-ai citi rândurile de față. Îți scriu această scrisoare ca să te sfătuiesc să-ți vii în fire în fața acestor lucruri urâte, să te uiți în jur și să vezi dacă nu a mai decurs și ceva bun sau important din faptul că ne-am îmbogățit atât de mult și ne-am pierdut iar averea. Te rog să încerci să afli dacă se petrece ceva special, sau totul este numai aiureala care mi s-a părut și mie?

Dacă n-am fost un tată prea bun sau n-am fost bun la nimic a fost pentru că eram ca și mort cu mult înainte de a răposa. Nimeni nu m-a iubit și n-a fost mare lucru de capul meu. Nu mi-am putut găsi nici un fel de hobby-uri care să-mi placă și mă săturasem până peste cap să mai vând cratițe și oale și să mă uit la televizor, așa că eram ca și mort și mult prea dus ca să-mi mai revin.

Atunci m-am apucat eu de trebușoara cu Biblia și știi ce a urmat. Aveam impresia că cineva sau ceva dorea ca eu să devin proprietarul întregii planete, chiar dacă eram ca și mort. Am stat cu ochii în patru să prind vreun semnal care să mă lămurească ce însemnau toate astea, dar n-am primit nici unul. Am continuat să mă îmbogățesc pe zi ce trecea.

După aceea, mama ta mi-a trimis fotografia cu tine pe plajă și felul în care m-ai privit din acea poză m-a făcut să mă gândesc că poate tu erai menirea întregii mele averi. Am hotărât să-mi dau duhul fără să caut nici un sens în asta și poate că tu vei fi acela care va înțelege din senin totul cu o claritate de cristal. Îți mărturisesc că până și un om pe jumătate mort detestă să rămână în viață și să nu-i găsească sensul.

Motivul pentru care l-am pus pe Ransom K. Fern să-ți dea această scrisoare numai în cazul în care te părăsește norocul este că nimeni nu gândește sau nu observă nimic atâta timp cât are noroc. De ce s-ar osteni?

Așadar, uită-te în jurul tău cu luare-aminte, de dragul meu, băiete. Iar dacă dai faliment și cineva apare în viața ta cu o propunere trăsnită, sfatul meu este să te prinzi în joc. Atunci când ești dispus să înveți ceva s-ar putea chiar să înveți ceva. Singurul lucru pe care l-am învățat vreodată a fost că unii au noroc iar alții, nu, și nici măcar un absolvent de la Harvard Business School nu poate să explice de ce.

Cu urări numai de bine,
Al tău tătic

Se auzi un ciocănit în ușa camerei 223. Ușa se deschise înainte ca Malachi să poată răspunde la ciocănit.

Helmholtz și domnișoara Wiley intrară tocmai la momentul oportun, fiind prelucrați de superiorii lor cu privire la secunda în care Constant își va termina de citit scrisoarea. Li se mai precizaseră și cuvintele pe care trebuiau să i le adreseze.

Domnișoara Wiley își scoase peruca, arătându-se a fi un bărbat costeliv, iar Helmholtz își schimbă fizionomia, dovedindu-se a fi un ins fără frică și obișnuit să comande.

— Domnule Constant, începu Helmholtz, mă aflu aici ca să vă informez că planeta Marte nu numai că este populată, dar este populată de o societate numeroasă, industrializată, eficientă și militarizată. Populația ei a fost recrutată de pe Terra, iar recruții au fost transferați pe Marte într-o farfurie zburătoare. Suntem acum pregătiți să vă oferim gradul de locotenent-colonel în armata marțiană. Situația dumneavoastră de pe Pământ este fără speranță. Soția dumneavoastră este o bestie. De altfel, serviciul nostru de spionaj ne informează că aici, pe Terra, nu numai că veți fi lăsat fără o lețcaie de nenumărate procese civile, ba veți mai fi și aruncat în pușcărie sub acuzația de neglijență criminală. Pe lângă un stat de plată și privilegii ce le depășesc cu mult pe cele acordate locotenent-coloneilor din armatele terestre, vă mai putem oferi și imunitatea în raport cu toate hărțuielile juridice pământene și șansa de a cunoaște o planetă inedită și interesantă, de a vă gândi la planeta dumneavoastră de baștină dintr-o perspectivă nouă și delicios de detașată.

— Dacă acceptați mandatul, continuă domnișoara Wiley, ridicați mâna stângă și repetați după mine...

* * *

În ziua următoare, elicopterul lui Malachi Constant fu găsit gol în mijlocul deșertului Mojave. Urmele de pași ale unui om se întindeau de la el pe o distanță de vreo

doisprezece metri, apoi se opreau, ca și cum Malachi Constant ar fi mers doisprezece metri, după care s-ar fi evaporat.

* * *

Marțea următoare, nava spațială cu numele *Balena* era rebotezată *Rumfoord* și pregătită pentru lansare.

Beatrice Rumfoord, pe deplin satisfăcută, urmărea la televizor ceremoniile care aveau loc la mii de kilometri depărtare. Mai era încă în Newport. *Rumfoord* avea să fie lansată exact într-un minut. Dacă destinul ar fi plasat-o pe Beatrice Rumfoord la bordul ei, ar fi trebuit să se grăbească mult prea tare.

Beatrice se simțea minunat. Demonstrase atât de multe lucruri bune! Demonstrase că era stăpână pe propria soartă, că putea spune „nu“ oricând avea ea chef și să nu se lase. Demonstrase că agresivitatea omniscientă a soțului său era o cacealma crasă, că nu era mai bun la prognoze decât Serviciul Meteorologic al Statelor Unite ale Americii.

Ba chiar pusese la cale un plan ce i-ar fi permis să trăiască într-un confort modest pe tot restul zilelor sale și i-ar fi oferit bărbatului ei ceea ce merita. La următoarea materializare, avea să-și găsească proprietatea mișunând de gură-cască. Beatrice avea de gând să le ia câte cinci dolari de căciulă, ca să treacă prin ușița lui Alice din Țara Minunilor.

Nu era o viziune indusă de droguri. Discutase cu doi presupuși reprezentanți ai deținătorilor ipotecii pe proprietate, care se arătaseră entuziaști.

Acum stăteau cu ea, urmărind pregătirile lansării rachetei *Rumfoord* la televizor. Televizorul se afla în aceeași cameră cu uriașul tablou, portretul ei ca fetiță imaculată, îmbrăcată toată în alb, cu un ponei ca laptele, numai al ei. Beatrice își ridică privirea și surâse picturii. Fetița n-avea, totuși, să se murdărească deloc. Prezentatorul de la televizor începu acum numărătoarea inversă pentru lansarea rachetei *Rumfoord.*

În timpul numărătorii inverse, Beatrice simțea că zboară ca o pasăre în înaltul cerului. Nu se mai putea ține în scaun și nu mai putea păstra liniștea. Neastâmpărul ei era rezultatul fericirii, nu al suspansului. Îi era total indiferent dacă *Rumfoord* cădea în bot sau nu.

Cei doi musafiri ai ei, pe de altă parte, păreau să ia lansarea foarte în serios, dând impresia că se roagă pentru succesul ei. Erau un bărbat și o femeie, un anume domn George M. Helmholtz și secretara lui, o anume domnișoară Roberta Wiley. Domnișoara Wiley era o micuță doamnă caraghioasă, dar foarte alertă și spirituală.

Racheta se ridică în zbor bubuind. Fu o lansare perfectă. Helmholtz se lăsă pe spate și scoase un suspin bărbătesc de ușurare. Apoi surâse și se bătu cu voioșie pe coapsele groase.

— Ce glorie, declamă el, sunt mândru că sunt american și că trăiesc în epoca asta.

— Nu vrei ceva de băut? îl îmbie Beatrice.

— Vă mulțumesc foarte mult, îi răspunse Helmholtz, dar nu îndrăznesc să amestec afacerile cu plăcerile.

— Dar n-am terminat cu afacerile? se miră femeia. N-am discutat totul?

— Mă rog... Domnișoara Wiley și cu mine trăgeam nădejde să putem face un inventar al clădirilor mai mari de pe teren, o lămuri Helmholtz, dar mă tem că s-a făcut chiar întuneric. Există reflectoare?

Beatrice făcu din cap semn că nu.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— Poate ați avea în schimb o lanternă mai puternică? o iscodi Helmholtz.

— Poate v-aș mai găsi o lanternă, zise Beatrice, dar nu cred că este realmente necesar să ieșiți de aici. Vă pot spune eu care sunt toate clădirile. (Îl chemă pe majordom și îi ordonă să-i aducă o lanternă.) Avem sala de tenis, sera, căsuța grădinarului, ce a mai rămas din ghereta portarului, depoul trăsurilor, casa de oaspeți, magazia de scule, dușurile, cotețul câinelui și vechiul castel de apă.

— Care dintre ele este cea nouă? dori să știe Helmholtz.

— Cea nouă? se miră Beatrice.

Majordomul se întoarse cu o lanternă pe care Beatrice i-o înmână lui Helmholtz.

— Cea din metal, preciză domnișoara Wiley.

— Din metal? repetă Beatrice nelămurită. Nu există nici un fel de clădiri din metal. Poate doar unele olane mai alterate de vreme să aibă un soi de patină argintie, se încruntă ea. V-a zis cineva ceva de vreo clădire din metal pe proprietatea asta?

— Am zărit-o la intrare, o informă Helmholtz.

— Chiar pe cărare, în lăstărișul de lângă fântână, adăugă domnișoara Wiley.

— Nu-mi dau seama ce-ar putea fi, mărturisi Beatrice.

— Vrei să ieșim și să vedem ce este? se oferi Helmholtz.

— Da... sigur, consimți Beatrice, ridicându-se în picioare.

Cei trei străbătură zodiacul de pe pardoseala holului și ieșiră în răcoarea nopții. Razele lanternei le dansau pe dinainte.

— Chiar sunt la fel de curioasă ca și voi să văd ce este, recunoscu Beatrice.

— Pare să fie un soi de prefabricat din aluminiu, i-o descrise domnișoara Wiley.

— Arată ca un rezervor de apă în formă de ciupercă, cam așa ceva, adăugă Helmholtz, numai că stă direct pe pământ.

— Chiar așa? se miră Beatrice.

— Știi ce-am zis eu că este, nu-i așa? o iscodi domnișoara Wiley.

— Nu, răspunse Beatrice, ce-ai zis mata că este?

— Trebuie să vorbesc în șoaptă, îi explică musafira pe un ton glumeț, altfel or să mă închidă la balamuc.

Își duse mâinile pâlnie la gură, strigând în urechea lui Beatrice:

— O farfurie zburătoare!

4

PUNEREA CORTURILOR

Pune un cort, un cort, un cort,
Pune un cort, un cort, un cort.
Pune un cort!
Pune un cort!
Pune un, pune un cort.

BĂTAIE DE TOBĂ MICĂ PE MARTE

Bărbații mărșăluiau pe terenul de defilare în bătăile unei tobe mici. Toba mică nu le spunea decât atât:

Pune un cort, un cort, un cort,
Pune un cort, un cort, un cort.
Pune un cort!
Pune un cort!
Pune un, pune un cort.

Era o divizie de infanterie alcătuită din zece mii de oameni, aranjați în formație de careu, cu un spațiu gol în centru, pe un teren natural de defilare din fier masiv de peste un kilometru grosime. Soldații stăteau în poziție de drepți pe rugina portocalie. Fremătau rigid, într-o atitudine de fier, pe cât putea fiecare, atât ofițerii cât și subordonații lor. Uniformele le erau dintr-o țesătură aspră, de un verde rece ca gheața, culoarea lichenilor.

Armata se opri în poziție de drepți într-o tăcere deplină. Nici nu văzuseră, nici nu auziseră vreun semnal. Luaseră poziție de drepți ca un singur om, ca într-o coincidență fantastică.

Al treilea din detașamentul doi al primului pluton al celei de-a doua companii din cadrul celui de-al treilea batalion din cel de-al doilea regiment al Primei Divizii Marțiene de Infanterie pentru Asalt era un soldat care-și pierduse gradul de locotenent-colonel cu trei ani în urmă. Se găsea pe Marte de opt ani.

Când un bărbat într-o armată modernă este retrogradat de la gradul de ofițer la cel de simplu soldat, se prea poate ca el să fie prea bătrân ca să mai fie doar un simplu soldat, iar tovarășii lui de arme, odată ce s-au obișnuit cu faptul că nu mai este ofițer, din respect pentru picioarele, ochii și elanul care încep să-l lase, îl vor porecli Pops, sau Gramps, ori Unk.[1]

Cel de-al treilea din detașamentul doi al primului pluton al celei de-a doua companii din cadrul celui de-al treilea batalion din cel de-al doilea regiment al Primei Divizii Marțiene de Infanterie pentru Asalt era poreclit Unk. Unk avea patruzeci de ani. Unk era un bărbat bine legat, de categorie semigrea, cu pielea smeadă, cu buze de poet și ochi căprui, catifelați, adânciți în orbitele umbroase ale unui craniu de Cro-Magnon. Chelia incipientă îi lăsase un smoc de păr des în frunte.

O anecdotă ilustrativă despre Unk:

Odată, când plutonul său făcea duș, Henry Brackman, sergentul plutonului, îi ceru unui sergent dintr-un alt regiment să-l aleagă pe cel mai apt soldat din pluton. Sergentul străin care se afla în vizită îl alese pe Unk, fără nici o ezitare, pentru că Unk era un bărbat solid, musculos și inteligent în mijlocul unor copii. Brackman își dădu ochii peste cap:

— Isuse! Așa ai zice, nu? făcu el. Ăsta-i ramolitul plutonului.

— Serios? se minună sergentul aflat în vizită.

— Drace! Nu, nu glumesc defel, îl asigură Brackman. Uită-te la el, stă acolo de zece minute și nici nu s-a atins măcar de săpun. Unk! Trezește-te, omule!

Unk se înfioră, se opri din visare sub răpăitul căldicel al dușului. Se uită întrebător la Brackman, într-un fel cooperant și morocănos în același timp.

1 În limba română s-ar traduce „Taică“, „Tataie“ sau „Unchi“.

— Freacă-te cu săpun, Unk! îl îndemnă Brackman. Pentru numele lui Dumnezeu! Folosește săpunul!

Acum, pe terenul de defilare din fier, Unk aștepta în poziție de drepți în careu, la fel ca toți ceilalți. În mijlocul careului se afla un stâlp de piatră cu inele de fier fixate pe el. Lanțuri zăngăninde fuseseră trase prin acele inele, strângând cu putere trupul unui soldat roșcovan, țintuit de stâlp. Soldatul era curat, dar nu mai avea o ținută regulamentară, de vreme ce toate insignele și decorațiile îi fuseseră smulse de pe uniformă, nu mai avea nici centură, nici cravată, nici moletiere albe ca neaua.

Toți ceilalți, până și Unk, erau spilcuiți. Toată lumea era, într-adevăr, foarte elegantă. Ceva dureros avea să i se întâmple omului înlănțuit de stâlp, ceva de care el ar fi dat orice ca să scape, ceva de care însă nu putea să scape, din cauza lanțurilor.

Și toți soldații urmau să asiste. Evenimentului i se acorda o mare importanță. Până și bărbatul țintuit de stâlp luase poziție de drepți, știind să fie cel mai bun soldat în condițiile acelea.

Din nou, nu se auzi și nu se văzu nici un semnal, dar cei zece mii de soldați executară pasul de defilare pe loc, ca un singur om. La fel făcu și cel înlănțuit de stâlp.

Apoi, soldații luară poziție de repaus, ca și cum li s-ar fi dat ordinul: „Pe loc repaus“. Sarcina lor sub acest ordin era să se relaxeze, dar să nu rupă rândurile și să păstreze liniștea. Soldații erau liberi de-acum să gândească puțin, să se uite prin jur și să-și trimită mesaje din priviri, dacă aveau mesaje de trimis și cui să le trimită.

Omul țintuit de stâlp smuci de lanțuri și își întinse gâtul ca să măsoare înălțimea stâlpului de care era înlănțuit. Ca și cum ar fi sperat să scape printr-o metodă științifică, urmând să afle doar cât de înalt era stâlpul și din ce era făcut.

Stâlpul avea aproape șase metri înălțime fără a mai pune la socoteală cei peste patru metri din el împlântați în fier. Stâlpul avea un diametru mediu de aproape un metru,

variind de la această medie, totuși, chiar și până la peste doi metri. Stâlpul era format din cuarț, compuși alcalini, feldspat, mică, urme de turmalină și de hornblendă. Spre informarea celui înlănțuit de stâlp: se afla la o depărtare de Soare de sute de milioane de kilometri și nu-i venea nici un ajutor de nicăieri.

Roșcovanul legat de stâlp nu scoase nici un sunet, pentru că soldaților în poziție de repaus nu li se permitea să rupă tăcerea. Trimise cu ochii un mesaj, totuși, din care se citea că îi venea să urle. Își trimise mesajul oricui se uita la el. Spera ca acest mesaj să fie interceptat de o singură persoană în special, de cel mai bun prieten al său, de Unk. Pe Unk îl căuta cu ochii. Nu putea distinge chipul lui Unk în mulțimea de soldați. Dacă i-ar fi găsit fața, n-ar fi citit pe ea nici o urmă de recunoaștere sau de milă. Unk tocmai fusese externat de la spitalul central, unde fusese tratat de o boală psihică, iar mintea lui era complet goală. Unk nu-și recunoștea cel mai bun prieten care era înlănțuit de stâlp. Unk nu mai recunoștea pe nimeni. Unk nici n-ar mai fi știut care-i era numele, nici nu și-ar mai fi amintit că era soldat, dacă nu i s-ar fi spus acest lucru în momentul în care i s-a dat drumul din spital. Direct din spital intrase în formația în care se afla acum.

La spital i s-a tot repetat că era cel mai bun soldat din cel mai bun detașament din cel mai bun pluton din cea mai bună companie din cel mai bun batalion din cel mai bun regiment din cea mai bună divizie din cea mai bună armată. Unk ghici că era ceva de care trebuia să se simtă mândru. La spital i s-a mai zis că fusese foarte grav bolnav, dar că acum era pe deplin refăcut, ceea ce părea o veste bună.

La spital i s-a spus cum se numea sergentul său și cine era acela și care erau toate simbolurile ordinelor, gradelor și specialităților militare. I-au golit într-o asemenea măsură memoria, încât au trebuit să-l învețe iarăși pașii de defilare și tipurile de arme.

Cei de la spital au fost siliți, chiar, să-i explice din nou lui Unk ce însemnau Rațiile de Luptă pentru Respirație, sau RLR, ori hapurile, să-i atragă atenția că trebuia să ia una la fiecare șase ore, altfel se sufoca. Acestea erau pastile de oxigen care compensau lipsa de oxigen din atmosfera marțiană.

La spital au fost nevoiți chiar să-i explice din nou lui Unk că i se introdusese o antenă de radio în craniu, care-i va provoca dureri ori de câte ori făcea ceva ce un bun soldat n-ar fi făcut niciodată. Antena, totodată, avea să-i dea ordine și să-l doteze cu ritmul de tobă în care să mărșăluiască. L-au mai asigurat că nu numai el, ci toată lumea avea o asemenea antenă, doctorii și infirmierele, până și generalii cu patru stele. Era o armată foarte democrată, mai ziceau ei. Unk ghici că era o mare calitate a unei armate.

La spital i-au oferit lui Unk un mic exemplu de ce durere putea să-i provoace antena dacă ar fi îndrăznit vreodată să facă prostii. Durerea fusese crâncenă.

Unk fu nevoit să admită că un soldat ar trebui să fie nebun să nu-și îndeplinească în permanență îndatoririle.

La spital i-au mai atras atenția că regula cea mai importantă dintre toate era aceasta: să se supună întotdeauna unui ordin direct fără să șovăie nici o clipă.

Stând în picioare, în formație, pe terenul de defilare din fier, Unk își dădu seama că mai avea o groază de lucruri pe care trebuia să le reînvețe. La spital nu-l învățaseră chiar tot ce trebuia să știe.

Antena din capul lui îi ordonă iar să ia poziție de drepți, iar mintea i se goli pe dată. Apoi antena îl făcu pe Unk să ia din nou poziție de repaus, apoi iar drepți, apoi îl făcu să dea onorul, după care îl făcu iar să ia poziție de repaus. Reîncepu să gândească. Mai aruncă o privire în jurul său. Așa era viața, își spuse Unk în gândul lui într-o doară, cu goluri și ocheade, când și când, poate, cu câte un groaznic junghi pentru vreo faptă nelalocul ei.

O mică lună pluti cu repeziciune pe un cer violet. Unk nu știa de ce, dar avea impresia că luna se mișca prea iute.

Nu i se părea normal. Iar cerul, gândi el, ar fi trebuit să fie albastru, nu violet.

Lui Unk îi era frig. Tânjea după căldură. Frigul fără sfârșit părea la fel de nefiresc, de incorect, într-un fel, ca și luna grăbită pe cerul violet.

Comandantul lui de divizie discuta acum cu comandantul lui de regiment. Comandantul lui de regiment vorbi cu comandantul lui de batalion. Comandantul lui de batalion schimbă câteva cuvinte cu comandantul său de companie. Comandantul său de companie îi spuse ceva conducătorului său de pluton, care era sergentul Brackman.

Brackman se duse la Unk și îi ordonă să se îndrepte în pas de marș spre cel legat de stâlp și să-l execute prin strangulare. Brackman îi atrase atenția lui Unk că era un ordin direct. Așadar, Unk se porni pe treabă.

Mărșălui până la soldatul înlănțuit de stâlp, în ritmul sec și mărunt al bătăilor de tobă mică. Bătăile tobei veneau chiar din capul lui, de la antenă:

Pune un cort, un cort, un cort,
Pune un cort, un cort, un cort.
Pune un cort!
Pune un cort!
Pune un, pune un cort.

Când Unk ajunse la cel țintuit de stâlp, șovăi preț de o secundă, fiindcă roșcovanul arăta foarte nefericit. Atunci Unk simți un firicel de durere ca un semnal de avertizare în capul lui, ca o primă apăsare mai adâncă a unei freze de dentist. Unk își puse degetele mari pe traheea roșcovanului și durerea îl părăsi îndată. Unk nu apăsă încă, pentru că omul încerca să-i spună ceva. Pe Unk îl nelămuri tăcerea condamnatului la moarte și atunci își dădu seama că antena lui îl obliga să păstreze tăcerea, așa cum toate antenele îi obligau la fel pe toți ceilalți soldați.

Eroic, bărbatul înlănțuit de stâlp opuse rezistență voinței antenei sale și vorbi repede, crispându-se:

— Unk... Unk... Unk...! grăi el, iar zvârcolirile propriei voințe în luptă cu voința antenei îl făcură să-i repete numele ca un idiot. Piatra albastră, Unk, îi zise. Baraca numărul doisprezece... scrisoare.

Durerea de avertizare se făcu iar simțită în țeasta lui Unk. La datorie, Unk îl strangulă pe cel înlănțuit de stâlp, îl sufocă până când fața i se învineți și limba îi ieși din gură.

Călăul se dădu un pas înapoi, luă poziție de drepți, execută abil un pas de stânga-împrejur și se întoarse la locul său în formație, acompaniat din nou de toba mică pe care o auzea în craniu:

Pune un cort, un cort, un cort,
Pune un cort, un cort, un cort.
Pune un cort!
Pune un cort!
Pune un, pune un cort.

Sergentul Brackman dădu din cap și îi făcu afectuos cu ochiul. Iarăși cei zece mii luară poziția de drepți. Un detaliu sinistru: cadavrul înlănțuit de stâlp se luptă să ia și el poziție de drepți. Nu reuși, nu mai reuși să fie un soldat perfect, nu pentru că nu dorea, ci doar pentru că era mort.

Acum marea formație se desfăcu în dreptunghiuri mai mici, care se îndepărtară unele de altele în marș, impenetrabile, fiecare soldat auzind o tobă mică în capul lui. Un observator n-ar fi auzit nimic, în afara zgomotului făcut de bocanci.

Un observator nu și-ar fi dat defel seama cine se afla, de fapt, la comandă, de vreme ce până și generalii se mișcau precum marionetele, intrând în ritmul cuvintelor inepte:

Pune un cort, un cort, un cort,
Pune un cort, un cort, un cort.
Pune un cort!
Pune un cort!
Pune un, pune un cort.

5

SCRISOARE DE LA UN EROU NECUNOSCUT

Putem curăța centrul memoriei unui om, făcându-l la fel de steril ca un scalpel proaspăt scos din autoclavă. Dar germenii noii experiențe încep să se acumuleze în el pe dată. Acești germeni, la rândul lor, se dispun în tipare care nu sunt neapărat favorabile gândirii militare. Din păcate, această problemă de recontaminare pare insolubilă.

Dr. Morris N. Castle,
directorul Secției de Psihiatrie de pe Marte

Formația lui Unk se opri în fața unei barăci de granit, în fața unei barăci dintr-un șir de mii de alte barăci, șir care părea să n-aibă un capăt pe câmpia de fier. În fața fiecărei a zecea barăci se afla un pavilion pe care flutura un stindard în vântul tăios. Toate drapelele difereau unul de celălalt. Cel care flutura ca un înger păzitor deasupra zonei destinate companiei lui Unk era foarte vesel, avea dungi roșii și albe, alături de multe steluțe albe pe un fond albastru. Era *Old Glory*, steagul Statelor Unite ale Americii de pe Terra. Ceva mai departe se găsea drapelul roșu al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice. Dincolo de el, flutura o flamură minunat colorată în verde, oranj, galben și purpuriu, pe a cărei stemă se putea zări un leu ținând o sabie. Era steagul Ceylonului. Dincolo de el, se zărea unul cu o minge roșie pe un fond alb, steagul Japoniei.

Stindardele reprezentau țările pe care diversele unități ale armatei marțiene aveau să le atace și să le paralizeze când avea să înceapă războiul între Marte și Pământ.

Unk nu văzu nici un drapel, până când antena lui nu-i lăsă umerii să-i atârne, articulațiile să devină moi, nu-l lăsă să se destindă. Căscă gura la lungul șir de barăci și de steaguri. Baraca în fața căreia stătea avea un număr mare pictat pe ușă. Numărul era 576.

O parte din sinea lui Unk găsi că numărul era fascinant, ceea ce-l făcu să-l studieze cu atenție. După aceea își aminti de execuție, își aminti că roșcovanul pe care-l omorâse îi spusese ceva despre o piatră albastră și baraca 12.

* * *

În interiorul barăcii 576, Unk își curăța pușca, descoperind că era un lucru extrem de plăcut. Mai descoperi, de altfel, că încă mai știa cum să-și demonteze arma. Măcar atât din memoria lui, în orice caz, nu-i fusese șters la spital. Îl făcu să simtă o fericire ascunsă, bănuind că și alte părți din ea fuseseră trecute cu vederea. Nu știa de ce tocmai această posibilitate îi dădea într-ascuns atâta fericire.

Își curăță cu peria țeava puștii. Arma lui era un Mauser german de 11 milimetri, de mare precizie, un tip de carabină care și-a câștigat reputația când a fost folosită de spanioli în Războiul Hispano-American de pe Terra. Toate puștile din armata marțiană erau cam din aceeași generație. Agenții marțieni, care acționau în tăcere pe Pământ, avuseseră ocazia să achiziționeze cantități uriașe de Mausere și de Enfield-uri britanice, de Springfield-uri americane la prețuri de nimic.

Colegii lui Unk își curățau și ei armele. Uleiul răspândea un miros plăcut, iar cârpele uleioase, răsucindu-se prin ghinturi, rezistau la vergeaua de curățat doar atât încât să facă acțiunea mai interesantă. Oamenii nu discutau între ei.

Nimeni nu părea să dea vreo atenție specială execuției. Dacă era vreo lecție de învățat din acea execuție pentru tovarășii de luptă ai lui Unk, lecția părea la fel de digerabilă ca niște cereale Pablum. Se făcuse doar un singur comentariu în privința participării lui Unk la execuție, iar acela venise din partea sergentului Brackman:

— Bravo, Unk! îl felicită Brackman.

— Mulțumesc, îi răspunse Unk.

— Omul ăsta a procedat corect, nu-i așa? se adresă Brackman colegilor lui de unitate.

Câțiva dădură din cap, dar Unk avu impresia că tovarășii lui de arme ar fi dat același răspuns la orice întrebare pozitivă și ar fi clătinat din cap în semn că nu la una negativă.

Unk scoase din țeava puștii vergeaua și peticul de cârpă, surprinzând o rază de soare pe unghia murdară de ulei a degetului mare. De pe unghie, raza de soare alunecă în sus pe țeavă. Unk își puse un ochi la gura țevii și curățenia perfectă îl unse pe suflet. S-ar fi putut uita într-o fericire la imaculata spirală a ghintului ore în șir, visând la fericitul meleag al cărui portic rotund îl zărea la celălalt capăt al țevii. Rozul de sub unghia lui murdară de ulei la celălalt capăt al țevii îi lăsa impresia că locul acela îndepărtat era un paradis trandafiriu. Într-o bună zi, avea să se târască pe țeava puștii până în acel paradis.

Acolo avea să fie cald și avea să fie o singură lună pe cer, își spuse Unk în gândul lui, iar luna avea să fie mare, maiestuoasă și molcomă. Încă ceva în legătură cu paradisul roz de la capătul țevii îi mai trecu prin minte, iar Unk rămase uluit de claritatea viziunii. În acel paradis se aflau trei frumoase, iar Unk știu exact cum arătau! Una era albă, una era aurie și ultima era cafenie. Fata cea aurie fuma o țigară în mintea lui. Unk fu încă mai surprins să descopere că știa până și ce marcă de țigară fuma ea. Era o țigară MoonMist.

— Vindeți MoonMist, rosti Unk cu voce tare, ceea ce-l făcu să se simtă bine, dându-i senzația că ar avea autoritate și spirit.

— Hm? făcu întrebător un tânăr soldat de culoare, curățându-și pușca lângă el. Ce spui tu, Unk? dori el să știe.

Avea douăzeci și trei de ani. Numele îi era cusut cu ață galbenă pe un petic negru prins de buzunarul stâng de la piept. Numele lui era Boaz.

Dacă în armata de pe Marte ar fi fost permisă vreo suspiciune, Boaz ar fi fost o persoană foarte suspectă. Nu avea decât gradul de soldat cu specialitate de clasa I, dar uniforma lui, deși de culoarea regulamentară a lichenilor, era dintr-o stofă mult mai fină și mult mai bine croită decât uniforma oricui altcineva din jurul lui, inclusiv cea a sergentului Brackman.

Uniforma celorlalţi era aspră, le zgâria pielea, era prinsă cu o cusătură grosolană, cu aţă groasă. Uniforma celorlalţi arăta bine numai când cel care o purta lua poziţie de drepţi. În orice altă poziţie, un soldat obişnuit observa că uniforma lui se aduna pe el şi se crâmpoţea, de parcă ar fi fost făcută din hârtie.

Uniforma lui Boaz se mula pe trupul lui, la orice mişcare, cu o graţie mătăsoasă. Cusăturile erau numeroase şi mărunte. Cel mai uluitor dintre toate: bocancii lui Boaz aveau un lustru perfect, bogat, rubiniu, un lustru pe care oricare alt soldat nu l-ar fi putut scoate, indiferent cât de mult şi-ar fi lustruit bocancii. Spre deosebire de bocancii oricui altcuiva din zona destinată companiei bocancii lui Boaz erau din piele veritabilă, de pe Pământ.

— Zici că vinzi ceva, Unk? îl iscodi Boaz.

— La gunoi cu MoonMist, scăpaţi de ele, murmură Unk.

Cuvintele care-i ieşiseră pe gură n-aveau nici un sens pentru el. Le rostise numai pentru că îi stăteau pe limbă.

— Vindeţi, încheie el.

Boaz surâse, amuzându-se cu tristeţe.

— Să le vindem, ha? făcu el. Bine, Unk, le vindem!

Îşi ridică o sprânceană.

— Ce să vindem, Unk?

Era ceva deosebit de strălucitor şi de sfredelitor în pupilele lui.

Lui Unk i se păru neliniştitoare scânteierea galbenă şi scrutătoare a ochilor lui Boaz, mai ales că Boaz continua să-l privească intens. Unk se uită în altă parte, se uită din întâmplare în ochii unora dintre camarazii lui, găsind că ochii lor aveau aceeaşi privire stinsă. Până şi ochii sergentului Brackman aveau o privire stinsă. Ochii lui Boaz continuau să-l străfulgere pe Unk. Unk se simţi constrâns să le întâlnească din nou privirea. Pupilele păreau să-i scapere ca diamantele.

— Nu-ţi mai aminteşti dă mine, Unk? îl chestionă Boaz.

Întrebarea îl alarmă. Dintr-un anumit motiv, era important că el nu-şi mai amintea de Boaz. Era recunoscător pentru faptul că realmente nu-şi mai aducea aminte de el.

— Boaz, Unk, se prezentă afro-americanul. Mă cheamă Boaz.

Unk dădu din cap.

— Ce mai faci? îl întrebă el.

— Ah! Păi nu fac dăfel chiar aşa dă rău pe cât ţi-ai putea închipui, i-o trânti Boaz, scuturând din cap. Nu-ţi aminteşti nimic dă mine, Unk?

— Nu, îi răspunse Unk.

Memoria îl necăjea puţin acum, dându-i de ştire că s-ar putea să-şi amintească ceva despre Boaz, dacă şi-ar da silinţa. Îşi înăbuşi memoria.

— Îmi pare rău, îl lămuri. Mintea mi-este *tabula rasa*.

— Tu şi cu mine, îi aminti Boaz, suntem camarazi: Boaz şi Unk.

— Îhî! făcu Unk.

— Îţi mai aminteşti în ce constă sistemul în doi, Unk?

— Nu, îi răspunse Unk.

— Fiştecare om în fiştecare detaşament, îi explică Boaz, are câte un camarad. Camarazii împart acelaşi loc dă tragere individual, se ţin unu' dă altu' în atacuri, se acoperă unu' pă altu'. Dacă vreun tovarăş intră în bocluc în lupta corp la corp, celălalt apare şi îl ajută, îi mai strecoară un cuţit.

— Îhî! zise Unk.

— Ciudat, constată Boaz, ce mai uită omul la spital şi ce încă-şi mai aminteşte, indiferent ce-ar face ei. Tu şi cu mine ne-am instruit în doi timp dă un an întreg şi ai uitat dă asta. Apoi zici chestia aia dă ţigări. Ce ţigări, Unk?

— A-am uitat, se apără Unk.

— Ia încearcă dă-ţi aminteşte! îl îndemnă Boaz. Ţi-ai amintit mai adineauri.

Se încruntă şi îl privi cu coada ochiului, ca şi cum ar fi încercat să-l ajute pe Unk să-şi aducă aminte.

— Cred că-i așa dă interesant ce-și mai poate cineva aminti dupe ce a stat în spital! Încearcă să-ți amintești tot ce poți.

Boaz avea ceva efeminat, ca un bătăuș șmecher care se sclifosește în fața unei „fetițe".

Dar lui Boaz îi plăcea de Unk. Și îți dădeai seama de asta din atitudine. Unk avu sentimentul straniu că el și cu Boaz erau singurii oameni adevărați din clădirea de piatră, că restul nu erau decât roboți cu ochi de sticlă, roboți nu prea bine asamblați. Sergentul Brackman, care se presupunea că avea comanda, nu părea mai alert, mai responsabil, mai la comandă decât un sac de pene ude.

— Hai să auzim tot ce poți tu să-ți aduci aminte, Unk, îl linguși Boaz. Hai, bătrâne, îl îndemnă el, amintește-ți tot ce poți.

Înainte ca Unk să-și amintească ceva, durerea din cap care-l determinase să ducă la capăt execuția se făcu din nou simțită. Durerea nu se opri, totuși, la junghiul de avertizare. În vreme ce Boaz îl urmărea impenetrabil, durerea din capul lui Unk deveni crâncenă. Unk sări în picioare, își scăpă pușca, își prinse capul în mâini, se răsuci, țipă, leșină.

* * *

Când Unk își reveni în simțiri pe pardoseala barăcii, camaradul lui, Boaz, îi mozolea tâmplele cu o cârpă de curățat, umedă și rece. Colegii lui Unk stăteau în cerc în jurul lui și al lui Boaz. Chipurile lor nu arătau nici urmă de surpriză sau de compasiune. Din atitudinea lor se înțelegea că Unk făcuse ceva stupid și nesoldățesc, așadar își meritase pedeapsa.

Impresia lor era că Unk comisese ceva la fel de stupid din punct de vedere militar ca și cum s-ar fi aruncat în aer, ori s-ar fi apucat să curețe o armă încărcată, sau ar fi strănutat în timpul patrulării, ori ar fi contractat vreo boală venerică și nu s-ar fi gândit să raporteze acest fapt, ca și cum ar fi refuzat să îndeplinească un ordin direct sau ar fi dormit dus în timpul apelului de dimineață, ca și cum ar fi făcut de gardă beat ori ar fi făcut o chintă roială la pocher, ca și cum ar fi ascuns vreo carte sau vreo grenadă de mână nedezamorsată în cufărul său personal de sub pat, ca și cum ar fi întrebat cine s-a apucat, la urma urmei, să alcătuiască armata marțiană și de ce...

Boaz fu singurul care arătă vreo părere de rău în legătură cu ce i se întâmplase lui Unk.

— A fost numai vina mea, Unk! mărturisi el.

Sergentul Brackman își făcu loc în cerc, împingându-i pe ceilalți, aplecându-se peste Unk și Boaz.

— Ce-a făcut, Boaz? îl întrebă Brackman.

— Glumeam cu el, sergent! răspunse Boaz cu sinceritate. I-am zis să încerce să-și amintească cât de mult poate. Nu mi-aș fi închipuit că o să mă ia în serios.

— Ar trebui să ai mai mult bun-simț decât să te ții de glume cu unul abia ieșit din spital, îl certă cu țâfnă Brackman.

— Ah, îmi dau seama... îmi dau seama, zise Boaz, ros de remușcări. Camaradul meu! Să mă bată Dumnăzeu! exclamă el.

— Unk, i se adresă Brackman, nu ți-au zis nimic la spital în privința amintirii?

Unk scutură vag din cap.

— Poate, răspunse el. Mi-au spus o grămadă de lucruri.

— Este cel mai grav lucru pe care poți să-l faci, Unk, să-ți aduci aminte de trecut, îl lămuri Brackman. De aceea te-au băgat în spital în primul și în primul rând, pentru că îți aminteai prea multe.

Își ținu căuș mâinile butucănoase, arătând în felul acela ce spinoasă problemă fusese Unk.

— Sfinte Sisoe! continuă el, aveai atâtea amintiri, Unk, că nu erai bun de nimic ca soldat.

Unk se ridică în capul oaselor, își duse mâna la piept, descoperind că partea din față a cămășii îi era udă de lacrimi. Se gândi să-i explice lui Brackman că de fapt nici nu încercase

să-și aducă aminte de trecut, că știuse din instinct că era un lucru rău, dar durerea îl lovise oricum. Nu-i spuse nimic lui Brackman de frică să nu-i revină durerea.

Unk mormăi și clipi din ochi, alungând și ultimele lacrimi. N-avea de gând să facă nimic dacă nu i se ordona.

— În ce te privește, Boaz, zise Brackman, cred că o săptămână de frecat latrinele te-ar putea învăța să nu mai faci glume pe seama celor abia ieșiți din spital.

Un gând inform din memoria lui Unk îi semnală să urmărească atent scena dintre Brackman și Boaz. Avea o oarece importanță.

— Timp dă o săptămână, sergent? se miră Boaz.

— Da, Doamne iartă-mă! confirmă Brackman, apoi se cutremură și închise ochii.

Pur și simplu, antena îi dădea un mic junghi.

— O săptămână întreagă, dom' sergent? îl iscodi Boaz cu inocență în glas.

— O zi, se răzgândi Brackman, care o spuse pe un ton mai mult de întrebare decât de amenințare.

Brackman tresări iarăși la durerea din capul lui.

— Începând dă când, dom' sergent? se interesă Boaz.

Brackman își flutură mâinile butucănoase.

— Lasă! mai spuse.

Arăta năuc, trădat, torturat. Își plecă fruntea, ca și cum așa ar fi putut înfrunta mai ușor durerea, dacă revenea.

— Să nu te mai ții de glume, fir-ar al dracului! încheie el, cu o voce gâtuită, și se grăbi să intre în camera lui de la capătul barăcii, trântind ușa.

* * *

Comandantul companiei, căpitanul Arnold Burch, intră în baracă într-o inspecție-surpriză.

Boaz fu primul care-l zări. Boaz făcu ceea ce trebuia să facă un soldat în asemenea situații. Boaz urlă:

— Drrrrrrrrrrrrepți!

Boaz a făcut asta, deși n-avea grad de comandant. Este o ciudățenie a tradiției militare că până și cel mai mic în rang poate da ordine atât egalilor, cât și subofițerilor, atrăgându-le atenția, când este primul care remarcă prezența unui ofițer în oricare dintre adăposturile din spatele frontului.

Antenele soldaților înregimentați răspunseră instantaneu, făcându-i să-și îndrepte spinarea, să-și imobilizeze articulațiile, să-și sugă burțile și să strângă din fese, să-și golească mințile. Unk sări în picioare de pe podea și încremeni tremurând.

Un singur om nu se grăbi să ia poziție de drepți. Acela fu Boaz. Și când o făcu, în felul său de a lua acea poziție se strecură o notă de insolență, de indolență și de maliție.

Căpitanul Burch, găsind că atitudinea lui Boaz era profund jignitoare, fu pe punctul de a-l admonesta. Dar, în clipa în care deschise gura, căpitanul simți brusc durerea între ochi. Căpitanul închise gura fără să scoată un singur sunet.

Sub privirea răutăcioasă a lui Boaz, el luă cu abilitate poziție de drepți, făcu stânga-mprejur, auzi o tobă mică în capul lui și ieși afară din baracă în pas de marș, în ritmul tobei.

Când căpitanul se duse, Boaz nu le ordonă tovarășilor lui de arme să ia poziție de repaus, deși era în puterea lui să facă asta. Avea o mică cutie de control în buzunarul drept din față de la pantaloni cu care putea să-i silească pe colegii lui de detașament să-i facă toate poftele. Cutia era de mărimea unei sticluțe plate. La fel ca o sticluță plată, cutia era curbată în așa fel încât să se potrivească formelor unui trup omenesc. Boaz alese să o poarte cu el pe suprafața bombată a coapsei lui.

Cutia de control avea șase butoane și patru taste. Prin manevrarea lor, Boaz putea controla pe oricine avea o antenă introdusă în craniu. Boaz putea administra durere în orice cantitate oricui dorea, putând să-l facă pe acela să ia poziție de drepți, să audă o tobă mică, să meargă în pas de defilare, să se oprească, să ia poziție de culcat, să dea onorul, să atace, să se retragă, să sară pe loc sau înainte și înapoi...

Boaz nu avea antenă în craniu. Liberă ca pasărea cerului, așa era voința lui Boaz.

* * *

Boaz era unul dintre adevărații conducători ai Armatei Marțiene. Se afla la comanda unei zecimi din forța care urma să atace Statele Unite ale Americii când avea să fie lansat asaltul general asupra Terrei. În rând cu ei, se mai aflau unități care se instruiau pentru atacul Rusiei, Elveției, Japoniei, Australiei, Mexicului, Chinei, Nepalului, Uruguayului...

Din câte știa Boaz, existau opt sute de adevărați conducători ai Armatei Marțiene și nici unul nu afișa un rang mai mare decât acela al unui ofițer inferior. Comandantul oficial al întregii armate, generalul armatelor de grăniceri, M. Pulsifer, era de fapt controlat în permanență de ordonanța sa, caporalul Bert Wright. Caporalul Wright, ordonanță perfectă, purta cu el aspirine pentru durerile de cap aproape cronice ale generalului.

Avantajele unui sistem secret de comandă erau evidente. Orice rebeliune din cadrul Armatei Marțiene era direcționată greșit împotriva unora care nu o conduceau efectiv. Iar pe timp de război inamicul putea extermina întreaga clasă a ofițerilor marțieni fără să creeze nici cel mai mic inconvenient Armatei Marțiene.

— Șapte sute nouăzeci și nouă, rosti Boaz cu voce tare, corectându-se în privința numărului adevăraților conducători.

Unul dintre comandanții adevărați era mort, fiind executat prin strangulare de către Unk. Cel strangulat fusese soldatul Stony Stevenson, fost adevărat conducător al unității de atac împotriva Marii Britanii. Stony devenise atât de fascinat de bătălia pe care Unk o dădea ca să priceapă ce se petrece în jurul lui că începuse, aproape inconștient, să-l ajute să gândească.

Stevenson suferise pentru asta suprema umilință. I se instalase o antenă în craniu și fusese obligat de ea să mărșăluiască până la stâlp ca un bun soldat, iar acolo să aștepte să fie omorât de protejatul său.

Boaz îi lăsă pe tovarășii săi de arme să rămână în continuare în poziție de drepți, să tremure ca varga, să nu se gândească la nimic, să nu vadă nimic. Boaz se duse la patul de campanie al lui Unk și se întinse pe el cu bocancii lui mari, lustruiți, pe pătura cafenie. Își încrucișă mâinile sub cap și își întinse trupul ca un arc.

— Auuuuuuu! făcu Boaz, undeva între un căscat și un mormăit. Auuuuuu, măi băieți, băieți, băieți! grăi el, lăsându-și gândurile în voie. Fir-ați ai dracului să fiți, băieți! adăugă.

Erau vorbe fără sens, spuse la lene. Boaz se cam plictisise de jucăriile lui. Îi trecu prin minte să-i pună să se lupte unul cu altul, dar pedeapsa pentru acest act, dacă era prins, ar fi fost aceeași cu cea pe care o ispășise Stony Stevenson.

— Auuuuu, măi băieți! Chiar așa, măi băieți! glăsui Boaz pe un ton molatic. Fir-ați voi să fiți, măi băieți! continuă el. Trebuie să recunoașteți că bătrânu' Boaz o duce, cum ați zice voi, al dracului de bine.

Se rostogoli de pe pat, căzu în patru labe, sări în picioare cu o grație de panteră. Pe față îi apăru un surâs scânteietor. Făcea tot ce-i stătea în putință să se bucure de norocul pe care i-l rezervase viața.

— Nici voi, băieți, n-o duceți prea rău, le aruncă el colegilor săi de cazarmă încremeniți în picioare. Tre' să vedeți cum îi tratăm pe generali, dacă vă-nchipuiți c-o duceți rău.

Chicoti.

— Acu' două nopți conducătorii adevărați s-au apucat să se certe care dân generali aleargă cel mai rapid. În doi timpi și trei mișcări, i-am sculat dân pat pă toți cei două'ș'trei dă generali, toți la curu' gol, și i-am aliniat ca pă caii de curse. Dup-aia am pus banii jos și am tras la sorți, apoi i-am pus pă generali pă fugă dă parcă dracu' îi urmărea. Generalul Stover a ieșit primu', cu generalul Mosher dupe el. A doua zi de dimineață, fiștecare general din armată era țapăn ca

lemnu'. Nici unu' nu-și putea aminti nimicuța dăspre noaptea dânainte.

Boaz chicoti și chiui din nou, apoi hotărî că norocul lui în viață ar fi dat mult mai bine dacă l-ar fi tratat cu seriozitate, dacă ar fi dovedit ce greutate avea pentru el, ce onorat se simțea să poarte pe umeri o asemenea povară. Se dădu înapoi cu chibzuință, își băgă degetele mari sub centură și se încruntă:

— Of, făcu el, nu-i dă glumit!

Se apropie agale de Unk, rămase în picioare la câțiva centimetri în fața lui și îl măsură din cap până în picioare.

— Unk, băiete, începu el, îți spun cu regret cât dă mult timp am pierdut gândindu-mă la tine, făcându-mi griji păntru tine, Unk!

Boaz se clătină pe picioare.

— Ai să-ncerci dân nou să intri în vreun bocluc, nu-i așa?! Știi dă câte ori a trebuit să te bage la spital, ca să-ți șteargă memoria aia a ta? Dă șapte ori, Unk! Știi dă câte ori este obligați de obicei să trimită un om ca să i se șteargă memoria? O singură dată, Unk! O singură dată!

Boaz pocni din degete sub nasul lui Unk.

— Și-i dă ajuns, Unk. O singură dată și omul nu să mai sinchisește vreodat' dă nimicuța.

Scutură din cap cu mirare.

— Da' tu nu și nu, Unk!

Unk se cutremură.

— Te țin prea mult în poziție dă drepți, Unk? i se adresă Boaz.

Scrâșni din dinți. Nu se putea abține să nu-l tortureze din când în când. Pe de o parte, Unk avusese totul pe Terra, iar Boaz n-avusese nici o para chioară. Pe de altă parte, Boaz, din nefericire, depindea de Unk, sau avea să depindă în clipa în care aterizau pe Pământ. Boaz era un orfan care fusese recrutat la frageda vârstă de paisprezece ani și n-avea nici cea mai vagă noțiune în privința nenumăratelor distracții

de pe Terra. Conta pe Unk să-i arate cum să-și petreacă timpul acolo.

— Vrei să știi cine ești tu, dă unde vii, ce ai fost? îl ispiti Boaz.

Unk încă se mai afla în poziție de drepți, fără să gândească, neavând putința să profite de nimic din ce-i destăinuia Boaz. Oricum, Boaz nu vorbea pentru Unk. Boaz își consolida astfel certitudinile referitoare la camaradul care avea să-i stea alături când vor ateriza pe Terra.

— Omule, continuă Boaz, încruntându-se la el, ești unul dântre cei mai norocoși pământeni dân câți au trăit vreodată. Acolo pă Terra, omule, erai rege!

Ca majoritatea informațiilor de pe Marte, informațiile lui Boaz despre Unk nu erau prea detaliate. Nu putea spune mai exact de unde le adunase. Le dibuise din fundalul general de zvonuri ale vieții militare. Iar el era un soldat mult prea bun ca să se apuce să întrebe în dreapta și în stânga, încercând să-și consolideze cunoștințele. Cunoștințele unui soldat nu trebuiau să fie prea profunde. Așadar, Boaz nu știa de fapt nimic despre Unk, în afară de faptul că fusese foarte norocos. Începu să speculeze pe marginea acestei informații:

— Adică, reluă Boaz, nu exista nimic pă care tu să nu-l deții, nimic pă care să nu-l poți face, nici un loc în care să nu te poți duce!

În vreme ce Boaz sublinia în acest fel norocul minunat al lui Unk pe Terra, își exprima și grija pentru alt lucru inexplicabil: convingerea lui superstițioasă că el pe Pământ ar fi avut un ghinion îngrozitor.

Acum Boaz folosi cuvintele magice care păreau să descrie fericirea maximă pe care o putea atinge cineva pe Terra: *cluburile de noapte hollywoodiene*. Nu fusese niciodată la Hollywood și nu pusese în toată viața lui piciorul într-un club de noapte.

— Omule, presupuse el, tu te-ai vânturat pân cluburile de noapte hollywoodiene toată ziua și toată noaptea. Meștere, îi aruncă Boaz în obraz unui Unk care nu pricepea

o iotă, te-ai bucurat dă tot ce are omu' nevoie ca să trăiască pă Pământ pă propriile picioare și ai știut și cum s-o faci. Omule, mai adăugă Boaz, încercând să-și ascundă jalnica inconsistență a propriilor aspirații, noi doi o să mergem în niște locuri mișto și o să ne comandăm niște chestii marfă și o să ne batem pă burtă cu niște barosani și o să petrecem superbine!

Îl apucă pe Unk de braț și îl scutură.

— Camarazi! Ăștia suntem noi, camarade. Meștere, vom deveni un cuplu faimos, o să mergem peste tot și o să facem dă toate. Uite-l pă bătrânul Unk cel norocos cu camaradul lui, Boaz! bravă negrul, rostind ceea ce spera el să zică pământenii după cucerire. Și uite-i cum să duce ei, fericiți ca două păsărele!

Chicoti și chiui în continuare despre perechea de păsărele fericite. Zâmbetul îi pieri de pe față. Surâsurile lui nu țineau prea mult. Undeva, în adâncul sufletului, Boaz era bolnav de îngrijorare. Se temea foarte tare să nu-și piardă slujba. Niciodată nu-i fusese prea clar cum de se trezise angajat – cum de meritase marele privilegiu. Nici măcar nu știa cine-i dăduse această slujbă minunată. Boaz nu știa cine se afla deasupra adevăraților conducători. Nu primise niciodată vreun ordin, nici măcar de la cineva care să fie superior adevăraților conducători. Ca toți adevărații comandanți, Boaz își baza acțiunile pe un soi de crâmpeie de conversație, care circulau în cercul lor. Ori de câte ori adevărații comandanți se reuneau noaptea târziu, crâmpeiele erau distribuite laolaltă cu berea, uscățelele și brânza.

De pildă, se zicea ceva despre risipă în camerele de aprovizionare, sau despre cât de indicat era ca soldații să se lovească și să se înfurie pe bune în cursul antrenamentelor de jiu-jitsu, despre neglijența cu care soldații își înfășurau moletierele pe gambe. Boaz însuși ar fi răspândit asemenea zvonuri, fără să aibă habar de unde proveneau, bazându-și acțiunile pe ele.

Execuția lui Stony Stevenson, efectuată de Unk, fusese și ea anunțată în felul acela. Dintr-odată, devenise subiectul principal al conversațiilor. Brusc, adevărații conducători îl arestaseră pe Stony.

Acum degetele lui Boaz mângâiau cutia de control din buzunarul lui, fără să apese, de fapt, vreun buton. Își reluă locul în rândul celor pe care îi controla, luă voluntar poziție de drepți, apăsă pe un buton și luă poziție de repaus, laolaltă cu colegii.

Își dorea foarte tare o gură de tărie. Avea dreptul la tărie ori de câte ori poftea. Rezerve nelimitate de toate tipurile de alcool erau aduse în zbor de pe Terra, cu regularitate, pentru adevărații comandanți. Iar ofițerii puteau dispune de tot alcoolul la care pofteau, deși nu puteau obține băutură de bună calitate. Ofițerilor li se permitea să bea o licoare verde, otrăvitoare, preparată local din licheni fermentați.

Dar Boaz nu consuma niciodată alcool. Un motiv pentru care nu consuma era teama lui că alcoolul i-ar fi diminuat eficiența ca soldat. Un alt motiv pentru care evita să bea era frica lui de a nu se mai putea controla și de a-i oferi băutură unui recrut.

Pedeapsa pentru un comandant care oferă o băutură alcoolică unui recrut era condamnarea la moarte.

— Așa, Doamne iartă-mă! rosti Boaz, iar vocea i se pierdu în zarva celor care se relaxau.

Zece minute mai târziu, sergentul Brackman anunță o pauză de recreere, în cursul căreia fiecare putea să iasă afară și să joace oina nemțească[1], sportul favorit al celor din Armata Marțiană.

Unk o șterse englezește. O șterse englezește spre baraca numărul 12, ca să caute scrisoarea sub piatra albastră –

1 În original, *german batball*. Sport fictiv, inventat de Vonnegut în paginile acestui roman, singurul sport știut de colonia umană de pe planeta Marte. Regulile sale de joc sunt foarte asemănătoare cu cele ale baseballului american.

scrisoarea de care îi vorbise victima lui cu părul roșcat. Barăcile din acea zonă erau goale. Pavilionul din fața lor nu avea nici un stindard.

Barăcile goale constituiseră adăpostul batalionului de Comandouri Imperiale Marțiene. Comandourile dispăruseră rapid în toiul nopții cu o lună în urmă. O porniseră în zbor în astronavele lor, cu fețele înnegrite, cu însemnele personale fixate cu bandă adezivă, ca să nu le zornăie, spre o destinație secretă. Comandourile Imperiale Marțiene erau experte în uciderea santinelelor cu arcuri de pian. Destinația lor secretă era satelitul Pământului. Ei aveau să înceapă războiul de acolo.

Unk găsi o piatră mare de culoare albastră în fața centralei termice a barăcii numărul 12. Piatra era o peruzea. Peruzelele sunt foarte răspândite pe planeta Marte. Peruzeaua pe care Unk o găsi era o lespede lată de vreo treizeci de centimetri. Unk căută sub ea. Găsi un cilindru de aluminiu cu un capac înșurubat. Înăuntrul cilindrului se afla o scrisoare foarte lungă scrisă cu creionul.

Unk nu știa cine o scrisese. Nu era deloc în măsură să ghicească, de vreme ce nu cunoștea decât numele a trei persoane: sergentul Brackman, Boaz și pe al său. Unk pătrunse în centrala termică și închise ușa după el. Era neliniștit, totuși, deși nu știa de ce. Începu să citească la lumina unei ferestre cu geamul prăfuit.

Dragă Unk, începea scrisoarea.

* * *

Dragă Unk, începea scrisoarea. *Nu-s cine știe ce, dar iată lucrurile pe care le știu sigur și, până la urmă, vei găsi o listă de întrebări la care ar trebui să faci tot posibilul ca să răspunzi. Întrebările sunt importate. M-am gândit mai profund la ele decât la răspunsurile pe care deja le-am găsit. Iată primul lucru pe care-l știu sigur:*

1. Dacă întrebările nu au sens, nici răspunsurile nu vor avea sens.

Toate lucrurile pe care autorul scrisorii le știa sigur erau numerotate, ca și cum ar fi dorit să accentueze natura acribică, pas cu pas, a jocului de a descoperi răspunsuri sigure. Erau o sută cincizeci și opt de lucruri pe care autorul epistolei le știa sigur. Fuseseră odinioară o sută optzeci și cinci, dar douăzeci și șapte fuseseră tăiate de pe listă.

Al doilea era: *2. Sunt un lucru care ființează.*

Al treilea era: *3. Mă aflu într-un loc care se numește „Marte".*

Al patrulea era: *4. Fac parte dintr-un lucru care se numește „armată".*

Al cincilea era: *5. Armata plănuiește să ucidă alte lucruri care ființează pe un loc denumit „Pământ".*

Dintre primele optzeci și unu de lucruri, nici unul nu era tăiat din listă. De la primele optzeci și unu de lucruri, autorul progresa spre chestiuni tot mai subtile, iar greșelile deveneau mai numeroase.

Boaz era descris și tratat foarte sumar de către autor.

46. Ferește-te de Boaz, Unk! Nu este ceea ce pare!

47. Boaz are ceva în buzunarul drept de la pantaloni cu care-i vatămă pe oameni în cap când se apucă să facă ceva ce nu este pe placul lui.

48. Și alții au lucruri care te pot vătăma în cap. Nu poți să-ți dai seama numai uitându-te la cineva dacă are așa ceva sau nu, prin urmare, fii drăguț cu toată lumea.

* * *

71. Unk, prietene, aproape tot ce știu sigur provine din rezistența pe care o opun durerii provocate de antena mea, mai citi Unk în scrisoare. *Ori de câte ori încerc să-mi întorc capul și să mă uit la ceva, iar durerea apare, continui să-mi întorc capul, pentru că știu că am să văd ceva ce nu mi se dă voie. Ori de câte ori pun o întrebare și îmi revine durerea,*

știu că am pus o întrebare cu adevărat bună. Atunci sparg întrebarea în fragmente mai mici și pun fragmentele de întrebare, la care primesc răspunsuri, după care combin răspunsurile și obțin un răspuns la întrebarea întreagă.

72. Cu cât mă antrenez să rezist la dureri mai mari, cu atât învăț mai mult. Îți este frică de durere acuma, Unk, dar n-ai să înveți nimic dacă nu te lupți cu ea. Și, cu cât înveți mai mult, cu atât mai bucuros vei opune rezistență durerii.

Acolo, în centrala termică a barăcii goale, Unk lăsă scrisoarea din mână pentru o clipă. Simțea că îi dădeau lacrimile, căci credința autorului eroic în el era total eronată. Își dădea seama că nu putea opune rezistență durerii nici cât negru sub unghie, așa cum făcuse acel om, nu putea să aibă o dragoste așa de adâncă pentru cunoaștere.

Până și mica mostră de junghi pe care i-o dăduseră la spital fusese crâncenă. Înghiți hulpav aerul, ca un pește muribund pe malul unui râu, amintindu-și marea durere cu care îl pocnise Boaz în baraca lui. Mai bine să moară decât să mai riște o altă durere ca aceea. I se umeziră ochii.

Dacă ar fi încercat să vorbească, ar fi început să plângă. Bietul Unk nu dorea să mai aibă necazuri cu nimeni altcineva. Informațiile pe care le culegea din scrisoare, informații adunate din eroismul altuia, le-ar fi folosit ca să evite durerea.

Unk se întrebă dacă existau oameni care puteau să reziste la dureri mai mari decât alții. Presupuse că așa stăteau lucrurile. Presupuse, cu lacrimi în ochi, că era extrem de sensibil în această privință. Fără să-i dorească răul autorului acelei scrisori, Unk îi dori să poată simți, măcar o dată, durerile așa cum le simțea el. Atunci, poate, autorul și-ar fi adresat scrisorile altcuiva.

Unk nu avea nici o posibilitate de a evalua corectitudinea informațiilor conținute în scrisoare. Le acceptă pe toate cu sete, fără simț critic. Și, acceptându-le, dobândi aceeași înțelegere a vieții ca autorul ei. Unk înfulecă o filozofie de viață în care intra un amestec de bârfe, istorie, astronomie, biologie,

teologie, geografie, psihologie, medicină, până și o scurtă anecdotă.

Iată câteva mostre luate la întâmplare:

Bârfe: *22. Generalul Borders este tot timpul beat. Este atât de pilit că nici măcar nu-și poate lega ca lumea șireturile la bocanci. Și ofițerii sunt la fel de năuci și de nefericiți ca toată lumea. Ai fost unul dintre ei, Unk, cu un batalion în subordinea ta.*

Istorie: *26. Toată lumea de pe Marte provine de pe Terra. Au crezut că le va merge mult mai bine pe Marte. Nimeni nu-și mai amintește ce a fost așa de rău pe Terra.*

Astronomie: *11. Tot ce e pe cer se învârte în jurul lui Marte o dată pe zi.*

Biologie: *58. Oameni noi ies din femei, atunci când bărbații și femeile se culcă împreună. Rareori se întâmplă asta pe Marte, pentru că bărbații și femeile se culcă în locuri diferite.*

Teologie: *15. Cineva a creat lumea dintr-un motiv anume.*

Geografie: *16. Marte este rotund. Singurul oraș de pe planeta asta se numește Phoebe. Nimeni nu știe de ce se numește așa.*

Psihologie: *103. Unk, marea problemă cu tâmpiții ăia este că sunt prea cretini să creadă că se mai găsește pe lumea asta și câte o ființă inteligentă.*

Medicină: *73. Când șterg memoria unui om pe această planetă care se numește Marte, de fapt nu o șterg complet. Ei șterg doar ce se găsește în mijloc, ca să zicem așa. Întotdeauna mai lasă o groază de lucruri pe la colțuri.Există o istorioară despre felul în care au încercat să șteargă complet câteva memorii. Bieții oameni care au trecut prin așa ceva nu mai puteau vorbi, umbla, nu mai puteau face nimic. Singurul ajutor care li s-a mai putut acorda a fost să fie învățați să păstreze curățenia, să fie deprinși cu un vocabular de bază de o mie de cuvinte și să li se ofere locuri de muncă în servicii de relații cu publicul din armată sau din industrie.*

Scurtă anecdotă: *89. Unk, prietenul tău cel mai bun este Stony Stevenson. Stony este un tip înalt, puternic și vesel, nu bea decât un sfert de whisky pe zi. Stony nu are plasată o antenă în capul lui și își poate aminti tot ce i s-a întâmplat vreodată. Se preface că e o iscoadă, însă este unul dintre adevărații conducători. El controlează prin unde radio o companie de infanterie pentru atac, care va porni la asalt asupra unui loc de pe Terra care se numește Anglia. Stony de acolo este. Lui Stony îi place în Armata Marțiană, pentru că găsește atâtea lucruri hazoase. Stony râde tot timpul. A auzit de rahatul în care te găseai, Unk, și a venit la baraca ta ca să te cunoască. A pretins că ți-e prieten ca să te facă să vorbești. După o vreme, ai început să ai încredere în el, Unk, și i-ai mărturisit câteva dintre teoriile tale secrete despre ce înseamnă viața pe Marte. Stony a încercat să facă haz, dar și-a dat seama că tu i-ai dezvăluit niște lucruri de care el habar n-avea. Nu-și putea reveni din șoc, pentru că el trebuia să le știe pe toate și tu nu trebuia să știi nimic. Și atunci i-ai pus lui Stony o bună parte dintre marile întrebări la care doreai răspunsuri, iar el n-a știut să-ți răspundă decât la jumătate dintre ele. Iar Stony s-a întors la baraca lui și întrebările cărora nu le știa răspunsul i se tot învârteau prin minte. N-a mai putut să doarmă în noaptea aia, chiar dacă a băut întruna. Începea să priceapă că cineva se folosea de el și n-avea habar cine putea să fie acel cineva. Nici măcar nu știa de ce trebuia să existe o Armată Marțiană, în primul rând. Nici măcar nu știa de ce marțienii aveau să pornească la atac împotriva pământenilor. Și, cu cât își amintea mai multe lucruri despre Terra, cu atât era mai conștient că Armata Marțiană nu avea nici cea mai mică șansă de victorie. Marele atac asupra Terrei ar fi fost o sinucidere curată. Stony s-a întrebat cu cine putea sta de vorbă despre asta și n-a mai găsit pe nimeni altcineva, în afară de tine, Unk. Drept urmare, Stony a sărit din pat, clătinându-se pe picioare, cu vreo oră înaintea răsăritului și s-a strecurat în baraca ta, Unk, unde te-a trezit din somn. Ți-a dezvăluit tot ce știa el despre Marte.*

Și ți-a mai spus că, de acum încolo, avea să-ți mărturisească tot ce urma să mai afle, iar tu, la rândul tău, trebuia să faci la fel. Adesea voi doi vă retrăgeați undeva și vă străduiați să puneți lucrurile cap la cap. Ți-a oferit o sticlă de whisky. Amândoi ați băut din ea și Stony a zis că-i ești cel mai bun prieten. A zis că îi ești singurul prieten pe care l-a avut vreodată pe Marte, chiar dacă râdea în permanență și chiuia, că aproape a sculat pe toată lumea din jurul patului tău. Te-a prevenit să te ferești de Boaz, după care s-a întors la baraca lui, unde a dormit ca un prunc.

* * *

Scrisoarea, de la mica anecdotă încolo, era dovada eficacității echipei secrete de observație formată din Stony Stevenson și Unk. Din acel punct, lucrurile știute sigur din epistolă erau toate introduse prin sintagme de genul: „Stony zice“ și „Tu ai aflat că“ și „Stony ți-a zis“ și „Tu i-ai spus lui Stony“ și „Tu și cu Stony ați făcut scandal la beție la poligonul de tragere într-o noapte, iar voi, dementților, v-ați hotărât să...“

Cea mai importantă decizie luată de cei doi demenți era că la conducerea efectivă a întregii activități de pe Marte era un tip mare, genial, surâzător, cu voce cântată, însoțit mereu de un câine mare. Bărbatul acesta și câinele lui, potrivit scrisorii pe care Unk tocmai o citea, apăreau la reuniunile secrete ale adevăraților conducători ai Armatei Marțiene cam o dată la o sută de zile.

În scrisoare nu se zicea nimic despre asta, pentru că autorul ei habar nu avea, dar bărbatul și câinele nu erau alții decât Winston Niles Rumfoord și Kazak, mastiful spațial. Iar aparițiile lor pe Marte aveau loc regulat. Infundibulați cronosinclastic, Rumfoord și Kazak apăreau la fel de previzibil ca și cometa Halley. Se iveau pe Marte o dată la o sută unsprezece zile.

* * *

După cum citea Unk în scrisoare: *155. Potrivit lui Stony, acest tip, împreună cu câinele lui, se arată la reuniuni și îi copleșește pe toți ceilalți. Este un tip absolut încântător și, spre sfârșitul ședinței, toată lumea încearcă să gândească exact în felul lui. Orice idee i-ar veni cuiva a luat-o de la el. Nu face decât să surâdă întruna și să vorbească pe un ton cântat, cu vocea aia a lui dichisită, și le sugerează tuturor idei inedite. Și atunci toți cei prezenți la reuniune îi lansează ideile ca și cum ar fi rodul gândirii lor. Este nebun după jocul de oină nemțească. Nimeni nu-l știe după nume. Râde, când îl întreabă cineva. De obicei, poartă uniforma Schiorilor Parașutiști din Marina Marțiană, dar adevărații comandanți ai unităților de Schiori Parașutiști din marină se jură că nu l-au văzut decât la reuniunile secrete.*

* * *

156. Unk, bătrâne, se zicea în scrisoare, *de fiecare dată când tu și cu Stony descoperiți vreun lucru nou, adăugați-l în această scrisoare. Ascunde-o bine. Și, de fiecare dată când îi schimbi ascunzătoarea, nu uita să-i zici lui Stony unde ai pus-o. În felul ăsta, chiar dacă te internează în spital ca să-ți șteargă memoria, Stony poate să-ți spună unde să mergi ca să ți-o reumpli.*

157. Unk, știi de ce continui să mergi înainte? Mergi înainte pentru că tu ai o nevastă și un copil. Aproape nimeni de pe Marte nu mai are. Numele jumătății tale este Bee. Este instructoare la Școala de Respirație Schliemann din Phoebe. Numele fiului tău este Crono. El învață la școala de gradați din Phoebe.Potrivit lui Stony Stevenson, Crono este cel mai bun jucător de oină nemțească din toată școala. La fel ca oricine altcineva de pe Marte, Bee și Crono s-au deprins să se descurce singuri-singurei. Nu-ți duc dorul. Nu se gândesc niciodată la tine. Însă tu trebuie să le dovedești lor că ei au mare nevoie de tine.

158. Unk, nebunule, te iubesc. Cred că ești prea tare. Când ai să ajungi să-ți reunești micuța familie, șterpelește o navă spațială și zburați departe, într-un loc frumos și liniștit, undeva unde să nu trebuiască să vă îndopați tot timpul cu pastile ca să supraviețuiți. Ia-l și pe Stony cu tine. Și când veți ajunge să vă stabiliți undeva, să vă rezervați toți mult timp încercând să vă dați seama de ce cel ce a creat lumea s-a apucat s-o facă.

* * *

Tot ce-i mai rămânea lui Unk de citit din scrisoare era semnătura. Semnătura se afla pe o pagină separată. Înainte să vadă cine semnase, Unk încercă să-și imagineze caracterul și înfățișarea autorului ei. Autorul nu avea trăsături. Autorul iubea cu atâta fervoare adevărul, încât s-ar fi expus riscului unei dureri oricât de mari numai ca să-și suplinească în continuare rezerva proprie de adevăruri. Le era superior lui Unk și lui Stony. Le-a urmărit și le-a consemnat activitățile subversive cu dragoste, amuzament și detașare.

Unk își imagină autorul scrisorii ca pe un bătrân înțelept, cu barbă albă, clădit ca un potcovar. Unk întoarse pagina și citi semnătura. *Cu sincere urări de bine* era sentimentul exprimat deasupra semnăturii.

Semnătura propriu-zisă umplea aproape o pagină. Era formată din trei majuscule, de vreo șaisprezece centimetri înălțime și cam de șapte centimetri lățime. Literele erau caligrafiate stângaci, cu o exuberanță de grădiniță, pătate cu cerneală neagră.

Așa arăta semnătura:

UNK

Semnătura era a lui Unk. Unk era eroul care scrisese epistola. Unk își scrisese lui însuși o scrisoare înainte să i

se șteargă memoria. Era literatură în cel mai rafinat sens al termenului, de vreme ce îi dădea lui Unk curaj, îi trezea spiritul și îl făcea să se bucure în taină de libertate. Îl făcea erou în propriii lui ochi, în clipe foarte dificile.

Unk nu știa că omul pe care-l executase în careu fusese cel mai bun prieten al său, Stony Stevenson. Să fi știut, și-ar fi luat singur viața. Dar soarta îl cruță de acea știre îngrozitoare timp de mai mulți ani.

* * *

Când Unk se întoarse la baraca lui, baionetele și cuțitele de vânătoare se ascuțeau cu un scârțâit ce zgâria timpanele. Toată lumea ascuțea câte o lamă. Și pretutindeni erau zâmbete blegoase de un soi anume. Zâmbetele erau ale unei turme care, în condiții propice, ar fi comis cu bucurie crime. Tocmai se primiseră ordinele ca regimentul să pornească în cea mai mare grabă posibilă spre navele lui spațiale. Începuse războiul împotriva Terrei.

Unitățile de avangardă ale Comandourilor Imperiale Marțiene șterseseră deja instalațiile pământene de pe fața satelitului terestru. Artileriile cu reacție ale comandourilor, ce-și lansau rachetele de pe Lună, făceau acum fiecare metropolă terestră importantă să muște țărâna.

Și, drept concert de prânz pentru cei care mușcau țărâna, radiourile marțiene transmiteau prin unde acest mesaj către Terra într-un refren înnebunitor:

Omule cafeniu, omule alb, omule galben –
predă-te sau mori.
Omule cafeniu, omule alb, omule galben –
predă-te sau mori.

6
UN DEZERTOR PE TIMP DE RĂZBOI

Nu reușesc să pricep defel de ce oina nemțească nu constituie o probă, poate chiar una de prim rang, la Jocurile Olimpice.

WINSTON NILES RUMFOORD

De la cazarmă până în câmpia unde se afla flota astronautică de invazie era o distanță de vreo cincisprezece kilometri în marș. Iar traseul marșului străbătea partea nord-vestică a orașului Phoebe, singurul de pe planeta Marte.

Populația din Phoebe număra, potrivit lucrării lui Winston Niles Rumfoord, *Istoria de buzunar a planetei Marte*, maximum optzeci și șapte de mii de oameni. Fiecare suflet și fiecare întreprindere din Phoebe era direct legată de efortul marțian de război. Masa muncitorilor din Phoebe era controlată, la fel ca soldații, de antene introduse în creieri.

Compania lui Unk defila acum prin partea nord-vestică a orașului Phoebe, înaintând spre flotă, la mijlocul regimentului. Nu se mai considera acum necesar ca soldații să fie obligați să se miște încontinuu, fără să rupă rândurile, prin intermediul junghiurilor provocate de antene. Acum erau cuprinși de febra războiului.

Cântau în timp ce mărșăluiau și își izbeau cu putere bocancii cu tălpi de fier de pavajul de fier al străzii. Cântecul lor soldățesc era crâncen:

Groază, vaiet și durere
Trosc, bum, buf, vai!
Pentru inimi pământene!
Trosc, bum, buf, vai!
Terra-n foc și lanțuri piere
Trosc, bum, buf, vai!
Zdrobită de mâini marțiene!

Trosc, bum, buf, vai!
Sângerați! Bum, buf, vai!
Strigați! Bum, buf, vai!
Muriți! Bum, buf, vai!
La moooooooooooooaaaaaaaaaaaaarteeeeeeeeeeeee.

Fabricile din Phoebe încă mai funcționau cu program normal. Nimeni nu pierdea vremea pe străzi ca să se uite la trecerea eroilor, la cum se duceau la moarte cântând. Ferestrele pâlpâiau, în vreme ce făclii orbitoare treceau încoace și încolo în spatele lor. Din pragul unei uși năvăli o lumină galbenă, fumegândă, scăpărătoare, în vreme ce se turna metalul. Scrâșnetele polizoarelor se contopeau cu cântecul soldaților.

Trei farfurii zburătoare, nave albastre ale spionilor, planau deasupra orașului la mică înălțime, scoțând un gângurit dulce ca de sfârlează cântătoare. „Pa și pusi" fredonară, parcă, și dispărură într-un zbor razant pe o traiectorie plană, în timp ce suprafața planetei Marte se curba sub ele, pe măsură ce se îndepărtau în Cosmos. Cât ai clipi din ochi, abia mai licăreau prin imensitatea infinită a spațiului.

* * *

„Groază, ruină și durere"... cântau trupele. Unul dintre soldați, însă, doar își mișca buzele, fără să scoată nici un sunet. Soldatul era Unk. Unk se afla în primul rând din penultima linie a companiei sale. Boaz era chiar în spatele său, iar ochii lui îi dădeau mâncărimi la ceafă. Boaz și Unk, de altfel, erau legați, ca niște gemeni siamezi, de lunga țeavă a unui mortier pentru asediu pe care-l purtau pe umeri.

„Sângerați! Bum, buf, vai!" intonau trupele. „Muriți! Bum, buf, vai! La mooooooooaaaaaaaaarteeeeeeee."

— Unk, camarade, începu Boaz.

— Da, camarade? făcu el absent.

Ascundea prin harababura echipamentului său soldățesc o grenadă de mână. Cuiul fusese tras. Ca s-o facă să explodeze în trei secunde, nu avea decât s-o arunce.

— Am avut grijă să ne alegem cu o detașare bună, bătrâne camarad, se lăudă Boaz. Bătrânul Boaz nu uită el dă camaradul lui, nu-i așa, camarade?

— Chiar așa, camarade, fu de acord Unk.

Boaz aranjase în așa fel încât el și cu Unk să se afle la bordul navei-mamă a companiei, în cadrul flotei de atac. Nava-mamă a companiei, în ciuda faptului că, printr-o fericită întâmplare logistică, avea să ducă lunga țeavă a mortierului pentru asediu nu era, prin definiție, o navă de luptă. Era destinată să transporte numai doi bărbați, restul spațiului fiind ocupat de bomboane, articole de sport, înregistrări muzicale, hamburgeri congelați, jocuri, hapuri, băuturi răcoritoare, Biblii, hârtie de scris, truse de bărbierit, scânduri pentru călcat și alte produse care întăresc moralul.

— Începem bine, nu-i așa, bătrâne camarad, la bordul navei-mamă?

— Ferice de noi, bătrâne camarad! remarcă Unk.

Tocmai azvârlise grenada într-un canal pe când treceau. Canalul refluă și bubui. Soldații se aruncară la pământ în plină stradă. Boaz, în calitatea lui de adevărat conducător al companiei, fu primul care să-și ridice capul. Zări fumul ce ieșea din gâtul canalului și presupuse că era vreun gaz care explodase. Boaz își strecură mâna în buzunar, apăsă pe un buton, dădu semnalul companiei sale să se ridice în picioare. Pe măsură ce se ridicau, se ridică și el.

— Fir-ar să fie, camarade! exclamă. Crez că am trecutără printr-un botez al focului.

Ridică capătul țevii mortierului pentru asediu din dreptul lui, însă nu mai era nimeni care să ridice celălalt capăt. Unk plecase în căutarea soției, a fiului și a celui mai bun prieten al său. Unk „trecuse munții" pe Marte cea plată, plată, plată, plată.

* * *

Fiul pe care Unk îl căuta se numea Crono. Crono era, după calculele terestre, în vârstă de opt ani. El fusese numit după luna în care fusese născut. Anul marțian era divizat în douăzeci și una de luni, douăsprezece cu treizeci de zile și nouă cu treizeci și una. Acestea erau: ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie, winston, niles, rumfoord, kazak, newport, crono, sinclastic, infundibul și salo.

Redate mnemonic ar suna cam așa:

Treizeci de zile au salo, niles, iunie și septembrie,
Winston, crono, kazak și noiembrie,
Aprilie, rumfoord, newport și infundibul, pân' la una.
Tot restul, nesmintit, au treizeci și una.

Luna salo fusese numită astfel după o creatură pe care Winston Niles Rumfoord o știa de pe Titan. Titan, desigur, este un satelit extrem de drăguț al planetei Saturn.

Salo, amicul lui Rumfoord de pe Titan, era un mesager venit dintr-o altă galaxie, care fusese nevoit să aselenizeze pe Titan din cauza defectării unei părți componente de la generatorul navei sale spațiale. El aștepta să-i vină o piesă de schimb pentru înlocuire. Aștepta răbdător de două sute de mii de ani.

Nava lui funcționa, la fel ca flota de război marțiană, pe baza unei surse de energie cunoscută drept VUDAD, sau Voința Universală De A Deveni. VUDAD este ceea ce face ca universurile să se nască din nimic, ceea ce face ca nimicul să persevereze cu insistență în a se preschimba în ceva.

Mulți pământeni sunt bucuroși că pe planeta lor nu se găsește VUDAD. Așa cum se arată în populara poezie pentru copii:

Nițică Voință Universală De A Deveni Willy găsi
Și-n guma lui de mestecat o-nghesui.

Ce-nseamnă „puțin" cosmosul n-are idee,
Acuma-i bietul Willy cât șase Căi Lactee.

Băiatul lui Unk, Crono, era, la cei opt ani ai săi, un minunat jucător al sportului care se numește oina nemțească. Oina nemțească era sportul cel mai important de pe planeta Marte, în școala generală, în armată și în zonele de agrement ale muncitorilor din fabrici.

De vreme ce pe Marte se găseau numai cincizeci și doi de copii, planetei îi ajungea o singură școală generală, chiar în inima orașului Phoebe. Nici unul dintre cei cincizeci și doi de copii de acolo nu fusese conceput pe Marte. Toți fuseseră concepuți pe Pământ sau, în cazul lui Crono, pe o navă spațială care aducea noi recruți pe Marte.

Copiii învățau foarte puțin la școală, de vreme ce societatea marțiană nu le găsea nici o trebuință specială. Cea mai mare parte a timpului și-o petreceau jucând oina nemțească.

Oina nemțească se joacă cu o minge moale de mărimea unui pepene galben. Mingea nu sare mai mult decât o pălărie umplută cu apă de ploaie. Regulile jocului sunt cam ca ale baseballului, cu un jucător la bătaie care lovește mingea în terenul unor jucători adversari și se aleargă în jurul liniilor de margine, iar jucătorii încearcă să prindă mingea și să-l împiedice pe alergător. Există, totuși, numai trei linii de margine care marchează terenul în oina nemțească: linia de bătaie, linia de fund și linia de trei sferturi. Jucătorului la bătaie nu i se aruncă mingea. El o ține într-un pumn și o lovește cu celălalt pumn. Iar dacă un jucător la prindere reușește să lovească alergătorul cu mingea, când acesta se află între baze, alergătorul este scos afară, cu alte cuvinte, este nevoit să părăsească imediat terenul de joc.

Persoana responsabilă pentru trecerea de care se bucura oina nemțească pe Marte era, firește, Winston Niles Rumfoord, care răspundea de tot ce se petrecea pe această planetă.

Howard W. Sams demonstrează în lucrarea lui, *Winston Niles Rumfoord, Benjamin Franklin și Leonardo da Vinci* că

oina nemțească era singurul sport de echipă cu care Rumfoord se familiarizase în copilărie. Sams arată că Rumfoord a fost inițiat în el, pe când era țânc, de guvernanta lui, o oarecare domnișoară Joyce MacKenzie.

Întorcându-ne în Newport, la vremea copilăriei lui Rumfoord, o echipă compusă din micul Skip, domnișoara MacKenzie și Earl Moncrief, majordomul, obișnuia să joace oina nemțească frecvent, având ca adversară o altă echipă compusă din Watanabe Wataru, grădinarul japonez, Beverly June Wataru, fiica grădinarului și Edward Seward Darlington, băiatul de la grajduri, care era retardat. Echipa lui Rumfoord câștiga meciul invariabil.

* * *

Unk, unicul dezertor din istoria Armatei Marțiene, se ghemuia acum, trăgându-și sufletul, după un bolovan de peruzea și îi urmărea pe copiii școlii prinși în jocul oinei nemțești pe terenul de fier. În spatele bolovanului care-l ascundea pe Unk se mai găsea și o bicicletă pe care o furase din parcarea de biciclete a unei fabrici de măști de gaze. Unk nu știa care dintre copii era fiul său, care dintre ei se numea Crono.

Planurile lui Unk erau tulburi. Visul lui era să-și strângă laolaltă soția, copilul și pe cel mai bun prieten, să fure o navă spațială și să fugă în zbor într-un loc unde ar fi putut trăi cu toții fericiți până la adânci bătrâneți.

— Băi, Crono! strigă un copil de pe teren. Treci la bătaie!

Unk se uită pieziș, pe lângă bolovan, la zona de bătaie. Copilul care urma să lovească de acolo era Crono, fiul lui.

* * *

Crono, băiatul lui Unk, era la bătaie. Era scund pentru vârsta lui, dar surprinzător de lat în umeri. Părul copilului era negru corb, ciufulit, iar șuvițele negre și rebele îi creșteau într-un vârtej nebun, în sens invers acelor de ceasornic.

Băiatul era stângaci. Ținea mingea în pumnul drept și se pregătea să lovească cu cel stâng. Ochii îi erau adânciți în orbite, la fel ca ai tatălui său, și străluceau sub genele stufoase și negre. Scăpărau cu o furie nemărturisită. Acei ochi plini de furie săgetau când într-o parte, când în alta. Mișcarea lor îi zăpăci pe jucătorii de la prindere, făcându-i să se retragă de pe poziții, convingându-i că tolomaca de minge avea să vină în direcția lor cu o viteză teribilă și să-i facă zob dacă îndrăzneau să-i stea în cale.

Teama pe care le-o trezea băiatul de la bătaie o simțea și profesoara. Ea ocupa poziția tradițională de arbitru în oina nemțească, între zona de fund și zona de bătaie. Era de-a dreptul speriată. Era o bătrânică pirpirie, pe nume Isabel Fenstermaker. Avea șaptezeci și trei de ani și făcuse parte din secta Martorii lui Iehova înainte ca memoria să îi fie ștearsă. Fusese capturată și drogată, pe când încerca să-i vândă în Duluth un număr al revistei religioase *Turnul de veghe* unui agent marțian.

— Crono, începu ea hlizindu-se, nu-i decât un joc, să știi.

Deodată, pe cer apăru o formație de o sută de farfurii zburătoare, nave roșii ca sângele, culoarea Schiorilor Parașutiști din Marina Marțiană. Uguitul combinat al navelor suna ca un tunet melodios, făcând să zăngăne geamurile școlii.

Dar, ca un semn al importanței pe care tânărul Crono o acorda oinei nemțești când se afla pe linia de bătaie, nici un copil nu-și ridică ochii spre cer. Tânărul Crono, punând la grea încercare nervii colegilor de joacă și ai bătrânei domnișoare Fenstermaker, își lăsă mingea jos la picioare și scoase din buzunar o scurtă bandă de metal pe care o păstra ca *porte-bonheur*. O sărută, ca să-i aducă noroc, și o băgă la loc în buzunar. Atunci, pe loc ridică iar mingea, îi dădu o lovitură zdravănă și o porni repede în jurul liniilor de margine.

Ceilalți jucători de la prindere, împreună cu domnișoara Fenstermaker, băgară capul la cutie, ferindu-se de minge, ca de o ghiulea de tun înroșită în foc. Când mingea se opri

de bunăvoie și nesilită de nimeni, jucătorii de la prindere alergară după ea cu un soi de stângăcie jucată. Era clar că ținta strădaniei lor nu era să-l lovească pe Crono cu mingea și să-l scoată afară. Jucătorii de la prindere conspirau cu toții să-i sporească gloria, jucând pantomima unei rivalități neputincioase.

Era clar că băiatul lui Unk era personajul cel mai ilustru pe care ceilalți copii îl cunoscuseră pe Marte și orice glorie își atribuiau lor înșiși provenea din asocierea cu el. Ar fi făcut orice să-i sporească faima. Tânărul Crono năvăli în zona de fund într-un nor de rugină. Un jucător la prindere azvârli cu mingea în el, dar târziu, prea târziu, mult prea târziu. Jucătorul de la prindere își înjură ghinionul într-o manieră rituală.

Tânărul Crono așteptă în picioare, se scutură de rugină și își sărută iar talismanul, mulțumindu-i pentru un alt punct câștigat. Credea cu fermitate că toată puterea îi venea de la acel *porte-bonheur* al său, la fel ca și colegii săi de școală, ca și domnișoara Fenstermaker, care credea acest lucru în secret.

Povestea acestui *porte-bonheur* era următoarea:

Într-o zi, școlarii au fost duși de domnișoara Fenstermaker într-o vizită didactică la o fabrică de aruncătoare de flăcări. Directorul fabricii le-a explicat copiilor toți pașii procesului de producție a aruncătoarelor de flăcări, în speranța că măcar unii dintre ei vor dori să vină să lucreze pentru el. La sfârșitul turului fabricii, în secția de ambalare, glezna directorului s-a prins în spirala unui cablaj din oțel, utilizat la legarea aruncătoarelor de flăcări ambalate.

Spirala era o bucată dintr-un deșeu cu terminații zimțate, aruncată pe coridorul secției de către un lucrător neglijent. Directorul se zgârie la gleznă și își rupse pantalonii înainte să se elibereze. Prin urmare, le oferi copiilor singura demonstrație comprehensibilă la care au asistat în acea zi. Cum era și de înțeles, își ieși din pepeni din cauza acelei spirale. O călcă în picioare.

Apoi, când aceasta îl înțepă din nou, o înșfăcă și o rupse în mai multe așchii. Copiii fură edificați, încântați și mulțumiți. Și, în clipa în care părăseau departamentul de ambalare, Crono se aplecă și culese una dintre acele așchii, pe care o băgă în buzunar. Bucata pe care o ridicase diferea de tot restul, având două perforații în ea.

Acesta era talismanul lui Crono. Deveni parte din el, la fel ca mâna lui dreaptă. Sistemul lui nervos se prelungea în acea așchie metalică. Te luai de ea, te luai de Crono.

* * *

Unk, dezertorul, se ridică în picioare, din spatele bolovanului de peruzea, și păși plin de importanță în curtea școlii. Își scosese toate insignele de pe uniformă, ceea ce-i dădea o înfățișare mai curând oficială, războinică, fără să-l lege de vreo întreprindere anume. Din întregul echipament pe care-l purta cu el înainte de a dezerta, nu mai păstrase decât un cuțit de vânătoare, Mauserul și o grenadă. Aceste trei arme le lăsă în ascunzișul din spatele bolovanului, împreună cu bicicleta furată.

Unk se duse întins la domnișoara Fenstermaker. Îi spuse că dorea să stea de vorbă cu tânărul Crono imediat, în interes oficial, între patru ochi. Nu-i mai zise și că era tatăl băiatului. Faptul că era tatăl băiatului nu-i dădea dreptul la nimic. Pretinsa lui calitate de inspector oficial îi oferea toate drepturile pe care și le-ar fi dorit.

Biata domnișoară Fenstermaker se lăsă prostită ușor. Fu de acord să-l lase pe Unk să stea de vorbă cu băiatul în biroul ei. Biroul era ticsit de extemporale necorectate, dintre care unele zăceau de cinci ani. Era mult rămasă în urmă cu lucrările, așa de rămasă în urmă, încât declarase un moratoriu asupra lucrărilor școlare, până când reușea să mai avanseze cu corectatul. Unele dintre mormanele de hârtii se prăbușiseră, revărsându-se ca niște ghețari sub masa ei de scris, până în hol și până în baia ei personală.

Acolo se mai găsea și un dulap cu două sertare, în care își păstra colecția de cristale.

Nimeni n-o verificase vreodată pe domnișoara Fenstermaker. Nimănui nu-i păsa. Avea un certificat de profesor din statul Minnesota, S.U.A., de pe Terra, Sistemul Solar, Calea Lactee și asta era de-ajuns.

Pentru a sta de vorbă cu fiul lui, Unk se așeză în spatele mesei ei de scris, în vreme ce Crono rămase în picioare, în fața lui. Așa dorise Crono: să rămână în picioare.

Gândindu-se ce să-i spună, Unk deschise neatent sertarele de la masa de scris a domnișoarei Fenstermaker, descoperind că și acestea erau ticsite cu roci.

Tânărul Crono avea o atitudine suspicioasă și ostilă. Își găsi vorbele mai repede decât Unk.

— Tâmpenii! exclamă el.

— Poftim? făcu Unk.

— Indiferent ce-ai de zis, sunt numai tâmpenii, hotărî țâncul de opt ani.

— Ce te face să crezi asta? se minună Unk.

— Toată lumea zice numai tâmpenii, îl lămuri Crono. Ce-ți pasă ce cred eu, la urma urmei? Când o să fac paisprezece ani, o să-mi introduci o chestie în cap și o să fac tot ce vrei tu, oricum.

Se referea la faptul că până la vârsta de paisprezece ani copiii erau scutiți de antene, din cauza dimensiunilor craniului. Când un copil împlinea paisprezece ani, era trimis la spital pentru operație. Era ras în cap, iar doctorii și infirmierele îl tachinau pentru faptul că ajunsese la vârsta maturității. Înainte ca puștiul să fie dus într-un cărucior cu rotile în sala de operații, era rugat să specifice care era înghețata lui preferată. Când se trezea după operație, o porție mare de înghețată îl aștepta la pat: de alune, de fistic, straciatella, orice îi dorea inimioara.

— Și maică-ta spune numai tâmpenii? mai dori să știe Unk.

— Da, de când s-a întors ultima dată de la spital, preciză Crono.

— Cu taică-tu cum rămâne? îl iscodi Unk.

— Nu știu nimic despre el, îl informă Crono. Nici că-mi pasă. Vorbește tâmpenii la fel ca toți ceilalți.

— Dar cine nu spune tâmpenii? îl întrebă Unk.

— Numai eu, se lăudă Crono. Eu sunt singurul care nu spune tâmpenii.

— Apropie-te, îl îmbie Unk.

— De ce? i-o trânti Crono.

— Pentru că am de gând să-ți șoptesc la ureche ceva foarte important.

— Mă-ndoiesc, spuse Crono răspicat.

Unk se ridică de la masă și se duse la Crono, căruia îi șopti în ureche:

— Eu sunt tatăl tău, băiete!

Când rosti aceste cuvinte, lui Unk îi sări inima din piept ca o alarmă automată.

Crono nu se arătă impresionat.

— Și ce dacă? făcu el cu o mină împietrită.

Nu primise nicicând instrucțiuni, nu văzuse în viața lui un exemplu care să-l fi făcut să se gândească la faptul că un tată are vreo importanță. Pe Marte, cuvântul în sine n-avea nici o semnificație afectivă.

— Am venit să te iau cu mine, îl informă Unk. Vom fugi de aici, vedem noi cum.

Își scutură băiatul cu blândețe, încercând să-l mai însuflețească puțin. Crono se lepădă ca de o lipitoare de mâna tatălui care-i strângea brațul.

— Ca să facem ce? se interesă el.

— Să trăim! îi răspunse Unk.

Băiatul își măsură tatăl cu indiferență, căutând un singur motiv temeinic pentru care s-ar fi înhăitat cu acest străin. Crono își scoase din buzunar talismanul și îl frecă între palme.

Forța imaginară cu care îl înzestra acel *porte-bonheur* îl făcea destul de puternic ca să nu se mai bazeze pe nimeni, să se descurce așa cum făcea de atâta timp, furios și singur.

— Dar trăiesc, ripostă. Sunt bine, mai adăugă. Du-te dracului!

Unk se dădu un pas înapoi. Colțurile gurii îi căzură.

— Să mă duc dracului? șopti el.

— Așa le spun eu tuturor, îl lămuri băiatul.

Încercă să fie bun, dar efortul îl obosi pe dată.

— Acum pot să mă duc afară să joc oina?

— Îi spui tatălui tău să se ducă dracului? murmură Unk.

Întrebarea sună ca un ecou în memoria golită a lui Unk până într-un ungher neatins unde mai supraviețuiau câteva crâmpeie din copilăria lui stranie. Copilăria lui bizară pe care și-o irosise visând cu ochii deschiși la clipa când, în sfârșit, avea să întâlnească și să îndrăgească un tată care nu dorea să-l vadă la față, care n-avea nevoie de iubirea lui.

— A-am dezertat din armată ca să vin până aici... să te găsesc, îi mărturisi Unk.

Interesul scăpără în ochii băiatului, apoi se stinse.

— O să te prindă, îi zise. Nimeni nu le scapă.

— Am să fur o navă spațială, continuă Unk. Iar tu, împreună cu mama ta și cu mine, o să urcăm la bordul ei și o să zburăm cu toții departe!

— Unde? dori să știe băiatul.

— Într-un loc frumos! îl asigură Unk.

— Povestește-mi despre locul tău frumos, îl rugă Crono.

— Nu știu ce să-ți spun. Va trebui să ne interesăm! mărturisi Unk.

Crono scutură cu milă din cap.

— Îmi pare rău! încheie el. Nu cred că știi despre ce vorbești. Ai trimite o grămadă de oameni la moarte.

— Tu preferi să rămâi aici? îl întrebă Unk.

— Mă simt bine aici, îi răspunse Crono. Acuma pot să mă duc să joc oina?

Unk vărsă lacrimi amare. Plânsetele lui îl îngroziră pe puști. Nu mai văzuse nicicând un bărbat plângând. El nu plânsese niciodată în viața lui.

— Mă duc afară la joacă! urlă el cuprins de o furie sălbatică și ieși în goană din birou.

Unk se duse la fereastra biroului. Privi afară la terenul de joacă, tot numai din fier. Echipa tânărului Crono se afla acum pe teren. Tânărul Crono se alătură coechipierilor săi și se proțăpi în fața unui jucător la bătaie care stătea cu spatele la Unk.

Crono își sărută talismanul și îl băgă la loc în buzunar.

— Pe el, băieți, le strigă răgușit. Haideți, bă, să-l facem arșice!

* * *

Nevasta lui Unk, mama tânărului Crono, era instructor la Școala de Respirație Schliemann pentru Recruți. Metoda Schliemann, desigur, este o tehnică de respirație ce le permite ființelor umane să supraviețuiască într-un vacuum sau într-o atmosferă neospitalieră fără să se folosească de căști sau de alte echipamente greoaie pentru respirație.

Constă, în esență, în a consuma o pastilă bogată în oxigen. Sângele absoarbe în circulația lui acest oxigen mai degrabă prin pereții intestinului subțire decât prin plămâni. Pe Marte, pastilele erau denumite în mod oficial Rații de Luptă pentru Respirație, iar în vorbirea populară, hapuri.

Tehnica Schliemann de respirație este extrem de simplă într-o atmosferă benignă, dar inutilă, ca aceea de pe planeta Marte. Cel care respiră continuă să respire și să vorbească într-o manieră normală, deși nu există oxigen pentru plămânii lui pe care să-l ia din atmosferă. Tot ce trebuie el să țină minte este să-și ia hapurile cu regularitate.

În școala unde lucra ca instructor soția lui Unk li se predau recruților tehnici mai dificile, necesare într-un vacuum sau într-o atmosferă nocivă, care nu se mai reduceau la consumul de pastile, ci și în astuparea urechilor și nărilor,

precum și în interdicția de a deschide gura. Orice efort de a vorbi sau de a respira ar cauza hemoragii și, probabil, chiar moartea.

Jumătatea lui Unk era una dintre cei șase instructori de la Școala de Respirație Schliemann pentru Recruți. Clasa ei era o încăpere de aproape trei metri pătrați, nemobilată, fără ferestre, văruită în alb. Doar pe lângă pereți erau înșiruite bănci.

Pe o masă din mijloc se găseau un bol cu hapuri, unul cu dopuri pentru urechi și pentru nas, o rolă de leucoplast, foarfeci și un magnetofon mic. Scopul acelui magnetofon era să cânte în cursul lungilor perioade în care nu aveai nimic de făcut decât să te așezi și să aștepți cu răbdare ca natura să-și intre în drepturi.

Într-o asemenea perioadă se aflau acum. Clasei tocmai i se administraseră hapurile. Acum cursanții trebuiau să se așeze în liniște pe bănci și să asculte muzică, așteptând ca hapurile să le ajungă în intestinul subțire.

Șlagărul care se cânta fusese piratat recent de la o radiodifuzare terestră. Era un mare hit pe Pământ, compus pentru un băiat, o fată și clopote de catedrală. Se numea *Dumnezeu ne mobilează cugetul*. Băiatul și fata cântau alternativ strofele și își uneau vocile la refren într-o strânsă armonie. Clopotele de catedrală trosneau și dăngăneau ori de câte ori se menționa în cântec ceva de natură religioasă.

Erau șaptesprezece recruți. Erau cu toții îmbrăcați în budigăii lor cei noi de culoarea lichenilor. Scopul pentru care erau ținuți dezbrăcați era acela că astfel instructorul putea să observe, dintr-o privire, reacțiile externe corporale la metoda de respirație Schliemann.

Recruții erau proaspăt ieșiți din tratamentul pentru amnezie și pentru instalarea antenelor, administrat la Spitalul Central. Erau rași în cap și fiecare dintre ei avea o bucată de leucoplast care i se întindea din creștet până la ceafă. Leucoplastul arăta unde le fuseseră introduse antenele. Ochii recruților erau la fel de goi ca ferestrele filaturilor dezafectate.

La fel erau și ochii instructoarei, de vreme ce și ei i se ștersese memoria de curând. Când au eliberat-o din spital, i-au spus care-i este numele, unde locuia și cum să predea tehnica Schliemann de respirație – cam la atât se reduceau toate informațiile pe care i le dăduseră. Mai exista un amănunt: i-au mai spus că are un băiețel de opt anișori, pe nume Crono, și că-l poate vizita în serile de marți la școala unde învăța, dacă dorește.

Numele instructoarei, al mamei lui Crono, al soației lui Unk, era Bee. Purta un trening de culoarea lichenilor, tenişi albi și, la gât, un fluier atârnat de un lanț și un stetoscop. Pe bluza ei de trening se găsea un rebus al numelui ei.

Se uită la ceasul din perete. Trecuse destul timp pentru ca cel mai lent sistem digestiv să transmită hapul în intestinul subțire. Se ridică în picioare, închise magnetofonul și suflă în fluier.

— Alinierea! ordonă ea.

Recruții nu aveau încă pregătirea militară elementară, erau incapabili să se alinieze cu precizie. Pe pardoseală erau zugrăvite pătrate în limitele cărora urmau să se alinieze în ordine pentru a forma rânduri și coloane plăcute la vedere. Începură acum un soi de joc asemănător cu cel al scaunelor muzicale[1], mai mulți recruți cu ochii goi bătându-se să ocupe același pătrat. Cu timpul, fiecare găsi câte un pătrățel numai al lui.

— Bun, conchise Bee, luați dopuri și astupați-vă nasurile și urechile, vă rog!

Recruții își luară dopuri în pumnii lor reci și umezi. Își astupară nasurile și urechile. Bee acum trecu de la un recrut

1 Joc de societate în care se utilizează un număr de scaune, cu unul mai puțin decât cel al jucătorilor. Scaunele se așază în cerc, de obicei, iar cei care participă la joc se plimbă în cerc în jurul lor, atâta timp cât se dă drumul la muzică. Atunci când muzica se oprește, jucătorii se reped la scaune să le ocupe. Cel rămas fără scaun iese din joc.

la altul, ca să fie sigură că toate urechile și nările fuseseră astupate etanș.

— Bun, zise ea, când își termină inspecția. Foarte bine.

Luă de pe masă rola de leucoplast.

— Acum am să vă dovedesc că nu aveți nici o nevoie să vă folosiți de plămâni, atâta timp cât ați luat Rațiile de Luptă pentru Respirație, sau, așa cum le veți porecli când veți intra cât de curând în armată, hapurile.

Se mișcă printre rânduri, rupând bucăți de leucoplast și sigilând gurile cu ele. Nimeni nu obiectă. Când termină, nimeni nu mai avea nici un orificiu adecvat pe unde să mai scoată vreo obiecție.

Ea consemnă ora și, din nou, dădu drumul la muzică. În următoarele douăzeci de minute nu mai avea nimic de făcut decât să urmărească cum acele trupuri goale își schimbau culoarea, cum erau apucați de convulsiile morții plămânii lor sigilați și inutili. Trupurile urmau să devină vineții, pe urmă roșii, apoi și-ar fi reluat culoarea naturală în decurs de douăzeci de minute – iar coastele li s-ar fi mișcat în spasmuri violente, s-ar fi resemnat și apoi s-ar fi liniștit.

Când cazna de douăzeci de minute lua sfârșit, fiecare recrut urma să priceapă că n-avea defel nevoie de respirația prin plămâni. Orice recrut ar fi dobândit astfel o asemenea încredere în sine și în hapuri la finele instructajului său, încât ar fi fost gata să sară afară dintr-o navă spațială, direct pe solul satelitului terestru, pe fundul vreunui ocean pământean, sau oriunde în altă parte, fără să se gândească nici măcar o fracțiune de secundă în ce-ar putea ateriza.

Bee se așeză pe o bancă. În jurul ochilor ei frumoși se vedeau cearcăne întunecate. Cearcănele îi apăruseră după ce fusese externată din spital și i se adânceau de la o zi la alta. La spital, îi promiseseră că avea să devină mai senină și mai eficientă cu fiecare zi ce trecea. Îi mai spuseseră că, dacă s-ar fi întâmplat să nu se simtă așa, trebuia să le raporteze ca să fie ajutată iar.

— Toți avem nevoie de ajutor, din când în când, o consolase doctorul Morris N. Castle. N-are de ce să-ți fie rușine. Într-o zi s-ar putea ca eu să am nevoie de ajutorul dumitale, Bee, și nu voi șovăi să ți-l cer.

Fusese internată în spital după ce îi arătase supraveghetorului ei acest sonet, pe care îl scrisese în legătură cu metoda Schliemann:

Rupeți tot ce vă leagă de suflu și aer,
Astupați tot ce-i orificiu deschis.
Strângeți avari grumajii c-un vaier,
Stăviliți viața-n voi c-un zapis.
Încetați, încetați să inspirați-expirați!
Dat li-e doar celor slabi să respire.
Când în spații de moarte cu foc v-avântați
Nu care cumva de pe buze vreun cuvânt să transpire.
De v-ar cuprinde cumva bucurii ori tristeți,
Cu o lacrimă doar semnalați!
La inimi și suflete zăvorâte-n piepți,
Suflare și grai adăugați!
Fiece om e o insulă, rătăcind prin universul fără viață,
Da, fiece om e o insulă: cămin și mândră fortăreață.

Bee, care fusese internată în spital pentru scrierea acestui poem, avea trăsături puternice, cu pomeți înalți, și pline de aroganță. Semăna izbitor cu un războinic indian. Dar oricine zicea asta era obligat să adauge imediat cât de frumoasă era ea, totodată.

Acum se auzi un ciocănit puternic în ușa încăperii. Bee se duse la ușă și o deschise.

— Da? întrebă ea.

Pe coridorul pustiu aștepta în picioare un bărbat în uniformă, roșu la față și transpirat tot. Uniforma lui nu avea nici o tresă. Avea o carabină în spinare. Ochii îi erau înfundați în orbite și aruncau priviri furișe.

— Sunt curier, se prezentă el în grabă. Am un mesaj pentru Bee.

— Eu sunt Bee, grăi ea stânjenită.

Curierul o măsură din cap până în picioare, făcând-o să se simtă goală pușcă. Trupul lui emana căldură, iar căldura o învăluia sufocând-o.

— Mă mai recunoști ? îi șopti el.

— Nu, îi răspunse ea.

Întrebarea lui o mai liniști puțin. Se pare că mai avusese de-a face cu el înainte. El și vizita lui, atunci, erau de rutină, iar în spital ea uitase pur și simplu de omul acela și de rutina lui.

— Nici eu nu mi te amintesc defel, mărturisi el în șoaptă.

— Am fost în spital, îl lămuri ea. A trebuit să mi se șteargă memoria.

— Vorbește în șoaptă ! o atenționă el tăios.

— Poftim ? făcu Bee.

— Vorbește în șoaptă ! repetă el.

— Scuze, șopti ea.

Se pare că vorbitul în șoaptă făcea parte din procedura de comunicare cu acest funcționar mai special.

— Am uitat atât de multe !

— Ca noi toți ! o repezi el în șoaptă.

El se uită din nou într-o parte și în cealaltă a coridorului.

— Ești mama lui Crono, nu-i așa ? o iscodi el în șoaptă.

Acum ciudatul curier îi scruta chipul. Respiră adânc, suspină, se încruntă și clipi des.

— Care... care-i mesajul ? șopti Bee.

— Mesajul este acesta, o informă în șoaptă curierul. Eu sunt tatăl lui Crono. Tocmai am dezertat din armată. Mă numesc Unk. Am de gând să găsesc o cale ca tu, eu, băiatul nostru și cel mai bun prieten al meu să evadăm de aici. Încă nu știu cum o să fac, dar trebuie să fii gata de plecare în orice secundă !

Îi dădu o grenadă de mână.

— Ascunde asta undeva, o instrui el în șoaptă. La momentul oportun s-ar putea să ai nevoie de ea.

Urlete înfierbântate se auziră din camera de recepție la capătul îndepărtat al coridorului.

— A zis că este mesagerul cuiva ! zbieră un bărbat.

— Mesagerul lu' pește ! strigă altul. Este un dezertor pe timp de război ! La cine a venit ?

— N-a spus. A zis că este strict secret.

Un fluier sfredeli liniștea coridorului.

— Șase dintre voi veniți cu mine ! țipă un bărbat. O să luăm la rând sală cu sală. Ceilalți împresurați locul pe afară !

Unk o împinse pe Bee cu grenada ei de mână în cameră, intră și închise ușa după el. Își luă carabina de pe umeri și îi ochi pe recruții cu urechile și nările înfundate, cu gurile astupate cu leucoplast.

— O singură ocheadă sau vreo mișcare mai dubioasă din partea oricăruia dintre voi, băieți, îi avertiză el, și veți muri cu toții.

Recruții, așteptând țepeni în picioare, fiecare în pătrățica lui marcată pe pardoseală, nu răspunseră în nici un fel. Erau albăstrii. Coastele li se mișcau spasmodic. Întreaga conștiință a fiecăruia dintre ei se concentra în regiunea în care o mică pastilă albă, dătătoare de viață, se dizolva în duoden.

— Unde mă pot ascunde ? se interesă Unk. Cum mai pot ieși de aici ?

Nu mai era nevoie ca Bee să-i răspundă. Nu avea unde să se ascundă. Nu mai exista nici o altă cale de ieșire în afară de ușa care dădea înspre coridor.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut și Unk nu pregetă. Se dezbrăcă de uniformă, rămase în budigăii lui de culoarea lichenilor, își ascunse carabina sub o bancă, își băgă dopuri în urechi și în nări, își aplică leucoplast pe gură și se așeză printre ceilalți recruți.

Era ras în cap, la fel ca ei. Tot ca și ei, Unk avea și el o bucată de bandă adezivă care se întindea din creștetul capului până la ceafă. Fusese un soldat atât de prost, încât doctorii

de la spital i-au deschis craniul ca să vadă dacă nu cumva antena lui din cap se stricase.

* * *

Bee inspectă sala cu un calm vrăjit. Ţinea în mână grenada pe care i-o dăduse Unk de parcă ar fi fost o vază cu un singur trandafir, desăvârşit. Apoi se duse la locul în care fugarul îşi ascunsese carabina şi aşeză grenada lângă ea, o lăsă acolo cu grijă, cu un respect profund faţă de proprietatea altuia.

Apoi se întoarse la postul ei de la masă. Nici nu se uita ţintă la Unk, nici nu-şi ferea privirile de el. Aşa cum îi spuseseră şi la spital: fusese foarte, foarte bolnavă şi s-ar îmbolnăvi din nou la fel de grav dacă nu şi-ar vedea de treaba ei, lăsându-i pe alţii să gândească şi să-şi facă griji în locul său. Cu orice preţ, avea de gând să-şi păstreze calmul.

Şuieratul alarmelor celor care căutau de la o cameră la alta se apropia încetul cu încetul. Bee refuză să-şi facă vreo grijă. Unk, luându-şi locul printre recruţi, se redusese pe sine la un cifru. Analizându-l din punct de vedere profesional, Bee observă că trupul lui lua mai degrabă o nuanţă albastră-verzuie, decât vineţie. Ar fi putut să însemne că nu-şi luase tableta de mai multe ore, în care caz avea să-şi piardă cunoştinţa.

A-l lăsa să-şi piardă cunoştinţa ar fi constituit cu siguranţă cea mai paşnică soluţie la problema pe care o reprezenta el, iar Bee dorea linişte mai presus de orice altceva.

Nu se îndoia de faptul că Unk era tatăl copilului ei. Asta era viaţa. Nu-şi mai amintea de el şi nici nu se sinchisea să-l studieze acum, pentru a-l recunoaşte data următoare, dacă avea să mai existe vreo dată viitoare. Ea n-avea ce face cu el. Observă că trupul lui Unk se înverzea tot mai tare. Diagnosticul ei fusese corect. Avea să sucombe dintr-o clipă într-alta.

Bee visa cu ochii deschişi. Visa la o fetiţă într-o rochiţă albă apretată, cu mănuşi albe şi pantofiori albi, cu un ponei de nea, numai al ei. Bee o invidia pe acea fetiţă care se păstra mereu aşa de curată. Bee se întreba cine era acea fetiţă. Unk se prăbuşi fără zgomot, moale, ca un sac cu peşti morţi.

* * *

Unk îşi reveni în simţiri. Era întins pe spate într-o cuşetă a unei nave spaţiale. Luminile cabinei îl orbeau. Începu să ţipe, dar o groaznică durere de cap îl amuţi.

Se ridică anevoie în picioare şi se agăţă ca un om beat de ţevile din cuşetă. Era singur. Cineva îl îmbrăcase la loc în uniformă. Crezu la început că fusese lansat în eterna imensitate a spaţiului cosmic. Dar atunci observă că era deschisă la exterior camera de presurizare, iar afară se putea zări solul. Unk ieşi clătinându-se prin camera de presurizare şi vomită. Îşi ridică ochii în lacrimi şi văzu că se mai afla încă pe Marte. Era noapte. Câmpia de fier era împânzită de şiruri şi coloane de nave spaţiale.

Cum privea Unk aşa, un rând de nave decolară în formaţie la circa treisprezece kilometri şi se pierdură cu un sunet melodios în spaţiu. Un câine lătra, lătra în registrul unui gong de bronz. Şi din noapte apăru în salturi animalul, la fel de mare şi de fioros ca şi un tigru.

— Kazak! strigă un bărbat din întuneric.

Câinele se opri la ordin, dar îl ţinea pe Unk în şah, lipit de nava spaţială, ameninţându-l cu colţii lui lungi şi umezi.

Se ivi şi stăpânul câinelui, cu o rază de lanternă dansându-i dinainte. Când se apropie la câţiva paşi de Unk, îi puse lanterna sub bărbie. Raza ce contrasta cu umbrele făcea ca faţa să-i pară un chip de demon.

— Bună, Unk! spuse el.

Îşi stinse lanterna şi se aşeză într-o parte încât să se găsească în lumina ce se revărsa din navă. Era masiv, vag molatic şi foarte stăpân pe sine. Purta uniforma roşie ca sângele şi bocancii cu bot pătrat ai Schiorilor Paraşutişti din

Marina Marțiană. Era neînarmat, cu excepția unui scurt baston negru și auriu.

— De mult nu ne-am mai văzut, începu el, cu vocea lui glotală de tenor, cântată, oferindu-i un mic surâs în forma literei „v".

Unk nu-și mai amintea defel de el, dar era evident că bărbatul îl cunoștea bine pe Unk, îl întâmpina cu căldură.

— Cine sunt eu, Unk? îl iscodi bărbatul cu vioiciune.

Unk înghiți în sec. Acesta trebuia să fie Stony Stevenson, cel mai bun și mai neînfricat prieten al lui.

— Stony? șopti el.

— Stony? repetă celălalt, râzând. O, Doamne!... exclamă el. De câte ori nu mi-am dorit să fiu în pielea lui Stony și de câte ori n-am să-mi mai doresc și de-acum încolo!

Solul se cutremură. Aerul se învolbură într-un vârtej. Navele cosmice din vecinătate se ridicau de la sol din toate direcțiile și duse erau. Acum nava lui Unk avea la dispoziția sa întregul sector al câmpiei de fier. Cele mai apropiate nave de pe sol se aflau, probabil, la aproximativ un kilometru distanță.

— Îți pleacă regimentul, Unk, remarcă bărbatul, și tu nu ești cu ei. Nu-ți este rușine?

— Cine ești? întrebă Unk.

— Ce mai contează numele în timp de război? i-o întoarse bărbatul, punându-și mâna mare pe umărul lui Unk. Of, Unk, Unk, Unk, îl căină el, ce vremuri ai mai apucat și tu!

— Cine m-a adus aici? dori să știe Unk.

— Poliția militară! îl lămuri bărbatul.

Unk clătină din cap. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Era învins. Nu mai avea nici un motiv să mai păstreze secretul, chiar și în prezența cuiva care s-ar fi putut să aibă drept de viață și de moarte asupra lui. Bietului Unk nu-i mai păsa câtuși de puțin nici de viață, nici de moarte.

— A-am încercat să-mi adun laolaltă familia, se justifică el. Atâta tot.

— Marte este un loc cu totul impropriu iubirii, foarte nepotrivit pentru un tată de familie, Unk, remarcă bărbatul.

Bărbatul, firește, era Winston Niles Rumfoord. Era comandantul suprem a tot ce mișca pe Marte. De fapt, nu era încadrat în unitatea Schiorilor Parașutiști din Marina Marțiană. Dar era liber să poarte orice uniformă îi trăsnea prin minte, indiferent prin ce calvar trebuia să treacă oricine altcineva ca să acceadă la acel privilegiu.

— Unk, îl îmbie Rumfoord, cea mai tristă poveste de dragoste pe care mi-a fost dat vreodată s-o ascult s-a petrecut pe Marte. Vrei s-o auzi?

* * *

— A fost odată ca niciodată, începu Rumfoord, un bărbat care a fost dus de pe Pământ pe Marte într-o farfurie zburătoare. Se oferise voluntar să se înroleze în Armata Marțiană și deja purta uniforma strălucitoare a unui locotenent-colonel de infanterie. Se simțea tare fercheș, într-adevăr, dat fiind că fusese defavorizat spiritual pe Terra, și, ca orice persoană defavorizată spiritual, credea că uniforma îl înălța în ochii celorlalți. Memoria lui nu fusese încă ștearsă și nu i se vârâse încă în craniu o antenă, dar era deja un marțian atât de loial, încât i se dădu comanda unei nave spațiale. Recrutorii au o vorbă a lor în privința unui asemenea recrut, anume că și-a botezat boașele Deimos și Phobus, povesti Rumfoord, Deimos și Phobus fiind cei doi sateliți ai planetei Marte. Acest locotenent-colonel, lipsit total de orice pregătire militară, avea în schimb experiența a ceea ce se numește pe Pământ importanță. Așa ignorant cum era în privința afacerii în care se vâra, dădea ordine celorlalți recruți care erau siliți să i se supună.

Rumfoord ridică un deget, iar Unk rămase înmărmurit când observă că era de-a dreptul translucid.

— Exista o singură rezervă, încuiată cu cheia, în care omului nu i se permitea să intre, preciză Rumfoord. Echipajul îi explică lui că în acea cabină se afla cea mai frumoasă femeie care fusese vreodată luată pe Marte și că orice bărbat care

o zărea, cu siguranță, avea să se îndrăgostească de ea. Dragostea, îi mai atraseră ei atenția, ar distruge valoarea chiar și a celui mai profesionist soldat. Proaspătul locotenent-colonel se simți ofensat la aluzia că n-ar fi fost un soldat profesionist și umplu urechile echipajului cu poveștile lui de amor cu femei splendide, care toate îl lăsaseră rece. Membrii echipajului își păstrară scepticismul, rămânând la părerea lor că locotenent-colonelul, cu toate aventurile lui deocheate, nu se apropiase niciodată de vreo frumusețe plină de inteligență și de aroganță cum era cea din cabina zăvorâtă. Aparentul respect al echipajului pentru locotenent-colonel se împuțina de-acum treptat. Ceilalți recruți simțiră acest lucru și nu-i mai arătară nici ei vreo deferență. Locotenent-colonelul, în uniforma lui de paradă, fu făcut să înțeleagă cine era el cu adevărat, la urma urmei – un clovn plin de fumuri. Maniera în care putea să-și răscumpere demnitatea pierdută nu fu niciodată exprimată în cuvinte, sărea însă în ochi pentru toată lumea. Și-ar fi putut-o răscumpăra dacă o cucerea pe frumoasa încuiată în cabină. Era pe deplin pregătit să facă asta, își dorea chiar cu disperare să se apuce de treabă... Dar echipajul, adăugă Rumfoord, continua să-l ferească de presupusul eșec și de pericolul de a se alege cu inima frântă. Ego-ul lui dădu în clocot, sfârâi, plesni, trosni și dădu pe dinafară. Avu loc un cocteil la popota ofițerilor, iar locotenent-colonelul se îmbătă și se porni pe tărăboi. Se făli iar cu destrăbălările lui terestre, lipsite de pasiune. Apoi, observă că cineva îi pusese o cheie în pahar. Locotenent-colonelul se furișă până la cabina zăvorâtă, pătrunse înăuntru și închise ușa după el, relată Rumfoord. Era beznă în cabină, dar mintea locotenent-colonelului era aprinsă de băutură și de cuvintele lăudăroase cu care avea să-și facă anunțul la micul dejun, a doua zi de dimineață. Îi fu foarte ușor s-o apuce pe femeia din întuneric, căci era slăbită de groază și de sedative, povesti Rumfoord. Fu o împreunare fără bucurie, de care nici unul nu fu mulțumit, cu excepția Mamei Natură, în orbirea ei plină de cruzime. Locotenent-colonelul nu se

simți prea bine. Ba chiar se simți groaznic. Făcu prostia să aprindă lumina, în speranța că va găsi în înfățișarea ei vreo cauză de mândrie pentru brutalitatea lui, continuă Rumfoord cu tristețe. Ghemuită pe patul rezervei era o femeie oarecare, trecută de treizeci de ani. Avea ochii roșii și fața puhavă de plâns și de disperare. Mai mult, locotenent-colonelul o știa. Era femeia pe care un ghicitor o indicase drept mama copilului său, într-o bună zi, preciză Rumfoord. Fusese așa de trufașă și de arogantă ultima oară când o văzuse, iar acum era așa de zdrobită, că până și locotenent-colonelul cel lipsit de inimă se înduioșă. Locotenent-colonelul înțelese pentru prima oară în viața lui ceea ce majoritatea oamenilor nu reușesc, și anume: nu numai că era o victimă a unui destin scandalos, ci și a celor mai infami agenți ai acestui destin scandalos. Femeia îl considerase un porc la întâlnirea lor de mai înainte. Acum chiar se dovedise porc, mai presus de orice îndoială. Așa cum prevăzuse echipajul, relată Rumfoord, locotenent-colonelul fu compromis pe vecie. Se afundă fără speranță în complicatele tactici de a cauza cât mai puțină suferință. Succesul său în această direcție avea să fie dovedit numai dacă reușea să câștige iertarea și înțelegerea femeii. Când nava spațială ajunse pe Marte, află din ceea ce se vorbea prin Spitalul Central de Recepție că avea să-i fie ștearsă memoria. Prin urmare, își adresă lui însuși prima dintr-o serie de scrisori ce ofereau o listă a lucrurilor pe care nu dorea să le uite. În prima lui scrisoare scrise numai despre femeia față de care greșise. O căută după tratamentul amnezic și află că ea nu-și mai amintea deloc să-l fi văzut vreodată. Problema lui, așadar, fu să-i câștige dragostea și, prin ea, să câștige iubirea copilului ei. A încercat să facă asta, Unk, preciză Rumfoord, nu doar o dată, ci de mai multe ori. De fiecare dată a dat greș. Dar aceasta rămase problema centrală a vieții lui, probabil pentru că el însuși provenea dintr-o familie dezmembrată. Ce anume l-a făcut să nu reușească, Unk, continuă Rumfoord, a fost o răceală congenitală din partea femeii și un sistem psihiatric ce lua idealurile societății

marțiene drept bun-simț. De fiecare dată când bărbatul reușea să-și miște cât de puțin consoarta, psihiatria, lipsită total de umor, o făcea să se îndrepte și să devină iar un cetățean eficient. Atât bărbatul cât și femeia vizitau frecvent secțiile de psihiatrie ale spitalelor la care erau arondați. Și, poate, dă de gândit faptul, încheie Rumfoord, că acest bărbat, lipsit de tot ce avea mai sfânt, era singurul marțian care a scris o filozofie și că această femeie care se lipsea pe sine de ce avea ea mai sfânt era singura marțiancă autoare a unui poem.

* * *

Boaz sosi la nava-mamă a companiei din Phoebe, unde se dusese să-l caute pe Unk.

— Fir-ar al dracului, i se adresă el lui Rumfoord, toată lumea pleacă fără noi?

Era pe o bicicletă. Îl văzu pe Unk.

— Fir-ar al dracului, camarade, îi zise lui Unk, băiete, dar știi să-i faci camaradului tău zile fripte! Cum ai ajuns aici?

— M-a adus poliția militară, îl lămuri Unk.

— La fel cum toți ajungem pretutindeni, grăi Rumfoord exuberant.

— Trebuie să-i prindem din urmă, camarade, constată Boaz. Băieții ăia n-are cum să atace, dacă n-are cu ei o navă-mamă. Pen' ce să se lupte?

— Pentru privilegiul de a fi prima armată din istorie care și-a dat viața în numele unei cauze nobile, îi răspunse Rumfoord.

— Cum vine asta? făcu Boaz.

— Nu mă lua în seamă, îl liniști Rumfoord. Voi, băieți, urcați-vă la bord, închideți camera de presurizare și apăsați pe butonul de comandă. O să-i prindeți din urmă cât ai clipi din ochi. Totul este automatizat.

Unk și cu Boaz se urcară la bord. Rumfoord le ținu deschisă ușa exterioară de la camera de presurizare.

— Boaz, mai adăugă el, butonul roșu de pe axul central, acela este butonul de comandă.

— Știu, îl asigură Boaz.

— Unk... îl strigă Rumfoord.

— Da? întrebă placid acesta.

— Povestea pe care ți-am spus-o... povestea de iubire? A mai rămas un singur lucru de adăugat.

— Chiar așa? spuse Unk.

— Femeia din povestea de dragoste, femeia care a născut copilul bărbatului? îi aduse aminte Rumfoord. Singura poetă de pe planeta Marte?

— Ce-i cu ea? întrebă Unk.

Nu-i prea păsa lui de ea. Nu pricepuse că femeia din povestea lui Rumfoord era Bee, jumătatea lui.

— Mai fusese căsătorită timp de mai mulți ani, înainte să ajungă pe Marte, îl informă Rumfoord. Dar când șmecherul de locotenent-colonel a avut-o, acolo, pe nava spațială care se îndrepta spre Marte, mai era încă virgină.

Winston Niles Rumfoord îi făcu lui Unk cu ochiul, înainte să închidă ușa exterioară a camerei de presurizare.

— Frumos renghi i-a mai jucat soțului ei! Nu-i așa, Unk? întrebă el retoric.

7
VICTORIE

Nu există nici un motiv pentru care binele nu poate triumfa tot atât de des ca și răul. Triumful este o chestiune de organizare. Dacă îngerii există, sper că sunt organizați în stilul Mafiei.

WINSTON NILES RUMFOORD

S-a spus că, până acum, civilizația pământeană a produs zece mii de războaie și numai trei comentarii inteligente despre război – cel al lui Tucidide, al lui Iulius Cezar și al lui Winston Niles Rumfoord.

Winston Niles Rumfoord a ales 75 000 de cuvinte care să relateze atât de bine, în a sa *Istorie de buzunar a planetei Marte*, războiul dintre Pământ și Marte, încât nimic să nu mai rămână de zis sau să nu poată fi mai bine descris. Oricine s-ar simți obligat, în decursul istoriei, să scrie despre războiul dintre Terra și Marte va fi umilit când își va da seama că povestea a fost deja așternută pe hârtie, în modul cel mai desăvârșit cu putință, de Rumfoord.

Demersul obișnuit pentru un asemenea istoric făcut de ocară este să se apuce a descrie războiul respectiv în termenii cei mai inexpresivi, mai plați și mai telegrafici, recomandându-i cititorului să consulte pe loc capodopera lui Rumfoord.

Un asemenea drum este urmat în paginile de mai jos.

* * *

Războiul dintre Marte și Pământ a durat 67 de zile terestre. Fiecare națiune de pe Pământ a fost atacată. Pierderile pământenilor au fost 461 de morți, 223 de răniți. Nu a fost luat nici un prizonier și s-au înregistrat 216de dispăruți.

Pierderile marțienilor au fost 149 315 de morți, 446 de răniți. Au fost luați 11 prizonieri și s-au înregistrat 46 634 de dispăruți.

La sfârşitul războiului, s-a văzut că n-a existat marţian care să nu fi fost ucis, rănit, luat prizonier sau dat dispărut.

Nici un suflet n-a mai rămas pe Marte. Nici o clădire n-a mai rămas în picioare pe această planetă. Ultimul val de marţieni care a atacat Pământul a fost compus – spre oroarea pământenilor care i-au ochit de aproape – din bătrâni, femei şi câţiva copilaşi.

* * *

Marţienii au venit în navele spaţiale cele mai strălucit concepute vreodată în tot Sistemul Solar. Şi, atâta vreme cât trupele marţiene au fost controlate prin unde radio de adevăraţii lor comandanţi, au luptat cu o consecvenţă, uitare de sine şi îndârjire care au trezit admiraţia morocănoasă a oricui s-a luptat cu ei.

Cu toate acestea, s-au întâlnit frecvent cazuri în care trupele şi-au pierdut adevăraţii comandanţi, fie în aer ori la sol. Când se întâmpla aşa ceva, trupele începeau îndată să se mişte ca melcul.

Cel mai mare necaz al lor, totuşi, a fost acela că nu erau mai bine înarmaţi decât o secţie de poliţie dintr-un oraş mai răsărit. S-au luptat cu arme de foc, cu grenade, cuţite, mortiere şi cu mici aruncătoare de rachete. N-au avut nici arme nucleare, nici tancuri, nici artilerie grea sau mijlocie, nici acoperire aeriană şi nici mijloace de transport, odată ajunşi la sol.

Trupele marţiene, de altfel, n-au dispus de nici un control asupra locurilor de aterizare a navelor lor, controlate deplin de piloţi automaţi. Aceste dispozitive electronice au fost construite de tehnicieni pe Marte în aşa fel încât să facă navele să aterizeze în anumite puncte de pe Terra, indiferent de cât de groaznică ar fi putut să fie acolo situaţia frontului.

Singurele mijloace de control la îndemâna celor de la bord erau două butoane de apăsare la pupitrul central al cabinei, unul care avea eticheta *Pornire*, iar celălalt cu eticheta *Oprire*. Butonul *Oprire* nu era conectat la nimic. Era instalat

la insistenţele experţilor marţieni în sănătate mintală, care ziceau că oamenii se vor simţi mai fericiţi dacă-şi închipuie că maşinăria poate fi oprită.

Războiul dintre Pământ şi Marte a izbucnit când 500 de Comandouri Imperiale Marţiene au pus stăpânire pe satelitul Pământului la data de 23 aprilie. Nu li s-a opus nici o rezistenţă. Singurii pământeni de pe Lună în acel moment erau 18 americani de la Observatorul Jefferson, 53 de ruşi de la Observatorul Lenin şi maximum patru geologi danezi în Mare Imbrium[1].

Marţienii s-au anunţat prin unde radio emise spre Pământ, cerând predarea planetei. Şi, după cum au avertizat, au făcut ca Pământul să „muşte ţărâna". Gustul ţărânei, spre hazul pământenilor, s-a dovedit a fi o aversă foarte subţirică de rachete, încărcate fiecare cu câte cinci kilograme jumătate de TNT.

După ce i-au făcut în acest fel pe pământeni să muşte ţărâna, marţienii i-au avertizat că situaţia lor era fără ieşire. Pământenii credeau altfel.

În următoarele douăzeci şi patru de ore, pământenii au lansat 617 dispozitive termonucleare spre capul de pod marţian de pe Lună. Dintre acestea, 276 au lovit în plin. Aceste lovituri nu numai că au spulberat avangarda marţiană, ci au făcut ca satelitul Pământului să nu mai poată fi locuit de fiinţe umane pentru cel puţin zece milioane de ani de atunci încolo.

Şi, printr-un capriciu al războiului, o singură rachetă răzleaţă a ocolit Luna şi a lovit o formaţie de nave spaţiale care tocmai se apropia, transportând 15 671 de Comandouri Imperiale Marţiene. Astfel au fost anihilate toate Comandourile Imperiale Marţiene.

Soldaţii acestor comandouri purtau ţinte la genunchi şi uniforme negre lucioase şi ţineau în bocanci cuţite cu lame

1 Marea Ploilor, cea mai mare şi mai cunoscută mare de pe suprafaţa Lunii, cu o lungime de 1 200 de kilometri.

zimţate de vreo 36 de centimetri. Insignele lor reprezentau un craniu şi două oase încrucişate. Motto-ul lor era *Per aspera ad astra*[1], la fel ca şi deviza statului Kansas din S.U.A., Terra, Sistemul Solar, Calea Lactee.

Urmă un răgaz de treizeci şi două de zile, intervalul de timp necesar unei forţe marţiene de atac ca să străbată spaţiul vid dintre cele două planete. Al doilea val de atac era format din 81 932 de trupe, transportate în 2 311 nave. Fiecare unitate militară, cu excepţia Comandourilor Imperiale Marţiene, era reprezentată la bordul lor. Pământenii au fost scutiţi de suspans în privinţa sosirii acestei cumplite flote. Posturile marţiene de radio-emisie de pe Lună, înainte de a fi spulberate, promiseseră că această irezistibilă forţă va ajunge în treizeci şi două de zile.

În treizeci şi două de zile, patru ore şi cincisprezece minute, flota marţiană trecu în zbor printr-un baraj termonuclear dirijat cu ajutorul radiolocaţiei. Estimările oficiale ale numărului de rachete antiaeriene termonucleare lansate în direcţia flotei marţiene se ridică la 2 542 670. Numărul real de rachete lansate nu interesează prea mult, dar se poate exprima forţa acelui baraj într-o altă manieră, atât poetică, cât şi adevărată. Barajul prefăcu zările Pământului din albastre în culoarea roşiatică a flăcărilor iadului. Un an şi jumătate văzduhul rămase aşa.

Din uriaşa flotă marţiană, numai 761 de nave, cu 26 635 de soldaţi la bord, supravieţuiră barajului şi aterizară pe Pământ.

Dacă toate aceste nave ar fi aterizat într-un singur punct, supravieţuitorii ar mai fi putut face faţă. Dar piloţii automaţi ai navelor avură alte idei. Piloţii automaţi răspândiră resturile flotei în toate colţurile lumii, pe toată suprafaţa Terrei. Escadroane, plutoane şi companii ieşiră din acele nave pretutindeni, pretinzând naţiunilor de milioane de locuitori să li se predea.

1 Pe căi aspre, către astre (lat.).

Un singur bărbat, pârlit groaznic, pe nume Krishna Garu atacă întreaga Indie cu o armă de foc cu două ţevi. Deşi nu era nimeni care să-l controleze prin unde radio, nu s-a predat până când nu i-a explodat arma.

Singurul succes militar al marţienilor a fost ocuparea unei pieţe de mezeluri din Basel, în Elveţia, de către şaptesprezece Schiori Paraşutişti din Marină.

În rest, marţienii au fost măcelăriţi cu promptitudine, înainte să apuce să se orienteze.

Amatorii îi măcelăriră în aceeaşi măsură ca profesioniştii. În Bătălia de la Boca Raton, din Florida, S.U.A., de exemplu, doamna Lyman R. Peterson împuşcă patru membri ai Infanteriei Marţiene de Asalt cu puşca de calibrul 22 a fiului ei. Îi luă la ochi pe când ieşeau din nava lor spaţială, ce aterizase în curtea ei din spate. Doamnei i s-a acordat post-mortem Medalia de Onoare a Congresului.

Marţienii care au atacat Boca Raton constituiau rămăşiţele companiei lui Unk şi a lui Boaz. Fără Boaz, adevăratul lor comandant, care să-i controleze prin unde radio, s-au bătut fără tragere de inimă, ca să nu spunem mai mult.

Când trupele americane sosiră la Boca Raton ca să se bată cu marţienii, nu mai găsiră pe nimeni cu care să se lupte. Civilii, roşii la faţă şi umflându-se în pene, le făcuseră de petrecanie tuturor bine mersi. Douăzeci şi trei de marţieni fuseseră spânzuraţi de felinare în cartierul comercial, unsprezece fuseseră omorâţi prin împuşcare şi unul, sergentul Brackman, era ţinut prizonier, cu răni grave, în puşcărie.

Totalul forţei de atac fusese de treizeci şi cinci de oameni.

— Mai trimiteţi-ne marţieni, ceru Ross L. McSwann, primarul din Boca Raton.

Mai târziu, a devenit senator al Statelor Unite.

Pretutindeni marţienii fură ucişi, până când singurii marţieni lăsaţi să umble în libertate pe faţa Pământului au fost Schiorii Paraşutişti din Marină, chefuind în piaţa de mezeluri din Basel, Elveţia. Aceştia fură anunţaţi prin megafoane că situaţia lor era disperată, că bombardiere zburau deasupra

capetelor lor, că toate străzile erau blocate de tancuri și de trăgători de elită și că cincizeci de piese de artilerie fuseseră îndreptate înspre piața de mezeluri. Li se mai spuse să iasă din mulțime cu mâinile ridicate, altfel piața de mezeluri avea să fie rasă de pe fața pământului.

— Niște demenți! răcni adevăratul comandant al Schiorilor Parașutiști din Marină.

Urmă o altă perioadă de acalmie.

O singură navă marțiană de cercetași le transmise pământenilor de la mare distanță că în spațiul cosmic li se pregătea un nou atac, un atac mai groaznic decât tot ce se cunoștea din analele de război.

Pământenii râseră și se pregătiră de apărare. Pe toată suprafața globului terestru se auzea pocnetul vioi al amatorilor care se familiarizau cu armele de calibru mic.

La rampele de lansare au fost aduse rezerve proaspete de dispozitive termonucleare și nouă rachete imense au fost lansate chiar spre Marte. Una își atinse ținta și șterse de pe fața planetei orașul Phoebe și tabăra militară. Alte două dispărură într-un infundibul cronosinclastic. Restul deveniră epave spațiale. Nu mai conta că Marte era lovită. Oricum nu mai rămăsese nimeni pe ea, nici un singur suflet. Ultimii marțieni au venit în trei valuri.

În primul val se aflau rezervele armatei, ultimele trupe antrenate, 26 119 soldați în 721 de nave.

La o jumătate de zi terestră distanță, în urma lor aterizară 86 912 bărbați civili, înarmați de curând, în 1 738 de nave. Nu purtau nici un fel de uniforme, nu apucaseră să tragă cu pușca decât o singură dată și nu aveau nici un fel de exercițiu în utilizarea altor arme.

La o jumătate de zi terestră distanță, în urma acestor nefericiți aterizau 1 391 femei neînarmate, împreună cu 52 de copii în 46 de nave.

Aceștia erau toți oamenii și toate navele care mai rămăseseră pe Marte.

* * *

Creierul din spatele sinuciderii marțiene era Winston Niles Rumfoord. Elaborata sinucidere a marțienilor fusese finanțată prin profituri obținute din investiții funciare, din valori mobiliare, din spectacole pe Broadway și din invenții. De vreme ce Rumfoord putea vedea în viitor, îi era floare la ureche să adune bani cu nemiluita.

Tezaurul marțian era depus în bănci elvețiene, în conturi identificate numai prin coduri numerice.

Cel care administra investițiile marțiene, conducea Programul Marțian de Aprovizionare și Serviciul Secret Marțian pe Pământ și primea ordine direct de la Rumfoord era Earl Moncrief, bătrânul majordom al lui Rumfoord. Moncrief, căruia i se oferise această șansă chiar la sfârșitul vieții sale de servitor, devenise ministrul nemilos, eficace și competent al lui Rumfoord, însărcinat cu Afacerile Pământene. Înfățișarea lui Moncrief rămăsese însă neschimbată. Moncrief își dădu obștescul sfârșit la o vârstă înaintată în patul lui, în aripa servitorilor din conacul familiei Rumfoord, la două săptămâni de la încetarea ostilităților.

* * *

Persoana responsabilă de triumful tehnologic al sinuciderii marțiene era Salo, prietenul lui Rumfoord de pe Titan. Salo era mesagerul de pe planeta Tralfamadore din Micul Nor al lui Magellan. Salo deținea *know-how*-ul tehnologic al unei civilizații cu milioane de ani mai vechi decât cea terestră. Salo avea o navă spațială stricată. Însă, chiar și nefuncțională, era de departe cea mai avansată navă spațială văzută vreodată prin Sistemul Solar. Nava lui stricată, cu excepția facilităților ei de lux, fusese prototipul tuturor vehiculelor spațiale de pe Marte. Deși Salo nu era un inginer prea grozav, fusese în stare să măsoare fiecare părticică din nava lui și să schițeze planurile pentru replicile ei marțiene.

Lucrul cel mai important dintre toate, Salo avea în posesia lui o cantitate din cea mai puternică sursă posibilă de energie, VUDAD, sau Voința Universală De A Deveni. Salo donă cu generozitate o jumătate din rezerva lui de VUDAD operației de sinucidere colectivă de pe planeta Marte.

* * *

Earl Moncrief, majordomul, și-a construit organizațiile sale financiare, de aprovizionare și de spionaj cu forța brută a lichidităților și cu o profundă înțelegere a oamenilor inteligenți, răuvoitori și nemulțumiți care trăiau în spatele unor fațade servile.

Acești oameni luară bucuroși în primire banii și comenzile marțienilor, fără să pună nici un fel de întrebare. Erau recunoscători pentru șansa de a roade ca viermii bazele ordinii prestabilite. Ei proveneau din toate păturile societății.

Planurile modificate ale navei spațiale aparținând lui Salo erau sparte în mai multe proiecte ale părților ei componente. Acestea din urmă erau preluate de agenții lui Moncrief și transmise fabricanților din toată lumea.

Fabricanții habar n-aveau pentru ce produceau acele părți componente. Știau doar că scoteau profituri frumușele de pe urma lor.

Prima sută de nave marțiene fu asamblată de către agenții lui Moncrief în depozite secrete chiar pe Terra.

Aceste nave erau alimentate cu VUDAD, oferită de Rumfoord lui Moncrief la Newport. Erau imediat puse în funcțiune, transportând primele mașini și primii recruți pe câmpia de fier de pe Marte, acolo unde avea să se înalțe orașul Phoebe.

Când Phoebe fu terminat, fiecare rotiță era întoarsă de VUDAD-ul lui Salo.

* * *

Rumfoord dorise ca Marte să piardă războiul, să-l piardă în mod cumplit și prostesc. Ca un clarvăzător ce era,

Rumfoord a știut cu certitudine că așa avea să se întâmple și era mulțumit.

Dorința lui era să schimbe lumea, s-o facă mai bună prin exemplul de neuitat al unui act de sinucidere marțiană, la scară globală.

Așa cum scrie el în a sa *Istorie de buzunar a planetei Marte*: „Orice om care ar schimba semnificativ lumea trebuie să fie un as în arta punerii în scenă, să aibă o dispoziție genială pentru a vărsa sângele semenilor săi și o nouă religie plauzibilă, pe care să o inițieze în scurta perioadă de căință și de groază ce urmează de obicei vărsărilor de sânge. Toate eșecurile conducătorilor pământeni s-au datorat unei lipse a liderului, precizează Rumfoord, în cel puțin una dintre aceste aspecte. Destul cu aceste nereușite ale conducătorilor, din cauza cărora milioane de oameni mor degeaba! mai adaugă Rumfoord. Mai bine să vedem, în schimb, câțiva conduși strălucit, care își dau viața pentru o cauză întemeiată".

Rumfoord îi pregătea pe Marte pe cei câțiva conduși strălucit, iar el era conducătorul lor. Era un as în arta punerii în scenă. Avea o dispoziție genială pentru a vărsa sângele altora. Avea o nouă religie plauzibilă, pe care s-o inițieze la sfârșitul războiului.

Și mai cunoștea metode de prelungire a perioadei de căință și de groază care ar fi urmat după război. Aceste metode constituiau variații pe o singură temă: glorioasa victorie a pământenilor asupra marțienilor fusese un măcel strigător la cer, căzându-le victimă un număr de sfinți teoretic neînarmați, sfinți care declanșaseră un război deja pierdut de ei asupra Pământului, în scopul de a uni neamurile într-o monolitică Frăție a Oamenilor.

* * *

Femeia numită Bee și fiul ei, Crono, se aflau la bordul ultimelor nave marțiene, care se apropiau vertiginos de

Pământ. Făceau parte dintr-un val foarte mic, compus din numai patruzeci și șase de nave.

Restul flotei fusese deja zdrobită la sol.

Acest ultim val, micuț cum era, fu detectat de pe Pământ. Dar nu se trase în ei cu rachete termonucleare. Se terminaseră toate.

Iar micul val ateriză nevătămat. Ultimele nave se împrăștiară pe toată suprafața Pământului.

Cei câțiva care mai aveau norocul să găsească marțieni în care să tragă, aduși de acest ultim val, traseră bucuroși, tot traseră bucuroși, până când descoperiră că țintele lor erau doar femei și copii neînarmați.

Gloriosul război se încheie. Așa cum prevăzuse Rumfoord, rușinea începu să-și facă loc în cugetele oamenilor.

* * *

Nava care-i purta la bord pe Bee și pe Crono, alături de alte douăzeci și două de femei, nu fu întâmpinată cu focuri de armă la aterizare. Nu aterizase într-o zonă locuită.

Se prăbuși la pământ într-o pădure tropicală amazoniană din Brazilia. Numai Bee și Crono supraviețuiră impactului cu solul. Crono ieși la aer și își sărută talismanul.

* * *

Nici asupra lui Unk, nici asupra lui Boaz nu se trase un singur glonț. Un lucru foarte straniu li se întâmplă după ce apăsară pe butonul de comandă și decolară de pe Marte. Se așteptau să-și ajungă din urmă compania, dar nu o mai făcură niciodată. Nici măcar nu mai văzură în drumul lor vreo altă navă spațială. Explicația era simplă, deși nu era nimeni pe lângă ei să le-o ofere: Unk și cu Boaz nu erau sortiți să ajungă pe Pământ.

Rumfoord le setase pilotul automat în așa fel încât nava să-i poarte până la planeta Mercur, mai întâi, și de acolo pe Terra. Rumfoord nu dorea ca Unk să fie ucis în război.

Rumfoord urmărea ca Unk să rămână într-un loc sigur vreo doi ani. Apoi Rumfoord voia ca Unk să se ivească pe Pământ ca printr-un miracol. Rumfoord îl păstra pe Unk pentru un rol principal într-o ceremonie fastuoasă pe care intenționa s-o pună în scenă pentru noua lui religie.

* * *

Unk și cu Boaz se simțeau foarte însingurați și deconcertați în spațiul cosmic. Nu aveau mare lucru de văzut ori de făcut.

— Fir-ar al dracului, Unk, vorbi Boaz. Mă întreb pă unde a luat-o gașca.

Majoritatea găștii atârna, în acea clipă, de felinarele din cartierul comercial al localității Boca Raton.

Pilotul automat al lui Unk și al lui Boaz, controlând luminile din cabină, printre alte lucruri, le crea un ciclu artificial de zile și nopți, zile și nopți, zile și nopți terestre.

Singurele lucruri care se puteau citi la bord erau două cărți lăsate în urmă de cei care montaseră nava. Una era *Tweety și Sylvester*, în care era vorba despre un canar ce scotea o pisică din pepeni, și *Mizerabilii*, unde se povestea despre un bărbat care furase niște sfeșnice de argint de la un preot, după ce acesta se purtase drăguț cu el.

— Pen' ce a luat sfeșnicele alea, Unk ? întrebă Boaz.

— Să mă ia dracu' dacă știu, răspunse Unk. Da' nici că-mi pasă !

Pilotul automat tocmai stinsese luminile din cabină, tocmai decretase astfel că venise noaptea înăuntru.

— Un ban nu dai pă nimic, nu-i așa ? îl provocă Boaz în întuneric.

— Așa-i, confirmă Unk. Nici măcar un ban nu dau pe chestia aia pe care-o ții în buzunar.

— Ce am în buzunar ? îl întărâtă Boaz.

— Un lucru cu care faci rău celorlalți, îi replică Unk. Un lucru prin care le dictezi altora să facă numai ce vrei tu.

Unk îl auzi pe Boaz mormăind, apoi oftând ușor în beznă. Și știu că Boaz tocmai apăsase pe butonul chestiei din buzunar, un buton care trebuia să-l lase pe Unk lat.

Unk nu scoase un sunet.

— Unk...? îl strigă Boaz.

— Da?

— Ești aici, camarade? se minună Boaz, nedumerit.

— Unde să mă duc? îl persiflă Unk. Crezi că m-ai evaporat?

— Te simți bine, camarade? se interesă Boaz.

— Și de ce nu m-aș simți, camarade? i-o întoarse Unk. Ieri-noapte, în timp ce dormeai, bătrâne camarad, ți-am luat chestia din buzunar, bătrâne camarad, și am deschis-o, bătrâne camarad, și i-am scos mațele afară, bătrâne camarad, după care am umplut-o la loc cu hârtie igienică. Iar acum șed binișor în cușeta mea, bătrâne camarad, cu arma încărcată la îndemână, bătrâne camarad, și este îndreptată în direcția ta, bătrâne camarad, și cam ce dracu' mai crezi că ai să faci de-acu' încolo?

* * *

Rumfoord se materializă pe Pământ, în Newport, de două ori în timpul războiului interplanetar marțiano-terestru, o dată imediat după deschiderea ostilităților și, din nou, în ziua în care se sfârșiră. El și câinele lui nu aveau, la momentul respectiv, nici o semnificație religioasă. Erau doar atracții turistice.

Proprietatea Rumfoord fusese închiriată de către agenții băncii unui saltimbanc pe nume Marlin T. Lapp. Lapp vindea bilete la materializări cu un dolar bucata.

Dincolo de apariția și dispariția lui Rumfoord și a câinelui său, nu prea era cine știe ce spectacol. Rumfoord nu vorbea cu nimeni în afară de Moncrief, majordomul, și o făcea numai în șoaptă. Se ghemuia îngândurat într-un fotoliu din camera de sub scară, în „muzeul“ lui Skip. Și își acoperea

ochii cu o mână, îndoindu-și degetele celeilalte în jurul zgărzii lui Kazak.

Rumfoord și Kazak erau prezentați drept stafii. Pe partea exterioară a ferestrei micuței încăperi se vedea un eșafodaj, iar ușa dinspre coridor fusese scoasă. Două rânduri de spectatori se puteau perinda ca să arunce o privire omului și patrupedului infundibulați cronosinclastic.

— Teamă mi-i că nu prea are chef să stea la taclale astăzi, oameni buni, zicea Marlin T. Lapp. Trebuie să-nțelegeți că are destule pă cap. Nu-i numai acilea, oameni buni. Dânsu' și cânele se lățiră pe tot drumu' de la Soare la Betelgeuse.

Până în ultima zi a războiului, toată acțiunea și hărmălaia fură lăsate în seama lui Marlin T. Lapp.

— Cred că este minunat din partea voastră a tuturor, în această zi însemnată din istoria lumii, să veniți să vedeți mărețul exponat cultural, științific și pedagogic, declară Lapp în ultima zi de război. Dacă această stafie va mai vorbi vreodată, adăugă Lapp, are să ne destăinuie minuni din trecut și din viitor, lucruri din Univers pe care nici măcar nu le-am visat. Nu pot decât să sper că unii dintre voi vor avea norocul să se afle aici, când el va decide că a venit vremea să ne spună tot ce știe.

— A venit vremea, rosti Rumfoord cavernos. De mult a venit vremea, se auzi Winston Niles Rumfoord. Războiul care se încheie astăzi atât de glorios a fost glorios numai pentru sfinții care l-au pierdut. Acești sfinți erau pământeni la fel ca și voi. S-au dus pe Marte, de unde și-au lansat atacurile amărâte și și-au dat viața cu bucurie pentru ca semenii lor de pe Pământ să devină, în sfârșit, un singur popor – senin, unit și mândru. Dorința lor, când și-au dat duhul, continuă Rumfoord, nu a fost să ajungă într-un paradis numai al lor, ci ca această frăție a omenirii pe Pământ să dureze. Pentru acest deziderat, care merită să fie dorit cu ardoare, adăugă Rumfoord, vă aduc evanghelia unei noi religii ce va putea fi primită cu entuziasm în toate inimile pământene. Frontierele naționale, profeți Rumfoord, vor dispărea. Pofta

de război se va stinge o dată pentru totdeauna. Toată invidia, teama, ura vor fi alungate departe, mai spuse Rumfoord. Numele noii religii, continuă el, este Biserica lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent. Stindardul acelei biserici va fi albastru și auriu, zise Rumfoord. Aceste cuvinte vor fi scrise pe stindard cu litere de aur pe un fond albastru: *Aveți grijă de popor, iar Dumnezeu Atotputernicul va avea grijă de El Însuși.* Cele două învățături de căpătâi ale acestei religii sunt următoarele: neînsemnatul om nu poate face chiar nimic ca să-l ajute sau să-l bucure pe Dumnezeu, și norocul nu este semn de la Dumnezeu. De ce ar trebui să credeți mai degrabă în această religie decât în oricare alta? continuă Rumfoord. Ar trebui să credeți în ea pentru că eu, capul acestei religii, pot săvârși miracole, ceea ce nu poate nici un alt cap al oricărei alte religii. Ce miracole pot eu săvârși? Pot săvârși miracolul prezicerii, cu o acuratețe absolută, a lucrurilor pe care ni le va aduce viitorul.

Rumfoord, atunci, prezise cincizeci de evenimente viitoare în cele mai mici detalii. Aceste preziceri au fost reținute cu grijă de toți cei prezenți. Nu mai este nevoie să spunem că toate s-au adeverit mai târziu, în cele mai mici detalii.

— Învățăturile acestei religii vor părea subtile și derutante la început, îi avertiză Rumfoord. Dar, cu timpul, vor căpăta frumusețe și limpezime de cristal pentru adepții ei. Pentru început, continuă Rumfoord, vă voi spune o parabolă: A fost odată ca niciodată un copilaș pe nume Malachi Constant, care s-a născut cel mai bogat copil de pe pământ. În aceeași zi, soarta a hotărât ca o bunicuță oarbă să calce pe o patină cu rotile în capul unor scări de ciment, calul unui polițist să calce în copite maimuța unui flașnetar și un jefuitor de bănci, eliberat condiționat din pușcărie, să găsească un timbru poștal în valoare de nouă sute de dolari pe fundul unui cufăr în podul casei lui. Vă întreb: este norocul semn de la Dumnezeu?

Rumfoord ridică degetul arătător, la fel de transparent ca o ceașcă de ceai din porțelan de Limoges.

— În cursul vizitei mele următoare, dragi confrați dreptcredincioși, continuă el, vă voi spune o parabolă despre cei care acționează așa cum își închipuie ei că ar fi pe placul lui Dumnezeu Atotputernicul. Între timp, vă rog, pentru a aprofunda această parabolă, să citiți tot ce vă cade în mâini despre Inchiziția spaniolă. Data viitoare când voi mai veni la voi, încheie Rumfoord, vă voi aduce o Biblie, revizuită în așa fel încât să aibă înțeles în aceste timpuri moderne. Și vă voi mai aduce o scurtă istorie a civilizației de pe Marte, o istorie adevărată a sfinților care au murit pentru ca lumea să poată fi unită în Frăția Omului. Această istorie va frânge inima oricărei ființe omenești care mai are, încă, o inimă în piept.

Rumfoord și câinele lui se dematerializară brusc.

* * *

Pe nava care părăsise Marte în direcția planetei Mercur, nava lui Unk și Boaz, pilotul automat decretase că era din nou zi. În faptul zorilor care urmau nopții îi dezvăluise Unk lui Boaz că chestia din buzunarul său nu mai putea face nimănui nici un rău.

Unk adormise șezând în capul oaselor în cușeta lui. Mauserul lui, încărcat și armat, zăcea pe genunchii săi

Boaz nu dormea. Stătea întins în cușeta lui, față în față cu cușeta lui Unk. Boaz nu închisese un ochi toată noaptea. Putea acum, dacă dorea, să-l dezarmeze și să-l omoare pe Unk cât ai zice pește.

Dar Boaz hotărâse că avea nevoie de un camarad mult mai mult decât de un mijloc cu care să le dicteze oamenilor ceea ce dorea el ca ei să facă. În orice caz, în timpul nopții, devenise foarte nesigur în privința a ceea ce dorea de la ceilalți.

A nu fi singur și speriat, Boaz hotărâse că acestea erau lucrurile importante în viață. Un camarad adevărat putea să-l ajute mai mult decât orice altceva.

În cabină răsună un soi de tuse ciudată, foșnitoare. Era un hohot de râs. Era râsul lui Boaz. Ceea ce-l făcea să sune

atât de bizar era faptul că Boaz nu mai râsese niciodată astfel, nu mai râsese niciodată de lucrurile de care făcea atâta haz acum.

Râdea de încurcătura îngrozitoare în care se afla, de felul în care pretinsese, atâta vreme cât trăise în armată, că pricepuse tot ce se întâmplă și că tot ce se petrece e absolut normal. Râdea de felul prostesc în care se lăsase folosit, de Dumnezeu știe cine pentru Dumnezeu știe ce.

— Sfinte Sisoe, camarade, începu el cu voce tare, ce facem noi aicea în spațiu? Ce facem noi în țoalele astea? Cine-i la cârma drăciei ăștia? Cum dă ne-am urcat noi taman în cutia asta de conservă? Cum să împușcăm noi pă cineva în clipa-n care vom ajunge unde ne ducem? Cum să încerce să ne împuște ăia pă noi? Cum? se întreba Boaz. Camarade, i se adresă el, îmi spui și mie cum?

Unk se trezi și îndreptă gura țevii Mauserului său către Boaz. Boaz continua să râdă. Scoase cutia de control din buzunarul lui și o aruncă la podea.

— N-o mai vreau, camarade, mărturisi el. Foarte bine că te-ai apucat să-i scoți mațele. N-o mai vreau.

Apoi se apucă să urle:

— Nu mai vreau tâmpenia asta!

8
ÎNTR-UN CLUB DE NOAPTE HOLLYWOODIAN

ARMONIU – singura formă de viață cunoscută pe planeta Mercur. Armoniul trăiește în peșteri. Ar fi greu de închipuit o creatură mai grațioasă.

ENCICLOPEDIA MINUNILOR
ȘI A ALTOR LUCRURI DE FĂCUT PENTRU COPII

Planeta Mercur cântă ca un pocal de cristal. Cântă tot timpul. O parte a planetei stă cu fața la Soare. Acea parte a fost întotdeauna cu fața la Soare. Acea parte este o mare de pulbere albă și fierbinte.

Cealaltă jumătate nu vede decât eternitatea spațiului vid. Acea parte a fost mereu întoarsă cu fața spre eternitatea spațiului vid. Acea parte constituie o pădure de cristale gigantice alb-albăstrii, dureros de reci.

Tocmai tensiunea dintre emisfera fierbinte a zilei fără sfârșit și emisfera înghețată a nopții fără sfârșit face ca planeta Mercur să cânte.

Mercur nu are atmosferă, așadar, cântecul pe care îl cântă este simțit doar prin atingere. Cântecul ei este lent. Mercur emite câte o notă din cântec fără întrerupere, atât cât ține un mileniu terestru. Alții cred că acel cântec era odinioară alert, săltăreț și antrenant, chinuitor de variat. Tot ce se poate. În peșterile adânci ale planetei Mercur trăiesc viețuitoare. Cântecul pe care planeta lor îl cântă este important pentru ele, căci ființele acelea se hrănesc cu vibrații. Ele consumă energie mecanică.

Făpturile se agață de pereții cântăreți ai cavernelor. Într-un fel, ei mănâncă din cântecul planetei Mercur. Peșterile din Mercur sunt confortabil de calde în străfundurile lor. Pereții peșterilor, la mari adâncimi, sunt fosforescenți. Ei emit o lumină de un galben floral.

Creaturile din peșteri sunt translucide. Când ele se prind de pereți, lumina din pereții fosforescenți trece direct prin

ele. Lumina galbenă de pe pereți, totuși, se preface într-un albastru acvamarin viu când se răsfrânge prin corpul acelor creaturi.

Natura este minunată.

Viețuitoarele din caverne seamănă foarte mult cu niște mici zmeie. Au formă de romb și la deplina lor maturitate ating o înălțime de 30 de centimetri și o lățime de 20 de centimetri. Sunt subțiri ca un balon de jucărie. Fiecare viețuitoare este dotată cu patru orificii moi de supt, câte unul la fiecare colț. Aceste orificii le dau posibilitatea să se târască, ca niște viermi, sau să se prindă și să găsească locurile din care se simte cel mai bine cântecul planetei.

Găsind un loc ce le promite să se hrănească pe săturate, creaturile se întind pe peretele peșterii ca un tapet umed. Nu au nevoie de vreun sistem circulator. Ele sunt așa de subțiri, încât vibrațiile dătătoare de viață pot face toate celulele să le vibreze fără alte substanțe intermediare. Creaturile nu au aparat excretor. Se reproduc prin fărâmițare. Puii lor, când ies dintr-un părinte, arată ca o mătreață. Sunt unisexuate.

Fiecare creatură pur și simplu eliberează un fel de spori, asemănători cu ea și cu toate celelalte de tipul ei. Nu există copilărie ca atare. Din spori încep să iasă alți spori la trei ore pământene după ce ei înșiși au ieșit din corpul părinților.

Ele nu ajung la maturitate, nu îmbătrânesc și nu mor. Ajung la maturitate și rămân în floare, ca să zicem așa, atâta timp cât planeta lor binevoiește să cânte. Nu au cum să-și facă rău unele altora și nici nu au vreun motiv. Foamea, invidia, ambiția, teama, indignarea, credința și poftele trupești le sunt total necunoscute și nu-și găsesc rostul în viața lor. Aceste ființe au un singur simț: pipăitul.

Mai sunt înzestrate și cu slabe puteri telepatice. Mesajele pe care sunt capabile să le transmită și să le primească sunt aproape la fel de monotone ca melodia emisă de Mercur. Au doar două mesaje posibile. Primul este un răspuns automat la cel de-al doilea, iar cel de-al doilea este un răspuns automat la primul.

Primul este: *„Sunt aici, sunt aici, sunt aici"*.

Al doilea este: *„Mă bucur că ești, mă bucur că ești, mă bucur că ești"*.

Mai există o caracteristică a acestor viețuitoare, a cărei funcție nu a putut fi explicată, și anume că, din câte se pare, le place să formeze figuri contrastante pe pereții fosforescenți ai peșterilor.

Deși sunt oarbe și indiferente față de eventualii observatori, se aranjează adesea în așa fel încât să formeze structuri regulate și scânteietoare de romburi galbene și albastre. Galbenul floral provine de la fragmentele de perete gol, iar albastrul acvamarin este lumina filtrată din pereți prin trupurile creaturilor.

Grație dragostei lor față de muzică și dorinței lor de a se pune în slujba frumuseții, acestor ființe li s-a dat un nume încântător de către pământeni. Li s-a zis armonii.

* * *

Unk și cu Boaz au aterizat pe partea întunecată a planetei Mercur, la șaptezeci și nouă de zile pământene după ce părăsiseră planeta Marte. Habar n-aveau că planeta pe care aterizau era Mercur. Li se păru lor că Soarele era foarte mare... Dar asta nu-i împiedică deloc să creadă că aterizau pe Pământ.

Leșinară amândoi în perioada de decelerație. Acum, că își recăpătau cunoștința, erau tratați cu o iluzie fermecătoare și crudă. Li se părea că nava lor plutea încet printre zgârie-nori luminați de jocul reflectoarelor.

— Nu trag, constată Boaz. Fie că s-a terminat războiul, fie că nici n-a început.

Exuberantele raze de lumină pe care le zăreau nu proveneau de la reflectoare. Razele veneau din semețele cristale de la marginea emisferelor de lumină și de întuneric de pe Mercur. Acele cristale prindeau razele de soare, le răsfrângeau prismatic, le plimbau prin întreaga parte de întuneric.

Alte cristale din emisfera întunecată prindeau razele și le pasau mai departe.

Era ușor de crezut că luminile unor reflectoare dansau deasupra unei civilizații sofisticate. Era ușor să iei pădurea deasă de gigantice cristale alb-albăstrii drept zgârie-nori frumoși și maiestuoși.

Unk, așteptând în picioare în fața unui hublou, plângea încetișor. Plângea de dragul familiei, al prieteniei, al adevărului, al civilizației. Lucrurile pentru care vărsa el lacrimi erau toate niște idei abstracte, de vreme ce memoria lui abia putea să-i ofere câteva figuri și vestigii materiale din care imaginea lui ar fi compus o dramă. Nume îi zornăiau prin minte ca niște oase uscate: „Stony Stevenson, un prieten..., Bee, o soție,... Crono, un fiu... Unk, un tată..."

Numele Malachi Constant îi veni în minte și nu știu ce să facă cu el. Unk se cufundă într-o reverie apatică, simțind un respect apatic pentru oamenii splendizi și viețile lor splendide în care clădiseră acele edificii maiestuoase, străbătute de luminile reflectoarelor. Aici, cu siguranță, familii fără chip și prieteni fără chip și speranțe fără nume puteau înflori ca... Unk nu găsea o comparație potrivită.

Își închipui o fântână originală, un con alcătuit din mai multe căușe suprapuse în ordine descrescătoare a diametrelor. Nu mergea. Fântâna era secată, plină de resturi de cuiburi de păsări. Unk simți mâncărimi în vârfurile degetelor, ca și cum și le-ar fi zgâriat cățărându-se pe căușele secate. Nici imaginea asta nu mergea.

Unk își imagină din nou cele trei fete frumoase care-l îmbiau să coboare pe țeava unsuroasă a Mauserului său.

— Omule! grăi Boaz. Toată lumea doarme, da' nu pentru multă vreme!

Chiui, iar ochii îi scânteiară.

— Când bătrânul Boaz și cu bătrânul Unk sunt în oraș, mai zise el, toată lumea să scoală și nu să mai culcă săptămâni la rând!

Nava era controlată cu îndemânare de pilotul automat. Echipamentul discuta nervos cu el însuși, prin rotații, zbârnâituri, clinchete și bâzâituri. Detecta și evita accidentele, căutând un loc ideal de aterizare.

Creatorii pilotului automat îi inculcaseră o singură idee aparatului: să caute un refugiu pentru prețioasele trupe și materiale pe care se presupunea că le transportă. Pilotul automat urma să depună prețioasele trupe și materiale în cea mai adâncă gaură pe care o putea găsi. Se presupunea că aterizarea avea să se facă dinaintea focului inamic.

Douăzeci de minute terestre mai târziu, pilotul automat încă mai discuta cu sine însuși, găsind mai multe să-și spună ca niciodată. Iar nava încă se mai prăvălea, și se prăvălea cu repeziciune.

Iluzoriile lumini de reflectoare și aparenții zgârie-nori de afară nici nu se mai zăreau. Nu se mai vedea decât o beznă de cerneală.

Înăuntrul navei, domnea o tăcere cam la fel de întunecată. Unk și cu Boaz își dădură seama ce se petrece, găsind că ceea ce se întâmpla era de nedescris. Se simțeau îngropați de vii. Așa și era. Nava se smuci deodată, aruncându-i pe amândoi la podea. Violența impactului provocă o reacție violentă de ușurare.

— Suntem acasă, în sfârșit, strigă Boaz. Bun găsit!

Apoi senzația spectrală de cădere, ca a unei frunze de copac, reîncepu. Douăzeci de minute terestre mai târziu, nava încă se mai prăbușea. Smuciturile ei erau mai dese. Ca să se protejeze, Boaz și cu Unk se culcaseră. Stăteau întinși cu fața în jos, cu mâinile încleștate de barele din oțel ale cușetelor. Ca să le facă jalea mai apăsătoare, pilotul automat decretă că noaptea se întorcea în cabină.

Un scrâșnet coborî din tavanul boltit al navei, obligându-i pe Unk și pe Boaz să-și întoarcă ochii de la perne la hublouri. Acum se zărea afară o lumină galbenă palidă.

Unk și cu Boaz scoaseră strigăte de bucurie, repezindu-se la hublouri. Tocmai atunci fură aruncați din nou la podea,

pe când nava se elibera dintr-o strânsoare și își continua căderea.

Un minut terestru mai târziu, nava se opri din cădere. Se auzi un clic slab din partea pilotului automat. Livrându-și încărcătura în siguranță de pe Marte pe Mercur, așa cum fusese programat, se închisese automat.

Își livrase încărcătura pe fundul unei caverne la 186 644 de metri sub suprafața planetei Mercur. Se strecurase în jos printr-un sistem întortocheat de pâlnii, până când nu mai avusese unde să coboare.

Boaz fu primul care ajunse la un hublou, ca să se uite afară și să vadă vesela întâmpinare a romburilor galbene și albastre pe care armonii le făceau pe pereții peșterii.

— Unk! îl strigă Boaz. Să dea dracu' dacă nu ne-a lăsat drept în mijlocu' unui club dă noapte hollywoodian.

Se impune o recapitulare a tehnicii de respirație Schliemann, ca să putem înțelege pe deplin ce s-a petrecut mai departe. Unk și cu Boaz, în cabina lor presurizată, își luau oxigenul necesar de la hapurile din intestinele lor subțiri. Dar, trăind într-o atmosferă presurizată, nu mai era nevoie să-și astupe nările și urechile și să-și țină gurile închise. Această izolare era necesară numai în vid sau într-o atmosferă toxică.

Boaz avea impresia că dincolo de pereții navei spațiale era atmosfera sănătoasă a planetei sale natale. De fapt, afară era vidul. Boaz deschise larg ușile interioare și exterioare ale cabinei de presurizare cu o nepăsare suverană, presupunând că afară aveau să fie întâmpinați de o atmosferă prietenoasă.

Atmosfera cabinei răbufni în vidul de afară. Boaz închise repede ușa interioară, nu înainte ca lui și lui Unk să li se declanșeze o hemoragie, tocmai în clipa în care scoteau urlete de bucurie. Leșinară, căci sistemele lor respiratorii sângerau din greu.

Tot ce îi salvă de la moarte fu un sistem operațional automat în cazuri de urgență care reacționă la explozie aducând presiunea cabinei iar la normal.

— Mamă, făcu Boaz, când își reveni în simțiri. Fir-ar al dracului! Mamă!... Asta sigur nu-i Terra!

Unk și cu Boaz nu intrară în panică. Se întremară cu mâncare, odihnă, băutură și hapuri. Apoi își astupară urechile, nările și gurile și se porniră să exploreze împrejurimile navei. Ei aflară că mormântul le era adânc, sinuos și fără sfârșit, fără aer, nelocuit de nici o făptură care să aducă măcar de departe a om și imposibil de locuit pentru orice ar aduce măcar de departe a om.

Observară prezența armoniilor, dar nu se simțiră deloc încurajați de apropierea acelor făpturi. Creaturile le păreau groaznice. Lui Unk și lui Boaz nu prea le venea să creadă că se aflau într-un asemenea loc. Faptul că nu credeau de fapt acest lucru îi scuti de panică. Se întoarseră la nava lor.

— Bun, începu Boaz cu calm, probabil că s-a făcut o greșeală. Am ajuns prea adânc în subteran. Tre' să ne întoarcem sus unde era clădirile alea. Ca să-ți spun cinstit, Unk, mie nu prea mi se pare că ne-am afla pe Pământ. Tre' să se fi făcut o greșeală, cum îți zic, și tre' să întrebăm pe careva din clădiri unde suntem.

— O.K., consimți Unk, umezindu-și-și buzele.

— N-ai decât să apeși pă vechiul buton dă comandă, îl instrui Boaz, și o să zburăm ca o pasăre.

— Bine, conchise Unk.

— Vreau să zic, îl lămuri Boaz, că oamenii ăia dă sus, din clădiri, s-ar putea să nici nu știe dăspre ce-i aicea jos. Poate că noi am descoperit ceva ce-o să-i lase cu gura căscată.

— Sigur, fu de acord Unk.

Sufletul lui gemea sub apăsarea sutelor de kilometri de stâncă de deasupra. Iar sufletul lui simțea adevărata natură a situației lor critice. Peste tot nu se zăreau decât tunele care se ramificau la nesfârșit. Iar ramificațiile se ramificau mai departe, iar pasajele deveneau tot mai mici și mai mici, până când ajungeau să nu fie mai groase decât firul de păr.

Unk avea dreptate să simtă că nici o singură ramificație din zece mii nu ducea direct la suprafață. Nava spațială,

grație senzorului minunat de pe fundul ei, își detectase calea cu ușurință tot mai jos, printr-una dintre foarte puținele căi de pătrundere în adâncime, tot mai jos, printr-una dintre foarte puținele căi de ieșire din acele tunele.

Ceea ce intuiția lui Unk nu prevăzuse încă era stupiditatea programată a pilotului automat când venea vorba să decoleze. Creatorilor navei nu le trecuse nicicând prin cap că aceasta ar putea întâmpina probleme la decolare. Toate navele marțiene erau proiectate să-și ia zborul de pe o câmpie largă marțiană și să fie abandonate după ce aterizau pe Pământ. În consecință, nu exista nici un senzor pe navă pentru posibilele accidente de deasupra.

— La revedere, hrubă veche, rosti Boaz.

Relaxat, Unk apăsă pe butonul de comandă.

Pilotul automat se porni să duduie.

În zece secunde terestre, se încălzi.

Nava se ridică de la fundul peșterii ușoară ca o șoaptă, atinse un perete, își frecă marginea de perete cu un scrâșnet sfâșietor, își izbi calota boltită de o proeminență de deasupra, se dădu înapoi câtiva centimetri, își lovi din nou calota, se dădu iar înapoi, se zdreli de proeminență, se urcă iar șoptind. Apoi se auzi iar scrâșnetul ascuțit, de data aceasta din toate părțile.

Orice mișcare de ascensiune încetă.

Nava se prinse în stâncă solidă. Pilotul automat scânci.

Din el ieși o dâră de fum de culoarea muștarului, care trecu prin scândurile de la podeaua cabinei.

Pilotul automat se opri din scâncit.

Se supraîncălzise, iar supraîncălzirea era un semn pentru pilotul automat că trebuia să degajeze nava dintr-o poziție fără ieșire. Niturile plesniră ca gloanțele de pușcă.

În sfârșit, nava se eliberă.

Pilotul automat știa când era depășit de situație. El pilotă nava înapoi pe fundul peșterii, tamponând-o la aterizare.

Pilotul se închise automat. Unk apăsă iar butonul de comandă.

Din nou, nava orbecăi în sus, se retrase iar și se așeză pe fundul peșterii, oprindu-și singură motoarele.

Procesul se repetă de vreo zece ori, până când fu clar că nava nu făcea decât să se izbească până se spărgea în bucăți. Deja carcasa îi era ciobită rău.

Când nava se așeză pe fundul peșterii pentru a douăsprezecea oară, Unk și cu Boaz cedară nervos. Se puseră pe plâns.

— Suntem morți, Unk, suntem morți! se tângui Boaz.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată viu, îi aruncă Unk distrus. Am crezut că, în sfârșit, aveam să trăiesc și eu.

Unk se duse la un hublou și se uită afară cu ochii înotând în lacrimi.

Observă că făpturile cele mai apropiate de hublou formaseră pe un fond de albastru acvamarin un „T" perfect, galben floral.

A forma un „T" le era foarte posibil acestor creaturi lipsite de creieri, care se aranjau la întâmplare. Dar atunci Unk văzu că acel „T" era precedat de un „S" perfect. Apoi „S" era precedat de un „E" perfect.

Unk își mișcă capul într-o parte și se uită prin hublou. Mișcarea îi permise să aibă o perspectivă de vreo nouăzeci de metri în josul peretelui colonizat de armonii. Unk urmărea perplex cum armoniile scriau un mesaj cu litere scânteietoare. Mesajul galben pal pe fond albastru acvamarin era acesta:

„E UN TEST DE INTELIGENȚĂ!"

9
O PROBLEMĂ REZOLVATĂ

La început, Dumnezeu se făcu Cer și Pământ...
Și Dumnezeu spuse: „Lăsați-Mă să fiu Lumină“
și El se făcu lumină.

BIBLIA REVIZUITĂ ȘI AUTORIZATĂ A LUI
WINSTON NILES RUMFOORD

Pentru o gustare delicioasă la ceai, încercați brânză
de vaci venusiană învelită în pui de armoniu.

CARTEA GALACTICĂ DE BUCATE A LUI
BEATRICE RUMFOORD

În privința sufletelor lor, martirii de pe Marte
au decedat nu atunci când au atacat
Pământul, ci când au fost recrutați
pentru mașina marțiană de război.

ISTORIA DE BUZUNAR A PLANETEI MARTE
de WINSTON NILES RUMFOORD

Mi-am găsit un loc unde pot să fac bine
fără să mai fac nici un rău.

BOAZ în UNK ȘI BOAZ ÎN CAVERNELE DE PE MERCUR,
de SARAH HORN CANBY

Cea mai bine vândută carte din ultimii ani a fost *Biblia revizuită și autorizată a lui Winston Niles Rumfoord.* Locul doi în popularitate îl ocupă acea mistificare seducătoare, *Cartea galactică de bucate a lui Beatrice Rumfoord.* A treia în ordinea celor mai populare cărți este *Istoria de buzunar a planetei Marte* de Winston Niles Rumfoord. A patra în topul celor mai populare cărți este o carte pentru copii, *Unk și Boaz în cavernele de pe Mercur*, de Sarah Horne Canby.

Explicația stupidă pe care editura a dat-o succesului înregistrat de lucrarea doamnei Canby apare pe supracopertă: „Cărui copil nu i-ar plăcea să se trezească naufragiat pe o navă spațială cu o încărcătură de hamburgeri, hotdogi, sos picant, articole sportive și băuturi răcoritoare?"

Doctorul Frank Minot, în lucrarea sa *Sunt adulții armonii?* oferă o interpretare mai sumbră a dragostei pe care o poartă copiii acestei cărți: „N-ar trebui să luăm aminte, întreabă el, la cât de aproape se află Unk și cu Boaz de experiența cotidiană a copiilor, când Unk și cu Boaz au de-a face în mod solemn și respectuos cu făpturi care, de fapt, sunt imoral de nemotivate, insensibile și tâmpite?" Minot, făcând o paralelă între părinții umani și armonii, se referă la interacțiunile celor doi cu armoniii. Armoniii au scris cu trupurile lor un nou mesaj pentru Unk și Boaz, unul de speranță sau de zeflemea subtilă la fiecare paisprezece zile terestre, timp de trei ani.

Mesajele au fost scrise, bineînțeles, de Winston Niles Rumfoord, care se materializa pentru scurt timp la intervale

de paisprezece zile. El decojea armoniii de colo, trântea alții dincolo, formând literele de tipar.

În relatarea domnișoarei Canby, primul indiciu că Rumfoord se mai afla din când în când prin preajmă era oferit într-un episod dinspre sfârșitul aventurii mercuriene, un episod în care Unk descoperă urmele unui câine uriaș prin colb.

În acel punct al istorisirii, se recomandă, în cazul în care un adult citește povestea cu glas tare unui copil, ca adultul să-l întrebe cu o răgușeală delicioasă:

— Cin' mai era și câinele?

Câinele era Kazak. Era înspăimântătorul, ferocele animal de companie al lui Winston Niles Rumfoord, infundibulat cronosinclastic.

* * *

Unk și cu Boaz se aflau pe Mercur de trei ani tereștri, când Unk descoperi urmele lui Kazak prin praful de pe fundul unui culoar al peșterii. Mercur îi purtase pe Unk și pe Boaz de doisprezece ori și jumătate în jurul Soarelui.

Unk descoperi urmele la vreo zece metri deasupra locului în care zăcea nava ciobită, zgâriată și blocată între stânci. Nici Unk, nici Boaz nu mai trăiau în acea navă spațială. Nava servea numai ca bază comună de aprovizionare la care amândoi se întorceau pentru provizii cam o dată la o lună terestră.

Unk și cu Boaz nu prea se întâlneau. Se mișcau în cercuri foarte diferite. Cercurile în care se învârtea Boaz erau mici. Sălașul său era stabil și bogat chivernisit. Se afla la același nivel cu nava spațială, numai la vreo jumătate de kilometru depărtare de ea.

Cercurile în care Unk se învârtea erau vaste și bătute fără odihnă. Nu avea domiciliu. Călătorea până departe, cățărându-se tot mai sus până când îl oprea frigul. Acolo unde frigul îl oprea pe Unk, îi oprea și pe armonii. La nivelurile

superioare cutreierate de el, armoniii erau amorțiți și puțini la număr.

La nivelul inferior, mai confortabil, locuit de Boaz, armoniii erau din abundență și creșteau văzând cu ochii.

Boaz și cu Unk se separaseră după un an terestru de trăit împreună în nava spațială. În acel prim an de conviețuire, le devenise amândurora clar că nu avea să mai scape nici unul de acolo, decât dacă ceva sau cineva venea și îi scotea.

Acest lucru le era foarte clar, chiar dacă făpturile de pe pereți continuau să scrie noi mesaje, evidențiind corectitudinea testului la care Unk și cu Boaz erau supuși, ușurința cu care ar fi putut scăpa, numai dacă s-ar fi gândit doar un pic mai mult, dacă ar fi făcut un cât de mic efort de gândire.

„GÂNDIȚI-VĂ!“ îi îndemnau creaturile.

Unk și cu Boaz se despărțiră după ce Unk își pierdu temporar mințile. Unk a încercat să-l omoare pe Boaz. Acesta se întorsese în navă cu un armoniu, care arăta exact la fel ca toți ceilalți armonii, și i se adresase în acest fel:

— Spune și tu, Unk, nu-i o dulceață mică?

Unk s-a repezit la gâtul lui Boaz.

* * *

Unk era gol pușcă în clipa în care a descoperit urmele câinelui. Uniforma de culoarea lichenilor și bocancii negri din carton, proprii Infanteriei de Asalt marțiene se tociseră, prefăcându-se în ațe și praf, tot frecându-le de stânci.

Urmele de câine nu-l înveseliră pe Unk. Sufletul lui nu se umplu de muzica sociabilității, sau de lumina speranței, când zări urmele unei viețuitoare cu sânge cald, urmele celui mai credincios prieten al omului. Și tot mai avea prea puține lucruri să-și spună, văzând că și pașii unui bărbat încălțat se alăturaseră celor ai câinelui.

Unk se afla în război cu mediul ce-l înconjura. Ajunsese să-și privească mediul înconjurător ca fiind administrat greșit fie din rea-voință, fie din cruzime. Reacția lui era să lupte

împotriva lui cu singurele arme avute la îndemână: rezistența pasivă și manifestările deschise de dispreț.

Pașii i se părură lui Unk începutul unui nou joc nătâng pe care mediul înconjurător dorea să-l joace. Avea să ia urma pașilor, dar alene, fără prea mult entuziasm. Avea să-i urmeze pur și simplu pentru că n-avea altceva mai bun de făcut pentru moment. Avea să le ia urma. Avea să vadă încotro duceau. Progresul lui era poticnit și lent. Bietul Unk slăbise foarte mult și pierduse și mult păr. Îmbătrânea cu repeziciune. Ochii îi ardeau în orbite, iar corpul îi era scheletic.

Nu se rădea niciodată pe Mercur. Când părul și barba îi ajungeau atât de lungi încât să-l deranjeze, el își tăia cu un cuțit de măcelar clăile de păr din cap și din barbă.

Boaz se rădea în fiecare zi. Boaz se tundea de două ori pe săptămână terestră, folosind o trusă de bărbierit de pe nava spațială. Boaz, cu doisprezece ani mai tânăr ca Unk, nu se simțise niciodată mai bine în toată viața lui ca acum. Se mai împlinise la trup în cavernele planetei Mercur, iar sufletul i se înseninase.

Hruba ce-i servea drept locuință lui Boaz era mobilată cu un pat de campanie, o masă, două scaune, un sac de box, o oglindă, gantere, un magnetofon și o bibliotecă în care păstra mai multe înregistrări muzicale, ce cuprindeau o mie o sută de compoziții pământene.

Hruba ce-i servea drept locuință lui Boaz avea „ușă" – un bolovan rotund cu care putea astupa gura hrubei. „Ușa" îi era necesară, de vreme ce era Dumnezeu Atotputernic pentru armonii, care-l puteau localiza după bătăile inimii.

Să fi dormit vreodată cu „ușa deschisă", s-ar fi trezit imobilizat la pământ de sute de mii de admiratori. S-ar fi desprins de el numai atunci când inima lui și-ar fi încetat bătăile.

Boaz, la fel ca și Unk, umbla gol pușcă. Dar încă mai avea bocancii. Bocancii lui din piele veritabilă se păstrau admirabil. Este adevărat că Unk străbătea vreo optzeci de kilometri la un kilometru și jumătate cât făcea Boaz, numai

că bocancii lui Boaz nu numai că se păstraseră foarte bine, mai arătau și ca noi. Boaz îi freca, îi ceruia și îi lustruia în mod regulat. Chiar în acel moment îi lustruia.

Gura hrubei era blocată cu bolovanul. Numai patru armonii, preferații lui, se mai aflau cu el înăuntru. Doi i se înfășuraseră în jurul antebrațelor. Unul i se lipise de coapsă. Iar ultimul, un pui de armoniu de numai șapte centimetri, atârna de încheietura mâinii lui stângi, hrănindu-se cu pulsul lui Boaz.

Când Boaz găsea câte un armoniu pe care îl îndrăgea mai mult decât pe toți ceilalți, iată ce făcea cu el: îl lăsa să se hrănească din pulsul lui.

„Îți place, ai? i se adresa în gând norocosului armoniu. Nu-i drăguț?"

Nu se simțise niciodată mai bine în pielea lui, din punct de vedere fizic, psihic și spiritual. Se bucura că el și cu Unk se despărțiseră, pentru că lui Unk îi plăcea să sucească lucrurile în așa fel, încât să pară că oricine găsise fericirea era ori imbecil, ori dement.

„Ce-l face pă unu' să fie așa? îl întreba Boaz pe micuțul armoniu în sinea lui. Ce crede el că are dă câștigat în comparație cu ceea ce aruncă pă fereastră? Nu-i dă mirare că pute a bolând."

Boaz clătină din cap.

„Am tot încercat să-i trezesc interesu' în privința voastră, prieteni, și s-a făcut mai nebun. N-ajută la nimic să-ți pierzi mințile. Nu știu ce să întâmplă, își spuse Boaz în gând, și probabil că nu sunt destul dă dăștept să înțeleg nici dacă cineva s-ar apuca să-mi explice. Tot ce știu este că suntem cumva supuși unui test dă cineva sau ceva cu mult mai isteț dăcât noi, și tot ce pot eu să fac este să mă port prietenește și să-mi păstrez calmul, încercând să mă distrez cât mai bine, până când să termină totul."

Boaz făcu un semn afirmativ din cap.

— Asta mi-e filozofia, prieteni, le vorbi el armoniilor lipiți de el. Și, dacă nu mă-nșel, este și a voastră. Socot că d-aia ne simțim împreună ca-n sânul lui Avraam.

Bombeul din piele veritabilă al bocancului pe care Boaz tocmai îl lustruia licărea ca un rubin.

„Fraților, offff, fraților, fraților, fraților", se tângui Boaz în sinea lui, contemplând lucirea rubinie. De câte ori își lustruia bocancii, își închipuia că putea să vadă o groază de lucruri în bombeurile lor rubinii.

Chiar acum, Boaz privea într-un bombeu rubiniu și îl zărea pe Unk strangulându-l pe bietul Stony Stevenson la stâlpul de piatră din mijlocul terenului de paradă din fier de pe Marte. Oribila imagine nu era o amintire întâmplătoare. Era tocmai piatra unghiulară a relației dintre Boaz și Unk.

„Nu mă lua pă mine cu adevărul, îl avertiză Boaz în gândul lui, și n-am să te iau nici eu cu adevărul."

Era o somație pe care i-o adresase lui Unk de nenumărate ori. Boaz o inventase, iar înțelesul ei era acesta: Unk trebuia să înceteze să-i mai servească lui Boaz adevăruri despre armonii, pentru că Boaz iubea armoniii și pentru că Boaz era destul de drăguț ca să nu dezgroape anumite adevăruri care l-ar fi făcut pe Unk tare nefericit.

Unk habar n-avea că-și strangulase prietenul, pe Stony Stevenson. Unk credea că Stony mai trăia încă printr-un miracol, undeva prin Univers. Unk visa să-l întâlnească din nou pe Stony.

Boaz era destul de drăguț ca să nu-i mărturisească adevărul lui Unk, indiferent cât de mult ar fi dorit să-l lovească între ochi cu el.

Oribila viziune din bombeul rubiniu se dizolvă.

„Da, Doamne!" oftă Boaz în gândurile lui. Armoniul adult de pe antebrațul stâng al lui Boaz fremătă.

„Îi cereți bătrânului Boaz un concert? îl iscodi el în gând. Asta vrei să zici? Vrei să zici: « Moș Boaz, nu vreau să par nerecunoscător, știu că este o mare onoare să mă aflu așa

aproape dă inimioara matale. Doar că mă gândesc întruna la toți amicii mei d-afar' și nu mă pot opri să nu doresc să s-aleagă și ei cu ceva bun ». Asta vrei să zici? spuse Boaz în sinea lui. Vrei să zici: « Te rog, taică Boaz, dă un concert păntru toți bieții mei tovarăși d-afar'? » Asta tot încerci să-mi spui?"

Boaz surâse.

„Nu-i nevoie să mă flatezi", îi spuse el armoniului. Micul armoniu de la încheietură se contractă și se întinse iar. „Ce tot încerci să-mi spui? îl întrebă. Vrei să zici: « Unchiu' Boaz, pulsu' matale-i prea mult păntru un biet țânc ca mine. Unchiu' Boaz, te rog, dă-ne dă mâncare numai niscaiva muzică dulce și ușoară? » Asta tot încerci să spui?"

Boaz își îndreptă atenția la armoniul de la brațul drept. Făptura nu se mișcase.

„Nu ești cam tăcut, totuși? îl întrebă Boaz în gândul lui. Nu zici tu multe, da' gândești tot timpul. Cred că te gândești că moș Boaz este chiar răutăcios că nu pune muzică tot timpul, hă?"

Armoniul de pe brațul stâng fremătă din nou.

„Ce mai zici?" i se adresă Boaz în sinea lui. Își ridică semeț capul, se prefăcu a-l asculta, deși nici un fel de sunete nu puteau străbate vacuumul în care trăia. „Zici: « Te rugăm, rege Boaz, pune-ne *Uvertura 1812* »[1]?"

Boaz privi șocat, apoi ferm.

„Numai pentru că ceva să simte mai bine dăcât altceva, își avertiză prietenii în sinea lui, nu înseamnă că vă face și bine."

* * *

Specialiștii din domeniul războiului marțian se miră adesea de ciudata disproporționalitate a pregătirilor de război întreprinse de Rumfoord. În unele privințe, planurile sale au fost

1 Piesă de Piotr Ilici Ceaikovski (1840-1893).

înspăimântător de superficiale. Bocancii cu care și-a încălțat trupele regulate, de pildă, reprezintă o satiră la adresa precarității societății marțiene, clădite repede și prost, a unei societăți al cărei singur scop era autodistrugerea în vederea unificării popoarelor de pe Pământ.

În colecțiile de muzică pe care Rumfoord le-a selectat personal pentru navele-mamă ale companiilor, totuși, se poate constata o mare rezervă de cultură, rezervă pregătită anume, parcă, pentru o civilizație monumentală care avea să dăinuie un mileniu terestru. Se zice că Rumfoord a irosit mai mult timp pentru inutilele colecții de muzică decât pentru artilerie și pentru sistemul sanitar de pe teren luate la un loc.

Așa cum se spune într-o vorbă de duh din popor: „Armata marțiană a sosit cu trei ore de muzică neîntreruptă și n-a rezistat nici măcar cât să asculte până la sfârșit *Valsul Opus 64*[1]".

Explicația bizarului accent pus pe muzica de la bordul navelor-mamă ale flotei marțiene este simplă. Rumfoord dobândise o mare slăbiciune pentru muzica bună, o manie care l-a lovit, întâmplător, numai după ce a fost dispersat în timp și spațiu în urma trecerii sale printr-un infundibul cronosinclastic.

Armoniii din cavernele de pe Mercur erau și ei foarte înnebuniți după muzică bună. Se hrăneau de secole cu o singură notă susținută din cântecul planetei Mercur. Când Boaz le oferi pentru prima oară prilejul de a asculta muzică, și anume lucrarea care se întâmplă să fie *Le Sacre du Printemps*[2], unele dintre făpturi își dădură duhul în extaz.

Un armoniu mort este încrețit și portocaliu în lumina galbenă a peșterilor mercuriene. Un armoniu mort arată ca o caisă uscată.

---

1 Piesă pentru pian de Frédéric Chopin (1810-1849).

2 *Ritualul primăverii*, lucrare de Igor Stravinsky (1882-1971).

Cu acel prim prilej, ce nu fusese planificat ca un concert pentru armonii, magnetofonul se afla pe podeaua navei spațiale. Creaturile care au sucombat în extaz se aflau în contact direct cu carcasa de metal a navei.

* * *

Acum, adică doi ani și jumătate mai târziu, Boaz demonstra felul cuvenit în care se lansa un concert pentru acele creaturi, fără să le pună viața în pericol.

Boaz ieși din hruba ce-i servea drept locuință, luând cu el magnetofonul și selecțiile muzicale pentru concert. În coridorul de afară se aflau două scânduri din aluminiu pentru călcat rufe. Acestea aveau la picioare pernițe din fibre. Scândurile pentru călcat se aflau la o distanță de peste un metru una de cealaltă, iar între ele se găsea o brancardă făcută din bare de aluminiu, acoperită cu o prelată din fibre de licheni. Boaz așeză magnetofonul în mijlocul brancardei. Scopul mașinăriei rezultate astfel era să atenueze vibrațiile magnetofonului. Vibrațiile, înainte de a ajunge la pardoseala de piatră, trebuiau să-și facă loc prin prelata de licheni morți de pe brancardă, să coboare prin mânerele brancardei, prin scândurile pentru călcat și în cele din urmă prin pernițele din fibre de la picioarele scândurilor pentru călcat.

Atenuarea era o măsură de siguranță. Îi garanta că nici un armoniu nu primea o supradoză fatală de muzică.

Boaz, acum, puse banda în magnetofon și aprinse aparatul. Pe toată durata concertului, avea să stea să-l păzească. Datoria lui era de a se asigura că nici o făptură nu se târa prea aproape de magnetofon. Datoria lui, atunci când una dintre ele se târa prea aproape, era să o desprindă de pe perete sau de pe podea, s-o dojenească și s-o aplice o sută de metri mai încolo, poate chiar și mai departe.

„Dacă n-ai mai multă minte d-atât, îi spunea în gând nesăbuitului armoniu, ai să sfârșești aicea, într-un colț părăsit, dă fiștecare dată. Mai gândește-te!"

De fapt, o vietuitoare plasată la o sută de metri de magnetofon tot mai putea căpăta multă muzică bună de mâncat. Pereții peșterilor erau conductori atât de extraordinari, în realitate, încât armoniii de la mari distanțe mai primeau prin piatră câte o boare din concertele lui Boaz.

Unk, care mersese după urme tot mai adânc și mai adânc în peșteri, putea să-și dea seama după felul în care se comportau armoniii că Boaz dădea un concert. Ajunsese la un nivel cald, unde populația armoniilor era densă. Modelul lor regulat de diamante alternante galbene și albastre se deteriora, se degrada în cocoloașe crestate, moriști și vârtejuri de fulgere. Muzica îi făcea să se aranjeze astfel.

Unk își lăsă ranița jos, apoi se întinse și el să se odihnească. Unk visă alte culori decât galben și albastru acvamarin. Apoi visă că bunul lui prieten Stony Stevenson îl aștepta la următoarea meandră. Mintea i se însufleți visând la lucrurile pe care el și Stony și le-ar fi spus când s-ar fi întâlnit. În mintea lui, Unk încă nu reușea să găsească o fizionomie pe potriva numelui de Stony Stevenson, dar acest amănunt nu conta prea tare.

„Ce mai pereche! își zise Unk în sinea lui. Voia să spună că el și cu Stony, lucrând împreună, ar fi de neînvins. Îți zic eu – se asigură pe sine însuși Unk cu satisfacție – ăsta este un cuplu pe care ei doresc să-l țină cât mai separat cu orice preț. Dacă bătrânul Stony și bătrânul Unk își vor mai uni vreodată forțele, atunci să te ții. Când bătrânul Stony și bătrânul Unk sunt împreună, se poate întâmpla orice, și așa se și întâmplă de obicei."

Bătrânul Unk chicoti. Cei cărora trebuia să le fie frică de alianța dintre Unk și Stony erau oamenii din frumoasele clădiri spațioase de deasupra. În trei ani de zile, în închipuirea lui, Unk speculase enorm asupra presupuselor clădiri văzute de el în fugă, ce nu erau, de fapt, altceva decât cristale moarte și reci, lipsite de simțire. Unk era de-acum convins că demiurgii întregii creații locuiau în acele clădiri. Erau temnicerii lui și ai lui Boaz, ba poate chiar și ai lui Stony.

Făceau experimente pe Unk și pe Boaz în acele caverne. Ei scriau acele mesaje în armonii. Armoniii n-aveau nimic în comun cu mesajele. Unk era convins de toate astea. Unk mai era convins și de multe alte lucruri. Știa chiar și cum erau mobilate clădirile de deasupra. Mobilierul nu avea nici un fel de picioare. Pur și simplu plutea în aer, suspendat prin forța magnetică.

Iar oamenii aceia nu munceau niciodată și nu aveau nici o grijă pe cap. Unk îi ura. Îi ura și pe armonii. Desprinse unul de pe perete și îl rupse în două. Acesta se încreți numaidecât și se făcu portocaliu.

Unk aruncă în tavan acel cadavru înjumătățit. Și, ridicându-și privirea spre tavan, văzu un nou mesaj scris acolo. Mesajul se dezintegra, din cauza muzicii. Dar încă se mai putea citi.

Mesajul îi dezvăluia lui Unk în câteva cuvinte cum putea să scape garantat, ușor și repede, din acele caverne. Fu silit să recunoască, când soluția dilemei i se oferi pe tavă, că nu reușise să rezolve în trei ani o problemă atât de simplă și clară.

Unk o luă la goană prin peșteri până când ajunse la concertul lui Boaz pentru armonii. Era plin de neastâmpăr și cu ochii cât cepele la vestea cea mare. Nu putea vorbi într-un vacuum, așadar îl târî pe Boaz până la nava spațială.

Acolo, în atmosfera inertă din cabină, îi împărtăși lui Boaz mesajul care însemna evadarea din peșteri. Fu rândul lui Boaz să reacționeze apatic. Boaz fusese încântat și de cea mai subțire iluzie de inteligență din partea creaturilor, dar acum, aflând vestea că avea să fie eliberat din temnița lui, se comportă ciudat de rezervat.

— Asta... asta explică și celălalt mesaj, îl lămuri cu un glas moale.

— Care celălalt mesaj? întrebă Unk.

Boaz își ridică mâinile ca să mimeze un mesaj ce apăruse pe zidul exterior al sălașului său cu patru zile terestre mai înainte.

— Zicea: „BOAZ, NU PLECA" ! mărturisi. Se uită în jos umil. „TE IUBIM, BOAZ!" Asta zicea!

Boaz își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, se întoarse ca și cum ar fi întors spatele unei frumuseți insuportabile.

— Am văzut asta, mai adăugă, și mi-a venit să râd. M-am uitat la ei, drăguții și blânzii de ei, cum stătea lipiți acolo dă peretele ăla, și-mi zic: „Măi băieți, cum să se ducă moșu' Boaz dă lângă voi? Bătrânu' Boaz mai are dă stat aicea ceva timp!"

— E o capcană! conchise Unk.

— O ce? făcu Boaz.

— O capcană! repetă Unk. Un tertip ca să ne țină aicea!

Revista de benzi desenate, cu titlul *Tweety și Sylvester* era deschisă pe masă, dinaintea lui Boaz, care nu-i răspunse imediat lui Unk. Frunzări, în schimb, revista hărtănită.

— Mai aștept, răspunse el într-un târziu.

Unk se gândi la acea chemare nebunească în numele iubirii. Făcu ceva ce nu mai făcuse de multă vreme. Râse. Se gândi că faptul că membranele fără creieri de pe pereți vorbeau despre dragoste era un deznodământ isteric pentru acel coșmar.

Boaz, deodată, îl înșfăcă de piept și îi zdruncină bietele oase costelive.

— Ți-aș fi profund recunoscător, Unk, i se adresă încordat, dacă m-ai lăsa pă mine să cred ce vreau dăspre mesajul ăla, legat dă dragostea lor pentru mine. Vreau să zic... continuă el, știi... nu trebuie neapărat să aibă sens pentru tine. Vreau să zic... mai spuse el, știi... știu că nu prea ai tu la inimă animalele astea. Nu trebuie neapărat să-ți placă ție sau să le înțelegi, sau să zici ceva dăspre ele. Vreau să zic... încheie Boaz, știi... mesajul nu-ți era ție adresat. Pă mine zice că mă iubește. Asta te scoate pă tine din joc.

Îi dădu drumul lui Unk, se uită iar prin revista de desene animate. Spatele lui ciocolatiu, lat și musculos îl uimi pe alb. Trăind departe de Boaz, Unk se amăgise cu gândul că avea o condiție fizică pe potriva afro-americanului. Văzu acum ce iluzie jalnică fusese această idee.

Mușchii de pe spinarea lui Boaz alunecau lent unii pe lângă alții în contrast cu mișcările iuți ale degetelor care întorceau paginile.

— Știi atât dă multe despre capcane și alte lucruri, ripostă Boaz. De unde știi că nu ne așteaptă vreo capcană și mai rea, dacă reușim să zburăm d-acilea?

Înainte ca Unk să-i răspundă, își aminti că lăsase magnetofonul să cânte nesupravegheat.

— Nu-i nimenea să le supravegheze! răcni el.

Îl părăsi pe Unk și alergă într-un suflet să-i salveze pe armoniii. În vreme ce Boaz lipsea, Unk făcu planuri cum să întoarcă nava cu susul în jos. Aceasta era soluția la dilema de a ieși de acolo. Iată ce scriseseră armoniii pe tavan:

„UNK, ÎNTOARCE NAVA CU SUSUL ÎN JOS".

Ideea de a întoarce nava spațială la o sută optzeci de grade era corectă, desigur. Senzorul navei se afla pe fundul ei. Când avea să fie întoarsă cu susul în jos, nava urma să-și recapete ușurința și inteligența de a ieși din caverne pe care le folosise când intrase în ele.

Cu ajutorul unui troliu mecanic și al slabei gravitații din peșterile planetei Mercur, Unk reuși să întoarcă nava cu susul în jos, tocmai în momentul în care Boaz se întorcea. Tot ceea ce mai rămânea de făcut pentru călătorie era să fie apăsat butonul de comandă. Nava întoarsă cu susul în jos n-avea atunci decât să se izbească de fundul peșterii, să renunțe, să se retragă de la sol, având impresia că fundul peșterii era tavanul ei.

Avea să se avânte prin labirintul de pâlnii, crezând că ar coborî. Și, inevitabil, avea să-și găsească drumul spre cerul înstelat, crezând că ar căuta cea mai adâncă gaură posibilă. Gaura în care până la urmă s-ar afunda s-ar dovedi fără fund, groapa fără pereți a imensității spațiului.

Boaz intră în nava întoarsă cu fundul în sus cu brațele pline de armonii morți. Purta în brațe vreo patru kilograme

de „caise uscate". Inevitabil îi căzuseră câțiva pe drum. Și, aplecându-se să-i culeagă cu reverență, scăpa din brațe și mai mulți. Lacrimi îi șiroiau pe față.

— Vezi? făcu Boaz.

Cu inima frântă, se războia acum cu el însuși.

— Tu vezi, Unk? i se adresă Boaz. Vezi ce se întâmplă când cineva fuge și uită?

Boaz scutură din cap.

— Și ăștia nu-i toți, mai adăugă el. Nu-i toți nici pă departe.

Găsi o cutie goală de carton, în care fuseseră odinioară bomboane. Puse cadavrele făpturilor acolo. Se îndreptă, cu mâinile pe șale. Așa cum Unk rămase uluit la vederea condiției fizice a lui Boaz, la fel de uimit îl lăsă demnitatea afroamericanului. Boaz, când își îndreptă spinarea, era un Hercule ciocolatiu, înțelept, decent și cu lacrimi pe obraz. Unk, în comparație cu el, se simțea sfrijit, dezrădăcinat și ofticos.

— Vrei tu să te ocupi dă partaj, Unk? îl întrebă Boaz.

— De partaj? se miră Unk.

— Hapuri, hrană, băuturi răcoritoare, bomboane, preciză Boaz.

— Să împărțim toate astea? glăsui Unk. Dumnezeule!... Avem destul din toate pentru cinci sute de ani.

Nu mai existase vreo discuție înainte în legătură cu împărțirea acelor lucruri. Nu cunoscuseră nici o penurie și nici vreun pericol de a ajunge într-o asemenea situație.

— Jumate ție, să le iei cu tine, jumate mie, mi le lași aici, îl lămuri Boaz.

— Să ți le las? făcu Unk nevenindu-i să creadă. Dar tu... tu vii cu mine, nu-i așa?

Boaz își ridică mâna dreaptă într-un gest tandru prin care cerea tăcere, un gest făcut de un om cu adevărat mare.

— Nu mă lua pă mine cu adevărul, Unk, îl avertiză Boaz, și n-am să te iau nici eu cu adevărul.

Își șterse lacrimile cu mâna.

Unk nu fusese niciodată în stare să treacă peste somația legată de adevăr. Îl speria. O parte din mintea lui îl avertiza că Boaz nu glumește, că el, de fapt, știe un adevăr ce l-ar putea zdrobi. Unk deschise gura și o închise la loc.

— Vii să-mi spui vestea cea mare, grăi Boaz. „Boaz, îmi zici, ai să fii liber!" Iar eu mă zăpăcesc dă tot și uit ce am dă făcut. Mă pregătesc să devin liber. Și-mi tot repet în minte cum am să fiu eu liber, continuă Boaz, după care încerc să-mi închipui cum are să fie asta și tot ce pot să văd sunt oameni. Mă împing într-o parte, pe urmă mă împing în cealaltă... și nimic nu le place și devin tot mai smințiți, pen'că nimic nu-i face fericiți. Iară ei țipă la mine pen'că nu-i fac fericiți, iar noi toți împingem și tragem unii dă alții. Și apoi, dintr-odată, mărturisi Boaz, îmi vine-n minte micile animale nebunatice pe care le fac așa dă fericite, atât dă ușor, cu muzică. Și găsesc mii dân ele zăcând pă jos moarte, pen' că Boaz a uitat cu totul dă ele, că era așa dă nerăbdător să fie liber. Și puteam să salvez viața la fiștecare dintre ele, dacă numa-mi vedeam dă treaba mea și nu-mi stătea mintea la altele. Și atunci mi-am zis în gândul meu, vorbi Boaz, n-o să fiu niciodată bun cu oamenii, iar oamenii n-o să fie niciodată buni cu mine. Și atuncea pen' ce mai vreau să fiu eu liber prin gloată? Și atunci am știut ce tre' să-ți zic eu ție, Unk, când mă văd întors aicea, încheie Boaz. Mi-am găsit un loc unde pot să fac bine fără să mai fac nici un rău și pot să văd și singur că fac bine, iar ele știe că eu le fac lor bine și ele mă iubește, Unk, pă cât poate și ele. Mi-am găsit o familie. Și când o să mor aicea într-o zi, mai spuse Boaz, am să pot atuncea să-mi zic mie însumi: „Boaz... ai făcut milioane dă vieți să merite trăite. Nimeni altul n-a mai răspândit atâta bucurie în jur. N-ai nici un dușman în Univers".

Boaz se transformă în părinții plini de afecțiune pe care nu i-a avut niciodată.

— Du-te la culcare acuma, își spuse sieși, imaginându-se zăcând pe un bolovan din peșteră ca pe un pat de moarte. Ești un băiat bun, Boaz, se mângâie el. Noapte bună!

10

O ERĂ A MIRACOLELOR

Doamne Preasfinte, Ziditorul Cosmosului, Tu care faci să se învârtă galaxiile, Sufletul undelor electromagnetice, Tu care inspiri și expiri cantități inimaginabile de vid, Tu care scuipi piatră și foc, Tu care jonglezi cu mileniile, ce-am putea noi face pentru Tine ce Tu n-ai putea face pentru Tine Însuți de nenumărate ori mai bine? Nimic. Ce am putea noi face sau spune care să Te poată interesa pe Tine? Nimic. O, omenire, bucură-te întru apatia Creatorului, căci, în sfârșit, ne eliberează, ne umple de adevăr și de demnitate. Nici un imbecil ca Malachi Constant nu mai poate spune, gândindu-se la norocul lui porcesc: „Cineva acolo sus mă place". Și nici un tiran nu mai poate zice: „Dumnezeu voiește să se întâmple asta sau ailaltă și oricine nu pune umărul la lucrarea Domnului este împotriva lui Dumnezeu". O, Sfinte Preaînalte, ce glorioasă sabie este apatia Ta, căci noi am scos-o din teacă, apoi am lovit și am tăiat câtă frunză și iarbă cu ea, iar amăgirea care ne-a înrobit adesea sau ne-a băgat la balamuc zace acum la pământ!

REVERENDUL C. HORNER REDWINE

Era într-o după-amiază de marți. În emisfera nordică era primăvară a Terrei. Pământul înverzise și mustea de apă. Aerul terestru era numai bun de respirat, gras ca smântâna.

Ploaia care cădea pe Pământ avea gustul purității, delicios, acrișor. Țărâna era caldă. Suprafața ei clocotea de neastâmpărul fecundității. Pământul era cel mai fertil acolo unde se găsea cea mai multă moarte.

* * *

Ploaia cu gust delicios acrișor cădea pe un loc de verdeață, ce ascundea foarte mulți morți. Cădea în cimitirul unei biserici de țară din Lumea Nouă. Biserica se afla în West Barnstable, Cape Cod, Massachusetts, S.U.A. Cimitirul bisericii era plin, spațiile dintre mormintele mai vechi fiind ocupate de cadavrele eroicelor victime ale războiului. Marțienii și pământeni dormeau unii lângă alții somnul de veci.

Nu există țară pe lume fără morminte în care pământeni și marțieni să nu fie îngropați laolaltă. Nu există țară pe lume să nu fi dat măcar o bătălie în războiul întregului Pământ împotriva invadatorilor de pe Marte.

Acum toate erau iertate. Toate viețuitoarele trăiau într-o frăție, iar cele trecute în neființă într-o și mai mare măsură.

Biserica, ce se pitea printre pietrele funerare ca o curcă plouată, fusese pe rând prezbiteriană, congregaționistă, unitariană și universal-apocaliptică. Acum se chema Biserica Domnului Absolut Indiferent.

Un bărbat cu înfățișare de sălbatic stătea în picioare, în mijlocul mormintelor din cimitir, minunându-se de aerul îmbălsămat, de verdeață, de umezeală. Era aproape gol, iar barba și pletele negre-albăstrui erau lungi și încâlcite, presărate cu fire sure. Singurul veșmânt pe care îl purta era un fel de șorț zornăitor, încropit din chei franceze și sârmă de cupru. Veșmântul îi acoperea rușinea.

Ploaia îi șiroia pe obrajii tăbăciți. Își lăsă capul pe spate ca s-o soarbă. Își lăsă brațul să se odihnească pe o piatră funerară, nu c-ar fi avut nevoie de vreun reazem, ci mai mult ca s-o simtă. Era obișnuit să pipăie pietrele, pipăitul pietrelor uscate, aspre îi intrase, inevitabil, în reflex. Dar asemenea pietre ude și acoperite cu mușchi, pietre pătrate, cu inscripții despre oameni, nu mai pipăise de foarte multă vreme.

„Pro Patria" stătea scris pe cea atinsă de el. Bărbatul era Unk. Se întorsese acasă de pe Marte și Mercur. Nava lui spațială aterizase singură într-o pădurice de lângă cimitir. Sufletul lui era plin de violența blândă și nepăsătoare a unui bărbat căruia i se irosise cea mai mare parte din viață. Unk ajunsese la vârsta de patruzeci și trei de ani. Avea toate motivele să se usuce și să moară. Tot ce-l mai ținea în viață era o dorință mai mult mecanică, decât afectivă. *Își dorea să îi revadă pe Bee, soția lui, pe Crono, fiul lui și pe Stony Stevenson, singurul și cel mai bun prieten al lui.*

* * *

Reverendul C. Horner Redwine se afla la amvonul bisericii sale în acea după-amiază ploioasă de marți. Nu se mai găsea nimeni în afară de el în biserică. Redwine urcase la amvon pur și simplu ca să se bucure cât mai mult. Nu îi stătea în fire să se bucure în situații critice. Se bucura de împrejurări extraordinar de fericite, fiind un slujitor mult iubit al unei religii care nu doar promitea, ci și săvârșea miracole.

Biserica Lui, Prima Biserică din Barnstable a lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent, purta hramul Călătorului Spațial

Ostenit. Hramul era motivat de următoarea profeție: un luptător singuratic din Armata Marțiană va poposi într-o zi în biserica lui Redwine.

Biserica era gata pentru miracol. Un cui de fier, făcut de mână, era bătut într-un stâlp noduros, din lemn de stejar, în spatele amvonului. Stâlpul susținea uriașa scândură care constituia creasta acoperișului. Iar de cui era agățat un umeraș incrustat cu pietre semiprețioase. De umeraș atârna un costum de haine într-un sac transparent de plastic.

Profeția era că ostenitul Călător Spațial avea să se ivească gol, că acel costum de haine avea să-i vină ca turnat. Costumul avea un asemenea croi, încât să nu se potrivească nimănui, în afara celui ales. Era o singură piesă, o salopetă mulată galbenă ca lămâia, cauciucată, care se închidea cu un fermoar.

Piesa vestimentară nu era deloc reprezentativă pentru moda zilei. Era o creație specială, ca să adauge strălucire miracolului. În fața și în spatele veșmântului erau prinse în ținte semne de întrebare de culoare oranj, mari de vreo 30 de centimetri, ce arătau că acel Călător Spațial habar n-avea cine era.

Nimeni n-avea să cunoască identitatea lui, până când Winston Niles Rumfoord, capul tuturor bisericilor lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent, n-avea să dezvăluie întregii lumi numele Călătorului Spațial.

Semnalul pe care urma Redwine să-l dea pentru vestirea sosirii Călătorului Spațial era să sune nebunește din clopotul bisericii. Când clopotul avea să sune nebunește, enoriașii aveau să cadă în extaz, să lase baltă tot ce făceau, să râdă, să plângă și să se adune în număr mare.

Mai toți pompierii voluntari din West Barnstable erau membrii bisericii lui Redwine, așa avea să fie adusă mașina-cisternă, ca singurul vehicul mai pe potriva slavei Călătorului Spațial.

Țipetele sirenei din vârful foișorului de foc aveau să se adauge la demențiala veselie a clopotului. Un singur semnal

al sirenei anunța o pădure sau o pășune incendiată. Două semnificau o casă în flăcări. Trei reprezentau o salvare de la un incendiu. Zece semnalizau venirea Călătorului Spațial!

* * *

Ploaia pătrundea printr-un toc de fereastră ce nu era bine prins. Apa se scurgea de sub o șindrilă desprinsă din acoperiș, stropii cădeau printr-o crăpătură și se înșiruiau, mărgele sclipitoare, pe o grindă deasupra capului reverendului Redwine. Ploaia binecuvântată uda vechiul clopot din clopotniță, se prelingea pe frânghia lui, pica pe păpușa de lână legată de un capăt al funiei, cădea de pe picioarele păpușii, adunându-se într-o băltoacă pe pardoseala din lespezi de piatră a turlei.

Păpușa avea o semnificație religioasă. Reprezenta un stil dezgustător de viață, ce nu mai exista. Se numea „Malachi". Nici un cămin și nici un birou al vreunui adept al credinței lui Redwine nu ducea lipsă de câte un Malachi, care să atârne de undeva.

Un Malachi putea fi atârnat așa cum se cuvine numai într-un singur fel și acela era să-l spânzuri de gât. Numai un singur nod se putea face cum trebuie, iar acela era nodul ștreangului.

Iar picăturile de ploaie cădeau de pe picioarele păpușii lui Redwine de la capătul funiei clopotului...

Trecuseră primele zile reci de primăvară, când înfloreau brândușele. Trecuseră firavele și răcoroasele zile ale narciselor galbene. Venise primăvara omenirii, în care tufele de liliac în floare de lângă zidurile bisericii lui Redwine atârnau grele ca niște ciorchini de struguri.

Redwine asculta cu evlavie ploaia, închipuindu-și că îi vorbea în engleza chauceriană. Rosti cu glas tare cuvintele pe care își imagina că i le spunea ploaia. Declamă la unison cu răpăitul ploii:

La vremea când Prier cu dulci șiroaie
Până-n rărunchi pământul îl înmoaie
Și scaldă tot ce-i lujer în licoarea
Din care prinde vlagă nouă floarea...[1]

O picătură căzu clipind de pe grinda de deasupra lui, udându-i lentila stângă de la ochelari și obrazul roșu și bucălat ca un măr.

Timpul fusese bun cu Redwine. Cum stătea în picioare la amvon, arăta ca un vânzător de ziare ochelarist și rumen, deși avea patruzeci și nouă de ani. Își ridică mâna ca să-și șteargă obrazul și făcu să zornăie săculețul albastru din pânză legat la încheietura mâinii, în care păstra o bilă de plumb.

Mai avea asemenea săculeți în jurul gleznelor și la cealaltă încheietură, precum și două plăci grele de fier atârnate de bretele, una care-i cădea pe piept, iar cealaltă pe spinare.

Aceste greutăți erau obstacolele din cursa vieții sale. Căra peste douăzeci de kilograme cu el, și o făcea bucuros. O persoană mai puternică decât el ar fi cărat mai mult, una mai slabă, mai puțin. Fiecare adept în putere al credinței lui Redwine accepta senin aceste poveri, le purta cu mândrie oriunde se ducea.

Cei mai slabi și mai firavi trebuiau să recunoască, până la urmă, că aveau șanse egale cu cei puternici în cursa vieții.

Melodiile lichide ale ploii compuneau un fundal atât de plăcut pentru orice soi de recitare în biserica goală, încât Redwine declamă și mai multe lucruri De data aceasta, recită ceva din scrierile lui Winston Niles Rumfoord, Apostolul din Newport.

Ceea ce Redwine se pregătea să recite în zgomotul de fond al picăturilor de ploaie era un lucru pe care Apostolul din Newport îl așternuse pe hârtie pentru a-și defini poziția personală în raport cu diaconii săi, statutul acestora față de turma lor de drept-credincioși și pe cel al fiecărui om față

1 Geoffrey Chaucer, *Povestirile din Canterbury*, Polirom, Iași, 1998, traducere, studiu introductiv și note de Dan Duțescu.

de Dumnezeu. Redwine le citea acest text sacru enoriașilor săi în prima duminică a fiecărei luni:

— Nu sunt tatăl vostru, predica Redwine. Mai bine numiți-mă frate. Dar nu sunt nici fratele vostru. Mai bine ziceți-mi fiul vostru. Dar nu sunt nici fiul vostru. Mai bine spune-ți-mi câine. Dar nu sunt nici câinele vostru. Mai bine să ziceți că sunt doar un purice în blana câinelui vostru. Dar nu sunt nici purice. Mai bine ziceți-mi un microb în puricele din blana cățelului vostru. Ca microb în puricele de pe blana câinelui vostru, sunt hotărât să vă slujesc în orice fel îmi este cu putință, la fel cum și voi doriți să-l slujiți pe Dumnezeu Atotputernicul, Ziditorul Universului.

Redwine bătu din palme, omorând în închipuirea lui puricele infestat de microb. Duminica, întreaga congregație bătea din palme la unison ca să prindă puricele.

O altă picătură căzu tremurătoare de pe grindă, udând iar obrazul reverendului. Redwine dădu din cap în semn de mulțumire pentru strop, pentru biserică, pentru pace, pentru Apostolul din Newport, pentru planeta Pământ, pentru un Dumnezeu căruia nu-i păsa de nimic, pentru tot.

Coborî de la amvon, bălăngănind bilutele de plumb din săculeții lui, scoțând un zornăit plin de distincție.

Ieși prin nava laterală, trecu pe sub bolta clopotniței. Se opri lângă băltoaca de sub frânghia clopotului, își ridică privirea ca să-și dea seama de unde picura apa. Era frumos, își spuse, cum ploaia de primăvară se strecura înăuntru. Să fi fost el însărcinat cu renovarea bisericii, ar fi aranjat cu siguranță ca întreprinzătoarele picături de ploaie să poată în continuare pătrunde în același fel. Dincolo de bolta clopotniței se afla o altă boltă de liliac, cu frunză deasă. Redwine păși acum pe sub cea de-a doua boltă, zărind în pădurice nava spațială ca o bășică uriașă și pe despuiatul și bărbosul Călător Spațial din cimitirul bisericii.

Redwine scoase un strigăt de bucurie. Alergă înapoi în biserică și smuci de funia clopotului ca un cimpanzeu beat. În zgomotul dangătului de clopot, Redwine desluși cuvintele

pe care Apostolul din Newport zicea că le rosteau toate clopotele:

„NU ZĂU!“ răsuna dangătul clopotului...
„NU ZĂU!
NU ZĂU!
NU ZĂU!“

* * *

Unk se sperie îngrozitor de clopot. Părea un clopot furios, înfricoșat, și se întoarse în goană la nava lui, julindu-se rău la fluierul piciorului în vreme ce se cățăra pe un zid de piatră. Pe când se pregătea să închidă camera de presurizare, auzi o sirenă răspunzând cu un urlet dangătelor de clopot.

Unk credea că Terra mai era încă în război cu Marte și că sirena și clopotul aveau să-i aducă o moarte subită. Apăsă pe butonul de comandă.

Pilotul automat nu răspunse instantaneu, ci se angajă într-o dispută inteligibilă și lipsită de eficacitate cu sine însuși. Gâlceava se termină când pilotul se opri singur.

Unk apăsă iar pe buton. De data asta îl ținu apăsat cu călcâiul. Din nou pilotul se ceartă prostește cu sine însuși și încercă să se stingă singur. Când află că nu putea face acest lucru, emană un fum galben murdar. Fumul deveni așa de dens și de toxic, încât Unk fu silit să înghită un hap și să practice din nou metoda Schliemann de respirație.

Atunci pilotul automat scoase din el un țipăt organic, tremurător și se strică complet. Acum nu se mai putea decola. Când se strică pilotul automat, se defectează întreaga navă spațială. Unk se apropie prin fum de un hublou și se uită afară.

Zări o mașină de pompieri. Mașina își făcea drum printre tufișuri până la nava lui. Bărbați, femei, copii extaziați se agățau de mașină, udați până la piele de ploaie.

Reverendul C. Horner Redwine pășea în fața mașinii de pompieri. Într-o mână ducea costumul de culoarea lămâii

într-un sac transparent de plastic. În cealaltă ținea un buchet de liliac proaspăt tăiat.

Femeile îi făceau bezele lui Unk prin hublouri, își ridicau copiii în brațe ca să vadă mai bine adorabilul bărbat dinăuntru. Bărbații rămaseră în mașină, îl salutară pe Unk, se îmbrățișară, salutară totul și toate. Șoferul făcea uriașul motor să aibă rateuri, trăgea de sirenă și de clopot.

Toată lumea purta poveri de un soi sau altul. Cele mai multe asemenea poveri erau la vedere: balamale, săculețe cu gloanțe, grătare vechi, menite să reducă avantajele fizice. Dar mai existau, printre enoriașii lui Redwine, mai mulți drept-credincioși care-și aleseseră obstacole mai subtile sau mai sugestive.

Erau femei care, printr-un capriciu al norocului orb, primiseră minunatul dar al frumuseții. Își anihilaseră acel avantaj nemeritat printr-o ținută vestimentară șleampătă, o postură nesănătoasă, gumă de mestecat și o utilizare groaznică a cosmeticelor.

Un bătrân al cărui singur avantaj acordat de natură era o vedere excelentă își stricase ochii purtând ochelarii soției.

Un tânăr smead, al cărui sex-appeal felin periculos nu putea fi ascuns de hainele de proastă calitate sau proastele maniere, se autohandicapase cu o soție îngrețoșată de sex. Soția tânărului smead, având motive să se laude cu distincția Phi Beta Kappa[1], își luase ca povară un soț care nu citea nimic altceva decât benzi desenate.

Congregația lui Redwine nu era unică. Nu era neapărat o adunătură de fanatici. Existau teoretic miliarde de oameni pe pământ care erau bucuroși să-și creeze singuri handicapuri.

1 Acordată de societatea academică omonimă, ce onorează în acest fel excelența dobândită în științe și arte liberale, fondată la 5 decembrie 1776, în cadrul lui College of William and Mary, a doua instituție de învățământ universitar ca vechime în Statele Unite ale Americii după Universitatea Harvard.

Pompierii mai găsiră o cale prin care să-și exprime bucuria. Pe mașina de intervenție se afla o duză, ce putea fi rotită ca o mitralieră. O întoarseră cu gura în sus și îi dădură drumul. Un jet nesigur, tremurător țâșni spre cer, stropii fiind împrăștiați de vânt, când nu mai puteau urca. Apa stropea de jur împrejur, căzând când pe navă cu pleoscăituri, când udându-i chiar pe pompieri, când udând femei și copii, uimindu-i și umplându-i de fericire.

Picăturile acelea care jucau un rol atât de important în întâmpinarea lui Unk erau doar o întâmplare extraordinară. Nimeni nu o plănuise. Dar era minunat ca toată lumea să se uite pe sine într-o sărbătoare a udatului universal.

Reverendul C. Horner Redwine, simțindu-se la fel de gol ca un spiriduș păgân al pădurilor în hainele ude leoarcă ce-i atârnau pe corp, șfichiui geamul unui hublou cu buchetul său de liliac, apoi își lipi de el fața pe care i se citea adorarea.

Expresia chipului care se uita la Redwine dinăuntru era izbitor de asemănătoare cu cea a unei maimuțe inteligente în cușca unei grădini zoologice. Fruntea lui Unk era încrețită toată, iar ochii îi erau umeziți de o dorință disperată de a înțelege. Unk se decise să nu-i fie teamă. Nici nu se grăbi prea tare să-i dea drumul lui Redwine înăuntru.

Într-un târziu, se duse la camera de presurizare și descuie atât ușa interioară, cât și cea exterioară. Se dădu înapoi, așteptând ca altcineva să deschidă ușile, împingându-le.

— Mai întâi lăsați-mă pe mine să intru și să-i pun costumul! le propuse Redwine enoriașilor săi. Apoi va fi numai al vostru!

* * *

În nava spațială, costumul galben ca lămâia îi veni lui Unk ca turnat. Semnele de întrebare de culoare oranj de pe piept și de pe spinare i se întindeau pe trup fără să facă nici o cută.

Unk nu știa încă faptul că nimeni altcineva pe lume nu mai era îmbrăcat ca el. Presupuse că mulți aveau costume ca al lui, cu semne de întrebare și tot restul.

— Ăsta-i... ăsta-i Pământul? îl întrebă Unk pe Redwine.

— Da, îi răspunse Redwine. Cape Cod, Massachusetts, Statele Unite ale Americii, Frăția Omului.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! glăsui Unk.

Redwine își ridică sprâncenele întrebător.

— De ce? îl iscodi el.

— Mă scuzați? făcu Unk.

— De ce să-I mulțumiți lui Dumnezeu? dori să știe Redwine. Lui nici nu-i pasă ce se întâmplă cu dumneavoastră. N-a făcut nici un efort să vă aducă aici viu și nevătămat și nici nu s-ar deranja să vă ia viața.

Își ridică brațele, etalând musculozitatea credinței lui. Bilele din săculeții lui de povară de la încheieturi zornăiră, atrăgându-i atenția lui Unk. De la săculeții de povară, atenția lui Unk alunecă ușor spre placa grea de fier de pe pieptul lui Redwine. Acesta îi urmări privirea și își ridică placa de fier de pe piept.

— Grea, mai spuse el.

— Aha, replică Unk.

— Eu zic că ar trebui să cărați cam douăzeci și trei de kile după ce vă mai întremăm, îl informă Redwine.

— Douăzeci și trei de kile?

— Ar trebui să vă bucurați, nu să vă pară rău, că purtați o asemenea povară, îl povățui Redwine. Nimeni nu v-ar mai putea reproșa că profitați de căile oarbe ale norocului.

În vocea lui se strecură un ton de amenințare serafică, pe care n-o mai folosise de pe vremea începuturilor Bisericii lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent, de la entuziastele convertiri în masă care urmaseră războiului cu Marte. La acea epocă, Redwine și toți ceilalți tineri prozeliți îi amenințaseră pe necredincioși cu aversiunea îndreptățită a maselor, care pe atunci nici nu existau.

Masele pe drept nemulțumite existau acum în fiecare colț al lumii. Numărul total de adepți ai Bisericii lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent era de trei miliarde. Tinerii lupi care propovăduiseră primii crezul își puteau acum permite să fie miei, să se piardă în contemplarea unor mistere orientale

precum picăturile de apă care se scurgeau de pe o funie de clopot. Brațul disciplinar al Bisericii se baza, oriunde în lume, pe furia mulțimii.

— Trebuie să vă avertizez, i se adresă Redwine lui Unk, că atunci când veți ieși în mijlocul acelor oameni nu trebuie să ziceți nimic din care să reiasă că Dumnezeu ar avea vreun interes special în privința dumneavoastră, sau că, într-un fel sau altul, ați putea fi de ajutor lui Dumnezeu. Cel mai grav lucru pe care l-ați putea spune, de pildă, ar fi ceva de genul acesta: „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a scăpat de necazuri. Și-a pogorât privirea asupra mea, iar acum nu-mi doresc decât să fiu slujitorul Lui". Mulțimea prietenoasă de afară, continuă Redwine, s-ar putea întoarce repejor împotriva dumneavoastră, în ciuda înaltelor auspicii ce vă marchează venirea.

Unk plănuise să rostească exact ce Redwine îl avertizase să nu zică. I se păruse singurul discurs potrivit.

— Da' ce... ce-ar trebui să spun? se interesă Unk.

— Ce veți spune dumneavoastră s-a prezis deja, îl lămuri Redwine, cuvânt cu cuvânt. M-am gândit mult și bine la cuvintele pe care le aveți de rostit și sunt convins că nu există altele mai bune.

— Dar nu mă pot gândi la nimic altceva decât: „Bună...", „Mulțumesc", ripostă Unk. Ce vreți să spun?

— Exact ce-o să ziceți, îi răspunse Redwine. Oamenii de afară au repetat acest moment de multă vreme. Vă vor pune două întrebări și veți răspunde pe cât mai bine vă va sta în putință.

Îl scoase pe Unk afară prin camera de presurizare. Jetul din pompa de incendiu fusese oprit. Strigătele și dansul încetară.

Congregația lui Redwine formă acum un semicerc în jurul lui Unk și al lui Redwine. Enoriașii aveau cu toții gurile strânse pungă și plămânii plini cu aer.

Redwine dădu un semnal sfânt. Întreaga congregație vorbi ca un singur om:

— Cine ești? doriră ei să știe.

— N-nu-mi știu adevăratul nume, începu Unk. Îmi ziceau Unk.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl chestionă congregația.

Unk scutură din cap – un gest vag. Nu putea găsi în minte nici un rezumat al aventurilor lui pe potriva acelui ritual. Îi era clar că toți așteptau de la el ceva măreț. Nu se simțea în stare de măreție. Expiră cu zgomot, dând de înțeles congregației că regreta din toată inima faptul că avea să-i dezamăgească cu lipsa lui de expresivitate.

— Am fost victima unei serii de accidente, le răspunse el, dând din umeri. La fel ca noi toți.

Strigătele și dansurile reîncepură. Unk se urcă în mașina de pompieri împins de la spate și fu adus la ușa bisericii. Redwine îi arătă amabil un sul desfășurat, sculptat în lemn, deasupra ușii. Incizate în lemn și aurite se deslușeau aceste cuvinte:

AM FOST VICTIMA UNEI SERII
DE ACCIDENTE, LA FEL CA NOI TOȚI.

Unk fu adus cu pompa de incendiu de la biserică direct în Newport, Rhode Island, unde urma să aibă loc o materializare.

Potrivit unui plan pus la punct cu ani în urmă, alte mașini ale pompierilor din Cape Cod fură aduse în vederea protejării localității West Barnstable, care ar fi rămas altfel fără pompă de incendiu.

Vestea venirii Călătorului Spațial se răspândi ca gândul pe toată planeta. În fiecare sat, oraș și orășel prin care trecu pompa de incendiu, Unk fu acoperit cu flori.

El ședea pe acoperișul mașinii de pompieri, pe scândura din lemn de brad, de doi pe șase, întinsă de-a curmezișul cockpitului din mijloc. Înăuntru se afla însuși reverendul C. Horner Redwine.

Redwine avea controlul asupra sirenei mașinii, din care suna cu asiduitate. Atârnând de limba clopotului de sirenă era un Malachi dintr-un plastic ultrarezistent. Păpușa era de tip special, putea fi achiziționată numai din Newport. A expune un asemenea Malachi însemna să arăți în public că un membru al comunității făcuse un pelerinaj la Newport.

Întreaga stație a pompierilor voluntari din West Barnstable, cu excepția a doi nonconformiști, făcuse un asemenea pelerinaj. Păpușa Malachi din mașina de pompieri fusese cumpărată din fondurile instituției.

În jargonul negustorilor ambulanți de suveniruri din Newport, acel Malachi din plastic ultrarezistent, aflat în proprietatea stației de pompieri era „un Malachi oficial, autorizat, autentic".

Unk era fericit, pentru că era tare bine să te afli din nou printre oameni și să respiri iar aer. Și toată lumea părea să-l iubească așa de mult!

Era o hărmălaie așa de plăcută. Totul era atât de plăcut! Unk spera că totul avea să fie mereu așa de-acum încolo.

— Ce s-a întâmplat cu tine? țipau cu toții, râzând.

În vederea comunicării în masă, Unk își mai scurtase răspunsul care încântase micuța gloată atât de tare la Biserica cu Hramul Călătorului Spațial Ostenit.

— Accidente! le răspundea el cu un strigăt, râzând.

Ce naiba! râdea.

* * *

În Newport, reședința Rumfoord era asediată de opt ore de mulțime. Paznicii îndepărtaseră de portița din zid miile de adoratori. Paznicii nici nu prea mai erau necesari, de vreme ce mulțimea dinăuntru era compactă. N-ar mai fi încăput nici un vârf de ac. Miile de pelerini de dincolo de ziduri se îmbrânceau acum unul pe altul cu evlavie, luptându-se pentru pozițiile cele mai apropiate de megafoanele instalate la colțurile gardului.

Din megafoane aveau să audă vocea lui Rumfoord. Mulțimea se adunase în numărul cel mai mare cunoscut vreodată și era foarte încântată, căci ziua era de mult promisa Marea Zi a Călătorului Spațial.

Poveri dintre cele mai diverse și mai fanteziste se puteau vedea pretutindeni. Mulțimea era minunat de șleampătă și de împiedicată.

Bee, care fusese perechea lui Unk pe Marte, se găsea și ea în Newport, la fel ca și fiul lor, Crono.

* * *

— Hei! Lume, lume, avem Malachi! striga răgușită Bee. Hei! avem Malachi, lume, lumee! Luați Malachi, să i-i arătați Călătorului Spațial, striga Bee. Luați un Malachi să vi-l binecuvânteze Călătorul Spațial, când treceți pe lângă el.

Se afla la o tarabă în dreptul portiței de fier din zidul proprietății Rumfoord din Newport. Chioșcul lui Bee era primul dintr-un șir de douăzeci de tarabe care se găseau în fața portiței. Cele douăzeci de tarabe erau sub un același umbrar, fiind separate între ele prin pereți despărțitori ce se ridicau până la brâu.

Păpușile Malachi pe care ea le vindea erau păpuși din plastic cu articulații mobile și strasuri în loc de ochi. Bee le cumpăra dintr-un depozit de obiecte de cult cu douăzeci și șapte de cenți bucata, le vindea, însă, cu trei dolari. Era o excelentă femeie de afaceri.

Și, deși Bee avea o înfățișare care-ți sărea în ochi, numai măreția ei interioară o făcea să vândă mai multă marfă. Strălucirea lui Bee le lua ochii pelerinilor. Dar ceea ce-i determina să se apropie de chioșcul ei și să cumpere de la ea era aura ei. Din aură se ghicea, fără putință de tăgadă, că Bee era făcută pentru o viață mai bună, că făcea o faptă foarte cavalerească aflându-se în locul acela.

— Hei! Lume, lumeee! Luați Malachi cât mai aveți timp! își avertiză Bee clienții. Nu mai puteți lua Malachi în timpul materializării!

Ceea ce era adevărat. Toți concesionarii erau obligați să tragă storurile cu cinci minute înainte de materializarea lui Winston Niles Rumfoord și a câinelui său. Și aveau să rămână cu storurile trase încă zece minute după ce se ștergea și ultima urmă din Rumfoord și Kazak.

Bee se întoarse spre băiatul ei, Crono, ce deschidea o ladă nouă de păpuși.

— Cât mai avem până la fluier? îl întrebă ea.

Era vorba de o sirenă cu aburi din incinta proprietății. Suna cu cinci minute înainte de materializări. Materializările ca atare erau anunțate prin salve de tun. Dematerializările erau anunțate prin o mie de baloane ce se înălțau la cer.

— Opt minute, îi răspunse Crono, uitându-se la ceas.

Avea acum unsprezece ani tereștri. Era brunet și avea o înfățișare misterioasă. Era un expert în a-i înșela pe mușterii la rest și se pricepea de minune la carduri. Avea gura spurcată și purta la el un briceag cu o lamă de vreo 15 centimetri. Crono nu se împăca prea bine cu ceilalți copii; din cauză că lua viața în piept curajos și tranșant, căpătase o reputație atât de proastă, încât numai foarte puține fetițe, tare proaste și tare drăguțe, se simțeau atrase de el.

Crono era trecut în dosarele Poliției Municipale din Newport și ale Poliției de Stat din Rhode Island drept un delincvent juvenil. Cunoștea personal cel puțin cincizeci de ofițeri de poliție și îi striga pe numele lor mic, fiind un veteran al testelor cu detectorul de minciuni.

Singurul lucru ce îl scutea pe Crono de școala de corecție era cel mai profesionist personal juridic de pe Pământ, cel al Bisericii lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent. Sub îndrumarea lui Rumfoord, personalul îl apăra pe Crono împotriva tuturor acuzațiilor ce i se aduceau.

Cele mai frecvente acuzații la adresa lui erau furtișagurile mărunte, portul unor arme ascunse, faptul că deținea arme

de foc neînregistrate, că trăgea în perimetrul orașului, că vindea cărți și articole pornografice și că era un copil-problemă.

Autoritățile se plângeau că toată vina o purta mama lui, care-l iubea exact așa cum era.

— Mai aveți numai opt minute să vă cumpărați Malachi, oameni buni! strigă Bee. Repede, repede, repede!

Dinții din față ai lui Bee erau din aur, iar pielea ei, la fel ca și cea a fiului său, era de culoarea stejarului auriu.

Bee își pierduse dinții din față când nava spațială în care ea și Crono veniseră de pe Marte s-a prăbușit în regiunea Gumbo din pădurea amazoniană. Ea și Crono au fost singurii supraviețuitori ai impactului cu solul și au rătăcit prin junglă un an de zile.

Culoarea pielii lui Bee și a lui Crono era permanentă, de vreme ce era efectul unei alterări a ficatului. Ficatul li se modificase în urma unei diete de trei luni ce constase în apă și rădăcini de salpa-salpa sau plop albastru amazonian. Dieta făcuse parte din riturile de primire a lui Bee și a lui Crono în tribul Gumbo.

În cursul acestei inițieri, mama și fiul fuseseră priponiți de stâlpi în mijlocul satului. Crono reprezenta Soarele, iar Bee, Luna, așa cum erau percepute aceste corpuri cerești de către tribul Gumbo.

Ca rezultat al peripețiilor lor, Bee și Crono erau mai apropiați decât majoritatea mamelor și fiilor. Fuseseră salvați într-un târziu de un elicopter. Winston Niles Rumfoord trimisese acel elicopter în locul cuvenit, la momentul potrivit.

Winston Niles Rumfoord fusese cel care le concesionase taraba unde să vândă păpușele chiar în fața ușiței de fier. Tot el mai achitase pentru Bee factura stomatologică și îi sugerase să-și pună dinți de aur.

* * *

Omul care deținea taraba de lângă Bee era Harry Brackman. Fusese sergent și comandantul de pluton al lui

Unk pe Marte. Brackman se îngrășase și începuse să chelească. Avea un picior de lemn, iar mâna dreaptă îi era din oțel inoxidabil. Își pierduse mâna și piciorul în Bătălia de la Boca Raton. Fusese singurul supraviețuitor pe câmpul de luptă și, dacă nu s-ar fi ales cu răni atât de groaznice, cu siguranță ar fi fost linșat laolaltă cu ceilalți supraviețuitori ai plutonului său.

Brackman vindea modele de plastic ale fântânii de dincolo de zid. Modelele aveau o înălțime de treizeci de centimetri. Aveau la bază mici pompe de apă. Pompele scuipau apă din căușul cel mare de jos până la căușele mai mici de sus. Apoi, apa din căușele mai mici se revărsa în cele mai mari de sub ele și tot așa...

Brackman avea trei exemplare care susurau pe tejghea, în fața lui.

— Exact ca și cea dinăuntru, oameni buni, zicea el. Puteți să luați una cu voi acasă. S-o puneți în fereastra camerei voastre, așa încât să știe toți vecinii c-ați fost la Newport. Puneți-o în mijlocul mesei de bucătărie la petrecerile copilașilor și umpleți-o cu limonadă.

— Cât face? îl întrebă un mocofan.

— Șaptesprezece dolari, îi răspunse Brackman.

— Uau! făcu mocofanul.

— Este un chivot sacru, vericule, i-o întoarse Brackman, măsurându-l din ochi. Nu-i o jucărie. Se aplecă sub tejghea și scoase un model de navă spațială marțiană. Vrei o jucărie? Uite-ți jucăria. Patruzeci și nouă de cenți. Eu nu câștig decât doi cenți la ea.

Mocofanul își dădea aere de cumpărător avizat. Compară jucăria cu modelul pe care îl reprezenta. Acesta era o navă spațială marțiană în vârful unei coloane înalte de aproape treizeci de metri. Coloana și nava spațială se găseau în incinta zidurilor ce delimitau proprietatea Rumfoord, în colțul ocupat odinioară de terenurile de tenis.

Rumfoord trebuia să explice scopul acelei nave spațiale, a cărei coloană de sprijin fusese construită cu gologanii

școlarilor de pretutindeni. Nava era pregătită să-și ia zborul. Cea mai lungă scară mobilă din istoria umanității se rezema de coloană, terminându-se la o înălțime amețitoare, în pragul ușii navei.

În rezervorul de combustibil al navei spațiale se afla ultimul rest de Voință Universală De A Deveni din rezerva destinată efortului de război al marțienilor.

— Aha, se hotărî mocofanul, așezând replica înapoi pe tejghea. Dacă nu vă supărați, am să fac alte cumpărături.

Până acum, singurul lucru pe care-l cumpărase era o pălărioară de Robin Hood cu poza lui Rumfoord pe o parte și cea a unei corăbii cu pânze pe cealaltă, cu propriul nume cusut pe pană. Numele lui, potrivit penei de la pălărie, era Delbert.

— Vă mulțumesc oricum, încheie Delbert. Probabil că mă voi întoarce.

— Bine, Delbert, grăi Brackman.

— De unde ați știut că numele meu este Delbert? îl întrebă cumpărătorul, încântat și bănuitor.

— Credeți că Winston Niles Rumfoord este singurul om de pe aici cu puteri supranaturale? se lăudă Brackman.

Un jet de aburi se ridică înăuntrul zidurilor. O clipă mai târziu, glasul unei mari sirene cu aburi se revărsă peste chioșcuri, pregnant, tânguitor și triumfător. Era semnalul că Rumfoord și câinele lui aveau să se materializeze în cinci minute.

Era semnalul ca toți concesionarii să înceteze cu țipetele lor ireverențioase prin care își vindeau mărunțișurile și să tragă storurile.

Storurile fură trase simultan cu un pocnet. Efectul izolării înăuntrul tarabelor era acela că transforma copertina într-un tunel cufundat în penumbră. Izolarea concesionarilor închiși în tunel avea ceva macabru, de vreme ce în tunel se aflau numai supraviețuitori de pe Marte. Rumfoord insistase asupra acelui aspect, ca marțienii să aibă prioritate în privința

alegerii concesiunilor la Newport. Era felul lui de a le mulțumi.

Nu erau prea mulți supraviețuitori, numai cincizeci și opt în Statele Unite, doar trei sute șaisprezece în întreaga lume. Dintre cei cincizeci și opt de americani, douăzeci și unu erau concesionari în Newport.

— Iar începe, copii! anunță cineva departe, departe, departe, în șirul de chioșcuri.

Era glasul unui orb care vindea pălării gen Robin Hood cu o poză a lui Rumfoord pe o parte și una a unei corăbii cu pânze pe cealaltă.

Sergentul Brackman își sprijini coatele pe balustrada dintre taraba sa și cea a lui Bee. Îi făcu cu ochiul tânărului Crono, care stătea întins pe lada de Malachi neîncepută.

— Să se ducă dracului, nu, puștiule? i se adresă Brackman lui Crono.

— Să se ducă dracului, fu de acord băiatul.

Își curăța unghiile cu bucata de metal îndoită bizar, găurită și crestată care-i fusese *porte-bonheur* pe Marte. Încă o mai considera așa și pe Pământ.

Talismanul său le salvase viețile lui și mamei lui în junglă. Membrii tribului Gumbo recunoscuseră în acea bucată de metal un obiect cu o imensă putere. Respectul lor pentru ea îi făcu să-i inițieze pe posesorii ei, în loc să-i mănânce.

Brackman râse cu afecțiune.

— Da, dom'le, iată un marțian adevărat, remarcă el. Nici măcar nu se dă jos de pe lada lui cu Malachi ca să se uite la Călătorul Spațial.

Crono nu era singurul pământean căruia nu-i păsa de Călătorul Spațial. Toți concesionarii aveau obiceiul sfidător să se țină departe de ceremonii, să rămână în umbra tunelului pe care-l făceau tarabele lor, până când Rumfoord și cățelul lui se făceau iar nevăzuți.

Nu atât pentru că acei concesionari aveau cu adevărat vreun dispreț față de religia lui Rumfoord. De fapt, majoritatea credeau că noua religie era chiar un lucru bun. Ceea

ce doreau ei să arate, când rămâneau în chioșcuri, în spatele storurilor trase, era faptul că ei, veterani marțieni, făcuseră mai mult decât era cazul ca să pună pe picioare Biserica lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent. Doreau să demonstreze faptul că fuseseră manipulați cu toții.

Rumfoord îi încuraja în atitudinea lor, referindu-se la ei cu căldură, ca la „...sfinții soldați din fața portiței". „Nepăsarea lor, comentase odată Rumfoord, reprezintă o rană adâncă ce i-a chinuit ca noi să putem trăi mai plenar, mai rațional, mai liber."

Tentația concesionarilor marțieni de a arunca pe furiș o privire la Călătorul Spațial era mare. Pe zidurile proprietății Rumfoord se montaseră megafoane și fiecare cuvânt rostit de Rumfoord dinăuntru ajungea la urechile oricui se găsea în apropiere. Cuvintele pomeneau, iară și iară, gloriosul moment de adevăr care avea să vină odată cu Călătorul Spațial. Era un moment mare, nu conteneau să se convingă singuri drept-credincioșii, marea clipă în care adevărații adepți aveau să-și amplifice, să-și clarifice și să-și însuflețească propriile credințe înzecit. Acum venise momentul.

Pompa de incendiu care-l purtase pe Călătorul Spațial de la Biserica cu Hramul Călătorului Spațial din Cape Cod se auzea huruind și scrâșnind pe lângă chioșcuri. Trolii din obscuritatea tarabelor refuzară să-i arunce o singură privire.

Se auziră salve de tun din incinta zidurilor. Rumfoord și câinele lui, atunci, se materializaseră, iar Călătorul Spațial trecea pragul portiței din *Alice în Țara Minunilor*.

— Probabil vreun actor falit pe care l-a angajat din New York, presupuse Brackman.

Remarca nu stârni nici o replică din partea nimănui, nici măcar a lui Crono, care se credea cel mai cinic dintre toți cei aflați la tarabe. Nici Brackman nu-și lua în serios propria sugestie, potrivit căreia Călătorul Spațial era un impostor. Concesionarii cunoșteau prea bine predilecția lui Rumfoord pentru autentic. Când acesta punea în scenă un spectacol

al patimilor, nu recurgea la nimic altceva decât la oameni adevărați, al căror calvar era real.

* * *

Trebuie subliniat aici că, oricâtă pasiune avea Rumfoord pentru marile puneri în scenă, niciodată nu ceda tentației de a se declara pe sine însuși Dumnezeu, ori altceva de genul acesta.

Cei mai înverșunați detractori ai lui îi recunosc acest merit. Dr. Maurice Rosenau, în cartea lui *Escrocheria pangalactică sau trei miliarde de fraieri*, scrie:

> *Winston Niles Rumfoord, fariseul, acel Tartuffe sau Cagliostro interstelar, are o deosebită grijă să declare că el nu este Dumnezeu Atotputernicul, că nu este nici măcar vreo rudă apropiată cu Dumnezeu Atotputernicul și că n-a primit nici un fel de instrucțiuni clare de la Dumnezeu Atotputernic. În fața acestor cuvinte rostite de Maestrul din Newport, nu putem decât să zicem: „Amin!" Și am mai putea adăuga că Rumfoord este atât de departe de a fi vreo rudă sau vreun trimis al lui Dumnezeu Atotputernicul, încât face imposibilă orice comuniune cu Însuși Dumnezeu Atotputernicul, atâta timp cât se află el prin preajmă!*

În mod obișnuit, discuțiile între veteranii de război închiși în tarabele lor, la umbra storurilor trase erau animate, pline de picanterii și de sfaturi în privința vânzării fetișurilor religioase către prostănaci.

Acum, când Rumfoord și Călătorul Spațial erau pe punctul de a se întâlni față în față, concesionarilor le veni foarte greu să-și înăbușe curiozitatea.

Sergentul Brackman își pipăi cu mâna bună creștetul. Era gestul caracteristic al unui veteran marțian. Își pipăia zona

în care îi fusese introdusă antena, acea antenă care odinioară gândea pentru el. Îi lipseau semnalele ei.

— Aduceți-l aici pe Călătorul Spațial! bubui vocea lui Rumfoord din goarnele Arhanghelului Gavriil de pe ziduri.

— Poate... poate ar fi mai bine să plecăm, îi propuse Brackman lui Bee.

— Ce? murmură femeia.

Stătea în picioare cu spatele la storurile trase. Ochii îi erau închiși. Capul îi era plecat. Părea că-i este frig. Întotdeauna tremura când avea loc o materializare.

Crono își freca *porte-bonheur*-ul încetișor cu degetul mare, urmărind un halou de abur pe metalul rece, un halou în jurul degetului mare.

— Să se ducă dracului, nu, Crono? îl interpelă Brackman.

Cel care vindea păsărele mecanice ciripitoare își atârna indiferent articolele de vânzare deasupra capului. O soție de fermier îl străpunsese cu o furcă în Bătălia de la Toddington, în Anglia, și îl lăsase să moară sub cerul liber.

Comitetul Internațional pentru Identificarea și Reabilitarea Marțienilor îl identificase, cu ajutorul amprentelor digitale, ca fiind Bernard K. Winslow, un muncitor agricol sezonier, care dispăruse din pavilionul pentru alcoolici al unui spital londonez.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru informație, se adresă Winslow celor din comitet. Acum nu mai am sentimentul acela de rătăcire din trecut.

Sergentul Brackman fusese identificat de către comitet drept soldatul Francis J. Thompson, dispărut în toiul nopții în timp ce făcea de gardă în jurul unui parc de vehicule motorizate din Fort Bragg, Carolina de Nord, S.U.A.

Comitetul s-a încurcat în ceea ce o privea pe Bee. Nu avea nici un fel de amprente digitale la dosar. Comitetul o credea fie Florence White, o fată simplă și fără prieteni, dispărută dintr-o spălătorie cu aburi din Cohoes, New York, sau Darlene Simpkins, o fată simplă și fără prieteni, care fusese

ultima oară văzută acceptând să se urce în automobilul unui străin oacheș în Brownsville, Texas.

Și de-a lungul șirului de tarabe ce începeau cu cele ale lui Brackman, Crono și Bee erau marțieni identificați ca... Myron S. Watson, un alcoolic, dispărut de la postul său de îngrijitor de toalete din incinta aeroportului din Newark... drept Charlene Heller, asistentă dieteticiană la cantina Liceului Stivers din Dayton, Ohio... drept Krishna Garu, zețar, căutat și astăzi, fiind acuzat de bigamie, proxenetism și iresponsabilitate față de familia sa la Calcutta, în India... drept Kurt Schneider, alt bețiv, manager al unei agenții de voiaj falimentare din Bremen, Germania.

— Atotputernicul Rumfoord... începu Bee.

— Poftim? făcu Brackman.

— Ne-a smuls din calea vieților noastre, se explică ea. Ne-a adormit. Ne-a golit mințile așa cum ai scobi un dovleac ca să-l faci felinar. Ne-a monitorizat ca pe roboți, ne-a dresat, ne-a trasat o anume direcție și a dat cu noi de pământ pentru o cauză bună.

Ridică din umeri.

— Să fi trăit noi mai bine dacă ne lăsa la cârma propriilor vieți? se întrebă ea. Am fi devenit ceva mai mult, sau mai puțin? Mă bucur că s-a folosit de mine. Bănuiesc că are idei mult mai bune de ce ar putea ieși din mine decât Florence White ori Darlene Simpkins, sau cine oi mai fi fost și eu. Dar îl urăsc la fel de mult, încheie Bee.

— Ăsta-i privilegiul tău, o asigură Brackman. El a zis că ăsta-i privilegiul oricărui marțian.

— Am o singură consolare, mai adăugă Bee. Ne-a folosit deja pe toți. Nu-i vom mai fi niciodată de alt folos.

* * *

— Bine ai venit, Călătorule Spațial! bubui glasul de tenor al lui Rumfoord prin goarnele Arhanghelului Gavriil de pe ziduri. Ce nimerit este ca tu să vii la noi la bordul unei

mașini de intervenție, roșie ca focul, aparținând unei stații de pompieri voluntari! Nu mă pot gândi la vreun simbol mai mișcător al altruismului uman decât o mașină de pompieri. Spune-mi, Călătorule Spațial, vezi ceva în jur, orice, care să te facă să gândești că ai mai trecut pe aici vreodată?

Călătorul Spațial mormăi ceva ininteligibil.

— Mai tare, te rog! îl îndemnă Rumfoord.

— Fântâna, îmi amintesc de ea, vorbi împiedicat Călătorul Spațial. Doar că... numai că...

— Numai că?

— Pe atunci era secată, când o mai fi fost și atunci. Acum este plină cu apă, observă Călătorul Spațial.

Un microfon din apropierea fântânii fu acum cuplat la sistemul de adresare publică, așa încât bolboroseala, susurul și zgomotul stropilor care săreau din ea să sublinieze cuvintele Călătorului Spațial.

— Ce ți se pare cât de cât cunoscut, Călătorule Spațial? continuă Rumfoord.

— Domnia ta, îi răspunse cu sfială Călătorul Spațial.

— Eu îți sunt cunoscut? se miră Rumfoord cu viclenie. Vrei să zici că există vreo posibilitate ca eu să fi jucat un rol cât de mic în viața ta de odinioară?

— Îmi amintesc de tine pe Marte, preciză Călătorul Spațial. Tu erai omul cu câinele, de înainte să decolăm noi.

— Ce s-a mai întâmplat după ce ați decolat? dori să știe Rumfoord.

— Ceva n-a mers cum trebuie, îl lămuri Călătorul Spațial.

Vorbea de parcă dorea să-și ceară iertare, ca și cum seria de ghinioane ar fi fost oarecum vina lui.

— O grămadă de lucruri n-au mers cum trebuie.

— Te-ai gândit vreodată la posibilitatea, i-o întoarse Rumfoord, ca totul să fi mers ca pe roate?

— Nu, zise cu simplitate Călătorul Spațial.

Ideea nu-l buimăci, nici nu avea cum, de vreme ce era mult superioară filozofiei lui.

— Ți-ai recunoaște soția și copilul? îl stârni Rumfoord.

— N-nu știu, răspunse Călătorul Spațial.

— Aduceți-mi femeia și băiatul care vând Malachi afară, în dreptul ușii de fier, porunci Rumfoord. Aduceți-i aici pe Bee și pe Crono.

* * *

Călătorul Spațial se găsea, împreună cu Winston Niles Rumfoord și Kazak, pe un eșafodaj în fața vilei. Eșafodajul era înalt, ca să poată fi văzut de mulțimile de oameni așteptând în picioare. Eșafodajul din fața vilei făcea parte integrantă dintr-un sistem continuu de pasarele, rampe, scări mobile, amvoane, trepte și scene care acopereau fiecare ungher al proprietății.

Sistemul făcea posibilă libera circulație a lui Rumfoord de jur împrejur, în ochii mulțimii care nu-l putea stingheri. Mai însemna și că Rumfoord putea fi văzut de oricine se afla prin preajmă.

Sistemul nu era suspendat magnetic, deși arăta ca un miracol de levitație. Aparenta minune era realizată cu ajutorul unei utilizări cameleonice a vopselei. Suporturile erau zugrăvite în negru mat, iar suprastructura, într-un auriu sclipitor.

Camerele de televiziune și microfoanele puteau înregistra tot ce se petrecea în acel sistem. Pentru materializările pe timp de noapte, suprastructura sistemului era luminată de lămpi electrice trandafirii.

* * *

Călătorul Spațial nu era decât a treizeci și una persoană invitată să se alăture lui Rumfoord pe platforma înălțată. Un asistent fu acum trimis la tarabele de Malachi de afară că să-i aducă pe invitații numărul treizeci și doi, respectiv, treizeci și trei, să se bucure de această cinste.

Rumfoord nu arăta bine. Avea o culoare nesănătoasă. Și, chiar dacă zâmbea ca întotdeauna, părea să scrâșnească din dinți. Nonșalanta lui condescendență ajunsese o caricatură, trădând faptul că nicidecum lucrurile nu mergeau ca pe roate.

Dar continua să-şi arate faimosul surâs. Magnificul snob care nu ştia decât să fie pe placul mulţimilor îşi ţinea câinele mare, Kazak, de un lanţ cu ghinturi. Lanţul era răsucit în aşa fel, încât să îi dea semne de avertizare patrupedului, înţepându-l în grumaz. Avertismentele erau necesare, de vreme ce animalul arăta clar că nu-l plăcea pe Călătorul Spaţial.

Zâmbetul păli pentru o clipă, amintindu-le oamenilor din mulţime de povara pe care Rumfoord o căra pe umerii săi de dragul lor, avertizându-i că ar putea să nu mai fie în stare să o poarte la nesfârşit.

Rumfoord ţinea în palmă un microfon şi un transmiţător de mărimea unei monezi. Când nu dorea să-şi facă vocea auzită în mulţime strângea pumnul.

În clipa aceea strângea pumnul, aruncându-i ironii Călătorului Spaţial ce ar fi lăsat mulţimea cu gura căscată, dacă ar fi avut prilejul să le audă.

— Asta-i cu siguranţă ziua ta, nu-i aşa? îl întărâtă Rumfoord. O adevărată revărsare a iubirii din clipa în care ai pus piciorul pe Pământ. Mulţimea pur şi simplu te adoră. Dar tu adori mulţimile?

Surprizele plăcute ale zilei îl făcuseră pe Călătorul Spaţial să se întoarcă la vârsta copilăriei, vârstă la care nu percepea nici ironia, nici sarcasmul. Fusese captivul multor lucruri în zilele sale de restrişte. Era acum prizonier al mulţimii care se uita la el ca la un miracol.

— Ei, cu siguranţă, au fost minunaţi, remarcă el, drept răspuns la ultima întrebare a lui Rumfoord. Au fost măreţi.

— Mă rog, sunt o prostime măreaţă, continuă Rumfoord. Foarte corect. Mi-am tot scremut creierii în căutarea cuvântului potrivit care să-i descrie, iar tu mi l-ai adus din spaţiul cosmic. Sunt măreţi, cum nu se poate mai adevărat!

Era clar că Rumfoord se gândea la altceva. Nu prea-l interesa Călătorul Spaţial ca persoană, abia de-i arunca vreo privire. Nici nu părea că se sinchiseşte prea tare de apropierea soţiei şi copilului Călătorului Spaţial.

— Unde sunt, unde sunt? chestiona Rumfoord un asistent de jos. Hai să terminăm odată cu treaba asta!

Călătorul Spaţial credea că aventurile lui erau atât de satisfăcătoare şi de interesante, aşa de splendid puse în scenă, încât se sfia să pună întrebări, de teamă să nu pară nerecunoscător. Îşi dădea seama că avea o responsabilitate ceremonială extraordinară şi că cel mai bine era să-şi ţină gura, să vorbească numai atunci când era întrebat şi să dea răspunsuri scurte şi directe la toate întrebările.

Mintea Călătorului Spaţial nu era chinuită de întrebări. Structura situaţiei lui ceremoniale îi era limpede, la fel de pură şi de funcţională ca un scăunel cu trei picioare folosit la mulsul vacilor. Trecuse prin suferinţe imense, iar acum era răsplătit pe măsură.

Subita schimbare a norocului reprezenta un spectacol clasa întâi. Surâdea, înţelegând deliciul mulţimii, închipuindu-se pe sine în mijlocul ei, împărtăşindu-i satisfacţia.

Rumfoord citi gândurile Călătorului Spaţial.

— Le-ar plăcea la fel de mult ca totul să fie exact pe dos, să ştii, îl informă el.

— Pe dos? se miră Călătorul Spaţial.

— Ca marea răsplată să vină mai întâi şi apoi marea suferinţă, îl lămuri Rumfoord. Ce le place lor este tocmai contrastul. Ordinea evenimentelor îi lasă reci. Este fiorul răsturnării subite...

Rumfoord îşi deschise pumnul, lăsând microfonul la vedere. Cu cealaltă mână făcea semne pontificale. Le făcea semne lui Bee şi lui Crono, care fuseseră primiţi pe o porţiune auxiliară a sistemului aurit de pasarele, rampe, scări mobile, trepte şi scene.

— Pe aici, vă rog. N-avem toată ziua la dispoziţie, să ştiţi! le atrase el atenţia sever ca un director de şcoală.

În acel răgaz, Călătorul Spaţial simţi primul imbold real de a-şi face planuri pentru un viitor luminos pe Pământ. Cum toată lumea se arăta aşa de bună, de entuziastă şi de paşnică, pe Pământ se putea trăi nu bine, ci de-a dreptul perfect.

Călătorului Spațial i se dăduse deja un nou costum drăguț, un loc fermecător sub soare, iar soția și fiul avea să și-i revadă în câteva minute. Tot ce-i mai lipsea era un bun prieten, iar Călătorul Spațial începu să tremure. Tremura, căci știa în adâncul inimii faptul că prietenul său cel mai bun, Stony Stevenson, se ascundea undeva jos, așteptând un semn să-și facă apariția.

Călătorul Spațial zâmbi, închipuindu-și intrarea lui Stony pe scenă. Stony avea să se ivească coborând în goană pe o rampă, râzând în hohote, puțintel cam beat.

— Unk, derbedeule!... avea să tune Stony direct în sistemul de amplificare. Dumnezeule! Te-am căutat prin toate crâșmele de pe Pământ, pramatie! Iar tu te-ai pitulat pe Mercur în tot acest timp!

Pe când Bee și Crono se apropiau, Rumfoord se îndepărtă. Să se fi îndepărtat el de Bee, de Crono și de Călătorul Spațial la numai o lungime de braț, distanța aceea ar mai fi fost de înțeles. Dar sistemul aurit îi dădea posibilitatea să ia o distanță respectabilă față de cei trei și nu doar o simplă distanță, ci una întortocheată de simboluri rococo și de alte tipuri, răspândite ca obstacole la întâmplare.

Era, fără îndoială, un mare moment teatral, în ciuda comentariului cârcotaș al doctorului Maurice Rosenau (*op. cit.*): „Cei care-l urmăresc cu venerație pe Winston Niles Rumfoord țopăind pe aurita lui cățărătoare în Newport sunt aceiași idioți pe care îi găsești în magazinele de jucării, holbându-se cu venerație la trenulețele electrice cum fac « puf-puf-puf », intrând și ieșind din tuneluri de plastic, pe deasupra pasarelelor din scobitori, trecând prin orășele de carton și, din nou, intrând în tunelurile de plastic. Vor ieși iar la vedere, « puf-puf-puf », trenulețele electrice sau Winston Niles Rumfoord? Vai, *mirabile dictu*! ... Da, vor ieși!"

De la eșafodajul din fața vilei, Rumfoord se îndreptă spre un pârleaz ce se arcuia peste creasta unui gard viu de cimișir. De partea cealaltă a pârleazului era o pasarelă ce se întindea pe o lungime de trei metri și jumătate până la trunchiul unui fag roșu. Trunchiul avea peste un metru grosime. Scărițe aurite fuseseră fixate de trunchi cu șuruburi.

Rumfoord îl priponi pe Kazak de scărița de jos, apoi se cățără, făcându-se nevăzut, ca Jack pe vrejul de fasole. El avea să mai vorbească de undeva de sus, din acel copac. Vocea nu avea însă să i se audă din arbore, ci din goarnele Arhanghelului Gavriil de pe ziduri. Mulțimea își mută privirea de la coroana înfrunzită la cele mai apropiate megafoane.

Numai Bee, Crono și Călătorul Spațial continuară să privească în sus, să se uite spre locul în care se afla acum Rumfoord nu de dragul exactității, ci mai degrabă de rușine. Uitându-se în sus, membrii micii familii evitau să se uite unii la ceilalți.

Nici unul dintre cei trei nu avea vreun motiv să fie încântat de acea regăsire. Bee nu era deloc atrasă de prostănacul costeliv, bărbos și fericit îmbrăcat în acel articol vestimentar galben ca lămâia. Ea visase la un liber-cugetător impunător, furios și arogant.

Tânărul Crono îl detesta pe bărbosul care intervenise în sublima lui relație cu mama. Crono își sărută *porte-bonheur*-ul și își dori ca tatăl lui, dacă într-adevăr îi era tată, să crape.

Iar Călătorul Spațial însuși, pe cât de sincer încerca el să fie, nu putu găsi nimic pe placul lui în oacheșul, ostilul cuplu format din mamă și fiu.

Accidental, ochii Călătorului Spațial întâlniră ochiul teafăr al lui Bee. Ceva trebuia spus.

— Bună, rosti Călătorul Spațial.

— Bună, îi răspunse Bee.

Amândoi își ridicară din nou privirile la copac.

— Dragii mei frați fericiți și împovărați, se auzi glasul lui Rumfoord, haideți să mulțumim lui Dumnezeu, lui Dumnezeu care ne ia în seamă mulțumirile la fel de mult cum uriașul Mississippi ia aminte la o picătură de ploaie, că nu suntem ca Malachi Constant.

Ceafa începu să-l doară pe Călătorul Spațial. Își coborî privirea. Ochii i se pironiră asupra unei lungi piste drepte,

aurite, undeva pe la mijlocul distanței. O urmă cu ochii. Pista se termina la capătul celei mai lungi scări mobile de pe pământ. Și scara mobilă era aurită. Privirea Călătorului Spațial urcă pe scară până la o minusculă intrare a unei nave spațiale în vârful unei coloane. Se întreba cine s-ar încumeta sau ar avea vreun motiv destul de întemeiat ca să se cațăre pe acea scară înfricoșătoare până la o ușă atât de mică.

Călătorul Spațial se uită iar la mulțime. Poate că Stony Stevenson se afla undeva printre acei necunoscuți. Poate că urma să aștepte până la sfârșitul spectacolului, înainte să se prezinte singurului și celui mai bun prieten de pe Marte.

11

ÎL URÂM PE MALACHI CONSTANT PENTRU CĂ...

Spuneți-mi un singur lucru bun pe care l-ați făcut în toată viața dumneavoastră.

WINSTON NILES RUMFOORD

Şi iată care fu predica:

— Suntem dezgustaţi de Malachi Constant, vorbi Winston Niles Rumfoord din vârful copacului, pentru că s-a folosit de fantasticele roade ale fantasticului său noroc spre finanţarea unei demonstraţii constante a faptului că omul este un porc. I-a cultivat pe sicofanţi. S-a tăvălit în noroi cu toate pipiţele. S-a destrăbălat în orgii, în alcool şi droguri. S-a bălăcit în toate formele cunoscute de turpitudine şi obscenitate. La zenitul norocului său chior, Malachi Constant avea o valoare mai mare decât a statelor Utah şi Dakota de Nord la un loc. Cu toate acestea, aş îndrăzni să spun, valoarea lui morală nu se ridica nici măcar la cea a celui mai mărunt găinar din ambele state. Suntem furioşi pe Malachi Constant, continuă Rumfoord din vârful arborelui, pentru că n-a făcut nimic ca să-şi merite miliardele şi fiindcă n-a făcut nimic altruist sau constructiv cu miliardele lui. A fost la fel de binevoitor ca Maria Antoaneta, la fel de creativ ca un profesor de cosmetologie într-o şcoală profesională de îmbălsămare. Îl urâm pe Malachi Constant, grăi Rumfoord printre crengile arborelui, pentru că a acceptat roadele fantasticului său noroc fără nici o jenă, ca şi cum acesta ar fi fost lucrarea Domnului. Pentru noi, adepţii Bisericii lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent, nu există cruzime, primejdie, blasfemie mai mare pentru un om decât să creadă că norocul sau ghinionul sunt lucrarea Domnului! Norocul sau ghinionul, repetă Rumfoord din pom, nu sunt lucrarea Domnului. Norocul, preciză el printre ramuri, constituie doar felul în care vântul

suflă peste praful depus de veacuri, după ce Dumnezeu a trecut pe acolo.

— Călătorule Spațial! îl strigă Rumfoord din vârful copacului.

Călătorul Spațial nu-i prea dădea atenție. Puterea de concentrare îi era slăbită, poate din cauză că stătuse în cavernele mercuriene prea multă vreme, sau poate că luase prea multe hapuri, ori mărșăluise prea mult timp în rândurile Armatei Marțiene. El urmărea norii. Erau adevărate minunății, iar cerul pe care pluteau i se părea Călătorului Spațial, însetat de culori, de un albastru încântător.

— Călătorule Spațial! îl mai strigă o dată Rumfoord.

— Tu, în costum galben, îl atenționă Bee, cu un ghiont. Trezește-te!

Acesta, în sfârșit, răspunse prompt la apel:

— Da, domnule? își ridică el glasul spre bolta de frunze.

Replica îi sună ingenuu, entuziast și fermecător. Un microfon îi fu postat în față.

— Călătorule Spațial! repetă Rumfoord, însă acum era scos din sărite, căci era afectată fluiditatea întregii ceremonii.

— Aici, domnule! îi răspunse celălalt, iar cuvintele îi bubuiră prin megafoane, spărgând timpanele celor de față.

— Cine ești? îl iscodi Rumfoord. Care ți-este numele adevărat?

— Nu știu care mi-este numele adevărat, preciză Călătorul Spațial. Mi se spune Unk.

— Ce ți s-a întâmplat înainte de a te întoarce pe Pământ, Unk? îl chestionă Rumfoord.

Călătorul Spațial radie de fericire. Fusese adus să repete propoziția care provocase atâtea râsete, jocuri și cântece la Cape Cod.

— Am fost victima unei serii de accidente, la fel ca noi toți, rosti el.

De data aceasta nu se auzi nici un hohot de râs și nimeni nu mai cântă și dansă, dar mulțimea se arătă foarte interesată de cele spuse de Călătorul Spațial. Bărbiile se ridicară cu

semeție, ochii se căscară, iar nările fremătară. Nu se auzea nici musca, pentru că mulțimea dorea să afle absolut tot ce aveau să-și spună cei doi actori principali.

— O victimă a unei serii de accidente? se miră Rumfoord din vârful copacului. Dintre toate accidentele, dori el să știe, pe care l-ai considera drept cel mai semnificativ?

Călătorul Spațial își înălță capul cu mândrie:

— Stai să mă gândesc...

— Stai că te ajut eu, îl asigură Rumfoord. Cel mai semnificativ accident care ți s-a întâmplat a fost însuși faptul că te-ai născut. Ai vrea să-ți dezvălui ce nume ți s-a dat la naștere?

Călătorul Spațial ezită numai o clipă, iar tot ce-l făcu să șovăie era o teamă că avea să-și distrugă întreaga carieră ceremonială spunând ce nu se cuvenea:

— Chiar vă rog, încuviință el.

— Ți s-a dat numele Malachi Constant, îi dezvălui Rumfoord din vârful arborelui.

* * *

În măsura în care o mulțime poate fi bună, cea adunată de Winston Niles Rumfoord în Newport era o mulțime bună. Ea nu gândea în masă. Membrii ei rămâneau stăpâni pe ei înșiși, iar Rumfoord nu i-a invitat niciodată să participe la vreo acțiune, cu atât mai puțin să aplaude sau să huiduie.

Când pricepură faptul că miraculosul Călător Spațial nu era altul decât dezgustătorul, enervantul și detestabilul Malachi Constant, oamenii din mulțime au reacționat suspinând fiecare pe tăcute, ceea ce arăta compasiunea lor. La urma urmei, spânzuraseră efigiile lui Constant în casele și la locurile lor de muncă, așa cum le dictase conștiința. Și, deși se bucuraseră la vederea efigiilor spânzurate, foarte puțini dintre ei simțeau că Malachi Constant, în carne și oase, merita să fie efectiv spânzurat. A spânzura efigiile lui Malachi Constant era un act tot atât de agresiv ca împodobirea unui brad de Crăciun sau ascunderea cadourilor.

Iar Rumfoord, din vârful copacului său, nu scoase un cuvânt ca să le alunge compasiunea.

— Ați suferit accidentul unic, domnule Constant, începu el plin de compătimire, de a deveni simbolul central al necuviinței într-o sectă religioasă enormă. N-ați fi atrăgător pentru noi ca simbol, domnule Constant, continuă el, dacă inimile noastre n-ar fi impresionate de dumneavoastră într-o oarecare măsură. Inimile noastre sunt obligate să se lase impresionate de dumneavoastră, de vreme ce toate greșelile dumneavoastră bătătoare la ochi sunt erori pe care toți oamenii le-au comis de la începutul veacurilor. În câteva minute, domnule Constant, anunță Rumfoord printre ramuri, vă veți îndrepta, coborând scărițele și străbătând rampele, până la lunga scară mobilă aurită, vă veți cățăra pe ea și veți intra în nava spațială, după care veți zbura direct pe Titan, un satelit cald și fecund al planetei Saturn. Veți trăi acolo în siguranță și confort, dar vă veți afla în exil față de planeta natală, Pământ. Veți face acest lucru de bunăvoie, domnule Constant, astfel încât Biserica lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent să poată avea ca veșnică amintire patimile unui sacrificiu de sine, săvârșit cu demnitate, la care să cugete mereu. Ne vom imagina, încheie din copac Rumfoord, spre satisfacția noastră spirituală, că luați cu dumneavoastră toate ideile greșite despre semnificația norocului, întreaga putere și bogăție prost folosite și toate clipele petrecute în compania dumneavoastră dezgustătoare.

Cel care fusese Malachi Constant, care fusese Unk, care fusese Călătorul Spațial, cel care era din nou Malachi Constant, nu simți nimic deosebit din cauză că era declarat iar Malachi Constant. Ar fi putut să simtă câteva lucruri interesante dacă sincronizarea lui Rumfoord ar fi fost diferită. Însă acesta din urmă îi dezvăluise încercarea la care avea să fie supus la numai câteva secunde după ce-i spusese că era Malachi Constant, iar ordalia era destul de groaznică încât să-l facă pe Constant să fie numai ochi și urechi. Încercarea îi fusese promisă nu după ani, luni sau zile, ci după câteva minute. Și, ca orice alt condamnat, Malachi Constant se strădui să

se deprindă, mai presus de orice, cu întregul sistem în cadrul căruia urma să evolueze.

Prima lui grijă fu aceea că s-ar putea împiedica, că se va gândi prea mult la simpla chestiune a mersului, iar picioarele nu-l vor mai asculta, așa încât se va rostogoli până la acele suporturi din lemn vopsite în negru.

— N-o să vă împiedicați, domnule Constant, îl asigură Rumfoord din frunzișul arborelui, citindu-i gândurile. Nu mai aveți unde vă duce, nu v-a mai rămas nimic de făcut. Câtinel, în vreme ce noi vă vom urmări în tăcere, vă veți transforma în omul cel mai memorabil, mai magnific și mai înțelept din timpurile moderne.

Constant se întoarse să se uite la negricioasa lui familie. Ochii lor îl scrutau. Constant citi în ei că Rumfoord grăia adevărul, că nici o cale nu mai era liberă, în afară de cea care ducea la nava spațială. Beatrice și tânărul Crono afișau un dispreț suveran față de festivități, dar nu și față de comportamentul plin de curaj din decursul lor. Ei îl îndemnară pe Malachi Constant să se poarte cum se cuvine.

Constant își frecă degetul mare de arătătorul mâinii stângi într-o mișcare de rotație, cu multă grijă. Își urmări gestul lipsit de sens preț de vreo zece secunde. După aceea, își lăsă mâinile să-i atârne pe lângă coapse, își ridică ochii și o porni cu hotărâre în direcția navei spațiale. Când piciorul lui stâng atinse rampa, în cap îi răsună un sunet pe care nu-l mai auzise de trei ani tereștri. Sunetul îi venea de la antena din craniul lui. Rumfoord, din vârful fagului său, îi trimitea semnale prin antenă cu ajutorul unei telecomenzi din buzunar.

Îi mai ușura lui Constant lungul și singuraticul drum, făcându-i să răsune în urechi bătăile unei tobe mici. Toba mică îi zicea așa:

Pune un cort, un cort, un cort,
Pune un cort, un cort, un cort.
Pune un cort!
Pune un cort!
Pune un, pune un cort.

Toba mică încetă atunci când mâna lui Malachi Constant apucă prima oară bara aurită a celei mai lungi scări mobile din lume. Se uită în sus, iar perspectiva făcu să pară vârful scării cât gămălia unui ac. Constant își sprijini o clipă fruntea de balustradă.

— Ați dori să ne faceți vreo mărturisire, domnule Constant, înainte de a vă urca pe scară ? se interesă Rumfoord din vârful copacului.

Un microfon fu din nou postat în fața lui Constant. Acesta își umezi buzele.

— Aveți de gând să ne ziceți ceva, domnule Constant ? insistă Rumfoord.

— Dacă doriți să vorbiți, i se adresă tehnicianul lui Constant, s-o faceți pe un ton perfect normal și să vă țineți buzele la o distanță de vreo cincisprezece centimetri de microfon.

— Aveți să ne comunicați ceva, domnule Constant ? îl chestionă Rumfoord.

— Probabil că... nu merită să fie spus, începu liniștit Constant, dar tot aș mai dori să adaug că n-am înțeles nici măcar un singur lucru din ceea ce mi se întâmplă, de când m-am întors pe Pământ.

— Vă lipsește sentimentul participării ? îl întrebă Rumfoord din vârful arborelui. Asta să fie ?

— Nu contează, se hotărî Constant. Tot am să mă cațăr pe scară.

— Mă rog, continuă Rumfoord printre ramuri, dacă credeți că vă facem o nedreptate, presupun că ne-ați putea preciza vreo faptă cu adevărat bună, pe care ați făcut-o la un moment dat în viața dumneavoastră, și ne-ați lăsa să decidem dacă acea dovadă de bunătate v-ar putea scuti de pedeapsa pe care v-am pregătit-o.

— Bunătate ? se miră Constant.

— Da, aprobă Rumfoord expansiv. Spuneți-mi un singur lucru bun pe care l-ați făcut în toată viața dumneavoastră, orice vă trece prin minte.

Constant se gândi mult. Nu-și amintea, în mare, decât că străbătea în goană culoarele nesfârșite ale unor peșteri. Fuseseră câteva ocazii care ar fi putut trece drept bunătate cu Boaz și cu armoniii. Însă Constant nu putu mărturisi, cu sinceritate, că ar fi profitat de aceste șanse de a fi bun. Așa încât se gândi la Marte, la toate lucrurile conținute în scrisoarea lui către el însuși. Cu siguranță, printre toate acele chestiuni, s-ar fi aflat și o dovadă a bunătății lui. Apoi își aminti de Stony Stevenson, prietenul său. Avusese un prieten, ceea ce cu siguranță era un lucru bun.

— Am avut un prieten, grăi în microfon Malachi Constant.

— Cum se numea ? dori să știe Rumfoord.

— Stony Stevenson, răspunse Constant.

— Numai unul ? se minună Rumfoord printre frunze.

— Numai unul, recunoscu el.

Era copleșit de plăcere, dându-și seama că un singur prieten era de ajuns să satisfacă nevoia de prietenie a cuiva.

— Atunci bunătatea dumneavoastră ar fi dovedită, raționă Rumfoord din vârful fagului său, în măsura în care i-ați fost prieten adevărat acestui Stony Stevenson.

— Da, consimți Constant.

— Vă mai amintiți de o execuție pe Marte, domnule Constant, continuă Rumfoord printre ramuri, în care dumneavoastră ați fost executantul ? Ați strangulat un bărbat legat de un par în fața a trei regimente ale Armatei Marțiene.

Era o amintire pe care Constant făcuse tot posibilul să și-o șteargă din memorie. Reușise într-o mare măsură și acum își muncea sincer mintea. Nu putea fi sigur dacă execuția avusese într-adevăr loc.

— Cred... cred că-mi amintesc, confirmă Constant.

— Ei bine, acel om strangulat de dumneavoastră a fost bunul dumneavoastră prieten Stony Stevenson, preciză Winston Niles Rumfoord.

Malachi Constant plângea în vreme ce urca pe scara mobilă aurită. Făcu o pauză la jumătatea ascensiunii sale, iar Rumfoord i se adresă iar prin megafoane.

— Vă simţiţi acum profund implicat în desfăşurarea evenimentului, domnule Constant? îl iscodi el.

Aşa se simţea domnul Constant. Îşi percepea acum pe deplin nimicnicia şi avea o înţelegere amară faţă de oricine s-ar fi simţit îndreptăţit să se poarte brutal cu el. Şi, când ajunse în vârf, Rumfoord îl rugă să nu închidă încă uşile camerei de presurizare, pentru că aveau să-l urmeze la scurt timp consoarta şi copilul său.

Constant se aşeză în pragul navei lui spaţiale din vârful scării mobile şi ascultă scurta predică a lui Rumfoord despre smeada lui soaţă, femeia cu un singur ochi şi cu dinţi de aur, răspunzând la numele de Bee. Constant nu-i asculta discursul foarte atent. Ochii lui percepeau o predică mai largă, mai consolatoare în panorama oraşului, a golfului şi a insulelor din larg. Predica panoramei îi spunea că până şi un om fără un singur prieten în tot Universul mai putea încă descoperi mister şi frumuseţi copleşitoare pe planeta lui natală.

— Am să vă spun acum, continuă Winston Niles Rumfoord din vârful arborelui rămas atât de jos sub Malachi Constant, despre Bee, femeia care vinde Malachi afară, dincolo de poartă, femeia negricioasă care, împreună cu fiul ei, se uită acum urât la noi toţi. Pe când se afla în drum spre Marte cu mulţi, mulţi ani în urmă, Malachi Constant a „onorat-o" cu atenţia lui, silind-o să-i aducă pe lume acest băiat. Înainte de asta, a fost soţia mea şi stăpâna acestei proprietăţi. Adevăratul ei nume este Beatrice Rumfoord.

Un murmur se auzi din mulţime. Cum să te miri că prăfuiţii idoli ai altor religii fuseseră scoşi de pe piaţă, că toţi ochii rămâneau întorşi la Newport? Conducătorul Bisericii lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent nu era capabil doar să prevadă viitorul şi să lupte împotriva celor mai crude inegalităţi dintre toate, acelea provenite din norocul orb. Rezerva lui de senzaţii noi, ce îi lăsau pe oameni stană de piatră, era inepuizabilă.

Era aşa de bine aprovizionat cu material de bună calitate, încât putea foarte bine să anunţe cu un tremolo în voce că

femeia cu un singur ochi şi dinţi de aur era soţia lui, că Malachi Constant îl încornorase.

— Vă invit acum să dispreţuiţi exemplul vieţii ei, la fel cum aţi făcut-o atâta vreme cu cel al vieţii lui Malachi Constant, grăi el cu blândeţe din vârful arborelui. Spânzuraţi-o lângă Malachi Constant de storurile ferestrelor şi de becuri, dacă doriţi. Excesele lui Beatrice au fost de tipul repulsiei, preciză Rumfoord. În prima ei tinereţe, se credea aşa de bine-crescută, încât nu se atingea de nimic şi nici nu se lăsa atinsă, de frică să nu se contamineze. Viaţa, pentru tânăra Beatrice, era prea plină de microbi şi de vulgarităţi, i se părea de-a dreptul intolerabilă. Noi, cei din Biserica lui Dumnezeu cel Absolut Indiferent o condamnăm la fel de aspru pentru refuzul ei de a-şi risca aşa-zisa puritate, trăindu-şi viaţa, aşa cum îl condamnăm pe Malachi Constant pentru destrăbălarea sa. În fiece atitudine a lui Beatrice răzbătea ideea că ea era, din punct de vedere intelectual, moral şi fizic, idealul uman de perfecţiune izvodit de Dumnezeu, iar restului omenirii îi mai trebuia încă zece mii de ani ca să o prindă din urmă. Din nou, avem un caz de persoană mediocră şi lipsită de creativitate, care-l linguşeşte pe Dumnezeu Atotputernicul. Presupunerea că Dumnezeu ar admira-o pe Beatrice pentru creşterea ei aleasă şi atitudinea de „nu mă atinge" este cel puţin la fel de discutabilă ca şi aceea că Dumnezeu ar fi vrut ca Malachi Constant să fie bogat. Doamnă Rumfoord, i se adresă Winston Niles Rumfoord din vârful copacului, vă invit acum să-l urmaţi, împreună cu fiul dumneavoastră, pe Malachi Constant până la nava spaţială care vă va duce pe Titan. Aţi dori să ne împărtăşiţi câte ceva înainte de a pleca?

Se aşternu o lungă tăcere în care mama şi copilul se traseră unul într-altul şi priviră, umăr lângă umăr, o lume mult schimbată de veştile zilei.

— Vă gândiţi să ne onoraţi cu vreun cuvânt, doamnă Rumfoord? insistă fostul soţ printre ramurile fagului.

— Da, începu Beatrice. Dar nu va dura prea mult. Cred că tot ce zici despre mine este adevărat, de vreme ce tu rareori minți. Însă, când fiul meu și cu mine vom păși împreună spre acea scară și ne vom cățăra pe ea, n-o vom face pentru tine sau pentru mulțimea ta de proști. O vom face de dragul nostru și vom demonstra astfel că nu ne temem de nimic. Inimile noastre nu se vor frânge când vom părăsi această planetă. Ne îngrețoșează la fel de mult cum noi, sub călăuzirea ta, o îngrețoșăm. Nu-mi mai amintesc nimic de zilele de odinioară, încheie ea, când eram stăpâna acestei reședințe, când nu puteam suferi să mă ating de nimic sau să mă atingă nimic. Dar am fost mândră de mine din clipa în care mi-ai arătat că am fost așa. Rasa umană este un lucru de nimic, la fel ca Terra, la fel ca și tine.

Beatrice și Crono se îndreptară iute spre scărițe și spre rampe până la scara mobilă, apoi se cățărară pe ea. Trecură ca vântul, fără să-l salute, pe lângă Malachi Constant, care ședea în pragul navei spațiale. Dispărură înăuntru.

Constant îi urmă și el la bord, alăturându-li-se pe când își luau în primire cabina. Starea acesteia constituia o surpriză, mai ales pentru custozii proprietății. Nava spațială, aparent inviolabilă în vârful unei coloane, în sacra îngrădire patrulată de paznici, fusese în mod clar scena unuia, poate chiar mai multor bairamuri frenetice.

Toate paturile erau nefăcute. Așternuturile erau mototolite, răsucite și făcute cocoloș. Cearșafurile erau pătate cu ruj și cu cremă de ghete. Resturi unsuroase de scoici prăjite le trosneau sub pași. Sticluțe cu cafea Mountain Moonlight, o ladă de lichior Southern Comfort, nenumărate cutii de bere Narragansett, toate goale, erau împrăștiate peste tot.

Două nume fuseseră mâzgălite cu rujul pe peretele alb de lângă ușă: Bud și Sylvia. Iar de pilonul central al cabinei atârna un sutien negru. Beatrice strânse sticlele și cutiile de bere. Le aruncă pe ușă afară. Apoi luă sutienul și îl flutură în prag, așteptând un vânt favorabil.

Malachi Constant, suspinând și plângându-l pe Stony Stevenson, îndepărta gunoaiele cu piciorul. El adună în acest fel resturile de scoici într-o grămăjoară lângă ușă.

Tânărul Crono se așeză pe un pat, frecându-și *porte-bonheur*-ul.

— Hai să mergem, mamă, sparse el tăcerea, încordat. Decât să bâzâim în ochii lumii, mai bine să mergem.

Beatrice lăsă să cadă sutienul. O pală de vânt îl prinse, îl purtă peste mulțime, îl lăsă să se agațe de ramurile unui copac, lângă fagul în care se afla Rumfoord.

— Rămas-bun, oameni curați și înțelepți și frumoși! mai rosti Beatrice.

12

GENTLEMANUL DE PE TRALFAMADORE

Într-un fel punctual de a vorbi, la revedere!

WINSTON NILES RUMFOORD

Saturn are nouă sateliți, dintre care cel mai mare este Titan. Titan este doar puțin mai mic decât Marte. Titan este singurul satelit cu atmosferă din Sistemul Solar. Are foarte mult oxigen, deci acolo se poate respira. Atmosfera de pe Titan este la fel ca aerul de dincolo de ușa din dos a unei brutării terestre într-o dimineață de primăvară.

Titan are în nucleu un furnal chimic natural care menține constantă temperatura aerului la circa 25 de grade Celsius. Există trei mări pe Titan, fiecare de mărimea Lacului Michigan de pe Pământ. Apele celor trei sunt dulci și limpezi ca smaraldul. Numele celor trei sunt Marea Winston, Marea Niles și Marea Rumfoord.

Există o salbă de nouăzeci și trei de lacuri și bălți, o a patra mare incipientă. Acestora li se spune Bălțile Kazak.

Trei mari fluvii leagă Marea Winston, Marea Niles și Marea Rumfoord de Bălțile Kazak. Aceste ape curgătoare, împreună cu afluenții lor, sunt capricioase, debitul și cursul lor variind. Mișcarea le este determinată de influențele fluctuante a opt sateliți și de prodigioasa forță de atracție a planetei Saturn, a cărei masă este de nouăzeci și cinci de ori mai mare decât a Terrei. Cele trei fluvii poartă numele de Râul Winston, Râul Niles și Râul Rumfoord. Se mai găsesc și păduri, poieni, munți. Cel mai înalt pisc este Vârful Rumfoord, care are o înălțime de aproape trei mii de metri. Titan oferă o vedere incomparabilă a celor mai frumoase lucruri din Sistemul Solar, inelele lui Saturn. Aceste benzi orbitoare traversează cerul titanian la o distanță de peste o

sută de mii de kilometri, și se văd doar puțin mai groase decât o lamă de ras. Pe Titan, inelele se numesc „Curcubeul lui Rumfoord". Saturn descrie un cerc în jurul Soarelui. O face la fiecare douăzeci și nouă de ani tereștri și jumătate. Titan gravitează în cerc în jurul lui Saturn. În consecință, Titan se învârte în spirală în jurul Soarelui.

Winston Niles Rumfoord și câinele lui, Kazak, erau fenomene ondulatorii, pulsând în spirale distorsionate, care începeau din Soare și se terminau în Betelgeuse. Ori de câte ori un corp ceresc le intersecta spiralele, Rumfoord și animalul său de companie se materializau pe acel corp. Din motive încă misterioase, spiralele lui Rumfoord, Kazak și orbita lui Titan coincideau. Prin urmare, Rumfoord și câinele lui se materializau permanent pe Titan.

Rumfoord și Kazak își duceau acolo traiul pe o insulă în largul Mării Winston. Reședința lor era o reproducere fără greș a celui mai frumos monument funerar al Indiei terestre, Taj Mahal. Fusese construit cu mână de lucru marțiană. Rumfoord avusese fantezia perversă de a-și numi domiciliul de pe Titan Dun Roamin[1].

* * *

Înainte de sosirea lui Malachi Constant, a lui Beatrice Rumfoord și a lui Crono, se mai găsea doar o persoană pe Titan. Acel altcineva se numea Salo. Era bătrân. Salo avea unsprezece milioane de ani tereștri. Venea dintr-altă galaxie, din Micul Nor al lui Magellan. Avea o înălțime de un metru și treizeci și șapte de centimetri. Pielea lui avea textura și culoarea cojii de mandarină terestră. Avea trei picioare subțiri, ca de cerb. Picioarele lui aveau un design extraordinar de interesant, fiecare terminându-se într-o sferă gonflabilă.

1 Nume dat și astăzi frecvent caselor, fermelor, cabanelor, motelurilor în Canada, Statele Unite ale Americii și Irlanda. Provine din sintagma *done with the roaming* (engl.), care s-ar putea traduce prin „gata cu hoinăreala".

Umflate până la mărimea mingilor de oină nemțească, sferele îi dădeau lui Salo posibilitatea să pășească pe ape. Dezumflându-le la dimensiunile mingilor de golf, Salo putea să alerge la viteze înalte pe suprafețe tari. Când își dezumfla complet sferele, picioarele lui luau forma unor ventuze. Salo se putea cățăra în acest fel pe ziduri.

Salo nu avea brațe. Avea trei ochi, iar ochii lui nu percepeau numai așa-numitul spectru vizual, ci și razele infraroșii, ultraviolete și X. Salo era punctual, cu alte cuvinte trăia în câte un singur loc în fiecare moment de timp consecutiv și îi plăcea să-i spună lui Rumfoord că prefera să vadă minunatele culori de la extremitățile spectrului decât să privească în trecut sau în viitor. Ceea ce nu era tocmai corect, de vreme ce Salo, trăind în câte un loc în fiecare moment de timp, văzuse mult mai mult din trecut și mult mai mult din Univers decât Rumfoord. Își amintea și mult mai multe din tot ceea ce văzuse.

Capul lui Salo era rotund și era prins în axuri cardanice. Drept voce avea un sistem de emitere a unor sunete electronice, asemănătoare unui claxon de bicicletă. Vorbea cinci mii de limbi, dintre care cincizeci erau limbi terestre, iar treizeci și una, limbi terestre moarte.

Salo nu locuia într-un palat, deși Rumfoord se oferise să-i construiască unul. El trăia sub cerul liber, lângă nava spațială care-l adusese pe Titan cu două sute de mii de ani în urmă. Nava lui spațială era o farfurie zburătoare, prototipul flotei marțiene de invazie. Salo avea în spate o istorie interesantă.

În anul terestru 483441 î.Chr., a fost ales prin vot popular telepatic drept cel mai frumos, mai sănătos la trup și la minte specimen dintre ai săi, cu ocazia aniversării a o sută de milioane de ani de guvernare a planetei sale de baștină din Micul Nor al lui Magellan. Numele planetei sale natale era Tralfamadore, tradus odată de bătrânul Salo lui Rumfoord ca însemnând atât „noi toți", cât și „numărul 541".

Durata unui an pe planeta sa natală, potrivit propriilor sale calcule, era de 3,6162 de ori mai lungă decât a unui an terestru, așa încât festivitățile la care el a luat parte au fost de fapt în onoarea unei guvernări de 361 620 000 ani tereștri. Salo îi descrisese mai demult lui Rumfoord această formă durabilă de guvernare ca pe o anarhie hipnotică, însă refuzase să-i explice felul în care funcționa.

— Ori pricepi pe loc ce înseamnă, îi zise lui Rumfoord, ori n-are nici un rost să încerc să-ți explic, Skip.

Datoria lui, când a fost ales să reprezinte Tralfamadore, era să ducă un mesaj sigilat dintr-o „margine a universului până în cealaltă". Cei care se ocupaseră de ceremonii nu erau atât de naivi încât să creadă că itinerarul lui Salo străbătea întregul Univers. Imaginea era poetică, la fel ca și expediția lui Salo. Salo avea, pur și simplu, să ia cu el mesajul și să-l poarte cât mai rapid și mai departe i-ar fi permis tehnologia de pe Tralfamadore.

Nici măcar Salo nu știa care era mesajul. Fusese întocmit de ceea ce el îi descrisese astfel lui Rumfoord:

— Un soi de universitate, unde nimeni nu se duce. Nu există nici un fel de clădiri și nici o facultate. Unde intră toată lumea și nu intră nimeni. Este ca un nor din care toți se aleg cu câte un mic puf de ceață, după care norul gândește în mare pentru toată lumea. Nu vreau să spun că este vorba chiar de un nor. Vreau doar să zic că este cam așa ceva. Dacă nu pricepi ce vreau să spun, Skip, n-are nici un rost să încerc să-ți explic. Tot ce pot să mai adaug este că nu au loc nici un fel de reuniuni.

Mesajul era băgat într-o casetă sigilată de plumb lungă și lată de câțiva centimetri și groasă de un centimetru. Caseta ca atare era păstrată într-o plasă aurie, atârnată de o bandă de oțel inoxidabil, prinsă în jurul drugului care se putea numi „gâtul" lui Salo.

Salo avea ordine să nu deschidă plasa și caseta până nu ajungea la destinație, care nu era defel Titan. Destinația lui era într-o galaxie care se întindea la optsprezece milioane

de ani-lumină dincolo de acest satelit al lui Saturn. Cei care se ocupaseră de ceremoniile la care Salo luase parte nu aveau de unde să știe ce avea să găsească Salo în acea galaxie. I se dăduseră instrucțiuni să caute pe undeva pe acolo ființe vii, să le învețe limba, să deschidă mesajul și să li-l traducă.

Salo nu puse la îndoială rostul călătoriei sale, de vreme ce era o mașină, la fel ca toți tralfamadorienii. Ca mașină, era nevoit să facă ceea ce era programat.

Dintre toate ordinele primite de Salo înainte de a decola de pe Tralfamadore, unul căruia i se acordase cea mai mare importanță era că nu avea voie, nici într-un caz, să deschidă mesajul pe parcursul drumului.

Ordinul fusese subliniat așa de mult, încât devenise însuși temeiul de a fi al micuțului mesager tralfamadorian.

În anul terestru 203117 î.Chr., Salo fu nevoit să facă o escală în Sistemul Solar din cauza unor dificultăți mecanice. Fu forțat să aterizeze din cauza dezintegrării unei mici componente din grupul motopropulsor al navei, o piesă cam de mărimea unui deschizător de cutii terestre de bere. Salo nu se pricepea la mecanică, așa încât avea numai o idee foarte vagă despre felul în care trebuia să arate componenta sau funcționarea ei. De vreme ce combustibilul navei lui Salo era VUDAD, Voința Universală De A Deveni, grupul său motopropulsor nu putea fi cârpăcit de vreun mecanic diletant.

Nava lui Salo nu era complet nefuncțională. Ar mai fi zburat încă, șontâcăind însă, la numai 177 412 kilometri la oră. Era bună pentru zboruri de scurtă durată în jurul Sistemului Solar, chiar și în starea sa precară, iar vehiculul stricat făcuse mari servicii efortului marțian de război. Însă nava deteriorată era imposibil de înceată pentru obiectivele pe care Salo trebuia să le atingă în călătoria sa intergalactică.

Astfel, bătrânul Salo se pripăși pe Titan și trimise acasă, spre Tralfamadore, vești despre halul în care ajunsese. Își trimise mesajul cu viteza luminii, ceea ce însemna că îi lua o sută cincizeci de mii de ani tereștri ca să ajungă pe Tralfamadore.

Se apucă de mai multe hobby-uri, ca să scape de urât. Între toate, de căpătâi erau sculptura, cultivarea margaretelor titaniene și urmărirea diverselor activități de pe Pământ. Putea urmări activitățile de pe Terra cu ajutorul unui periscop de pe tablierul navei sale. Periscopul era suficient de puternic încât să-i permită lui Salo să observe și activitățile furnicilor terestre, dacă avea chef.

Prin acest periscop primi primul său răspuns de pe Tralfamadore. Răspunsul fu scris pe Pământ prin bolovani uriași pe o câmpie care acum face parte din teritoriul Angliei. Ruinele răspunsului mai stau încă în picioare, și li se spune Stonehenge. Înțelesul acestui monument megalitic în limba tralfamadoriană, atunci când este privit din spațiu, sună astfel: „Piesa de schimb trimisă de urgență în cea mai mare viteză posibilă". Stonehenge nu fu singurul mesaj primit de bătrânul Salo. Mai veniră încă patru, toate scrise pe Terra. Marele Zid Chinezesc înseamnă în tralfamadoriană, când este citit din spațiu: „Ai răbdare. N-am uitat de tine". Domus Aurea al împăratului Nero înseamnă: „Facem tot ce putem". Înțelesul Kremlinului din Moscova este: „Ai s-o iei din loc cât ai clipi".

Semnificația Palatului Națiunilor din Geneva este: „Fă-ți bagajele și fii gata să pleci cât de curând".

Simpla aritmetică va dezvălui faptul că aceste mesaje au fost trimise la viteze ce o depășeau mult pe cea a luminii. Salo își trimisese mesajul privitor la avarie înapoi acasă cu viteza luminii, iar acesta ajunsese pe Tralfamadore după o sută cincizeci de mii de ani. Primise un răspuns de pe Tralfamadore în mai puțin de cincizeci de mii de ani.

Pentru cineva atât de primitiv ca pământenii este ridicol să explici cum s-au efectuat aceste comunicații rapide. Este suficient să spunem, într-o asemenea companie primitivă, că tralfamadorienii erau în stare să transmită anumite impulsuri ca ecouri din Voința Universală De A Deveni prin arhitectura boltită a Universului la viteze aproximativ de trei ori mai mari decât cea a luminii. Și mai aveau putința să

focalizeze și să moduleze aceste impulsuri, astfel încât să influențeze creaturi aflate la distanțe considerabile, inspirându-le spre a servi scopurilor tralfamadoriene.

Era o manieră miraculoasă de a-i pune pe alții să le facă treburile în locuri foarte îndepărtate de Tralfamadore. Era cu siguranță cea mai rapidă și mai simplă cale. Dar nu era și ieftină.

Bătrânul Salo nu era echipat pentru comunicare și pentru această cale de rezolvare a problemelor, chiar și pe distanțe scurte. Aparatul și cantitățile de Voință Universală De A Deveni utilizate în acest proces erau colosale, solicitând serviciile a mii de tehnicieni.

Până și imensul aparat de pe Tralfamadore, dotat din plin cu energie și cu adevărate armate de manipulanți, nu era de o foarte mare precizie. Bătrânul Salo urmărise nenumărate comunicații eșuate pe Pământ. Civilizațiile începeau să înflorească pe Terra, iar participanții urmau să construiască structuri imense ce constituiau, în mod clar, mesaje în tralfamadoriană, după care civilizațiile dispăreau fără să le fi terminat. Bătrânul Salo fusese martor la sute de asemenea accidente istorice.

Tralfamadorianul îi mărturisise amicului său Rumfoord o mulțime de lucruri interesante despre civilizația de pe planeta sa natală, însă nu-i dezvăluise nimic despre mesaje și tehnicile de transmitere a lor. Tot ce-i spusese lui Rumfoord era că trimisese acasă un mesaj legat de avarie și că aștepta o piesă de schimb care trebuia să-i sosească dintr-o clipă-ntr-alta. Mintea bătrânului Salo era atât de diferită de cea a lui Rumfoord, încât acesta nu putea să-i citească gândurile.

Salo era recunoscător pentru bariera ce exista între gândirile lor, pentru că îi era o frică de moarte de ceea ce ar fi putut zice Rumfoord dacă afla că ai săi se implicaseră în istoria Pământului. Chiar dacă Rumfoord era infundibulat cronosinclastic, așa încât te puteai aștepta să aibă vederi mai largi, Salo descoperise, totuși, că era surprinzător de provincial în inima lui de pământean.

Bătrânul Salo nu dorea ca Rumfoord să afle ce făcuseră tralfamadorienii pe Terra, fiindcă era sigur că prietenul lui terestru s-ar fi simţit jignit, că s-ar fi întors împotriva lui şi a tuturor tralfamadorienilor. Salo nu se simţea în stare să rabde ura lui Winston Niles Rumfoord, căci îl iubea.

Nu era nimic jignitor în această dragoste. Cu alte cuvinte, nu era de natură homosexuală. Nici nu avea cum să fie, de vreme ce Salo era lipsit de sex.

Era o maşină, ca toţi tralfamadorienii.

Mădularele îi erau prinse de trup prin cuie spintecate, coliere pentru furtunuri, piuliţe, şuruburi şi magneţi. Pielea lui Salo, de culoarea mandarinei, atât de expresivă când el se emoţiona, putea fi îmbrăcată sau dezbrăcată ca orice canadiană terestră. Se închidea cu un fermoar magnetic.

Tralfamadorienii, potrivit lui Salo, se fabricau unii pe alţii. Nu se mai ştia cu siguranţă cum luase fiinţă prima maşină.

Legenda povesteşte că:

Au fost odată ca niciodată, pe Tralfamadore, fiinţe vii ce n-aveau nimic în comun cu maşinile. Nu erau demne de încredere. Nu erau eficiente. Nu erau previzibile. Nu erau durabile. Şi aceste biete fiinţe erau obsedate de ideea că tot ce exista trebuia să aibă un scop şi că unele ţeluri erau mai nobile decât altele.

Aceste făpturi îşi petreceau cea mai mare parte a timpului încercând să afle care era rostul lor în lume. Şi, de fiecare dată când descopereau ceva ce părea să aducă a scop, acela părea atât de meschin încât făpturile se umpleau de ruşine şi dezgust.

Şi, decât să servească unui ţel atât de înjositor, fiinţele construiră o maşină care să-l servească, ceea ce le eliberă pe ele spre a servi unor deziderate mai înalte. Ori de câte ori, însă, descopereau un scop mai înalt, acela nu era îndeajuns de înalt. Aşadar, fură produse maşini destinate şi unor scopuri mai elevate. Iar maşinile făcură totul cu atâta pricepere, încât, până la urmă, li se dădu sarcina să afle care era cel mai înalt scop pe care-l puteau servi acele vieţuitoare. Maşinile raportară cu toată sinceritatea că nu se putea de fapt spune că fiinţele aveau vreun rost. Prin urmare, acestea începură să se distrugă unele pe altele, pentru că urau lucrurile fără rost mai presus de orice. Şi mai descoperiră că nici măcar nu erau foarte bune la măceluri. Aşadar, recurseră la maşini şi pentru această treabă. Iar maşinile terminară cu ele în mai puţin decât ai zice „Tralfamadore".

Folosindu-se de periscopul de pe tablierul navei sale spaţiale, bătrânul Salo urmărea acum apropierea de Titan a navei în care se aflau Malachi Constant, Beatrice Rumfoord şi fiul lor, Crono. Vehiculul lor era programat să aterizeze pe ţărmul Mării Winston.

Era programat să aterizeze în mijlocul a două milioane de statui în mărime naturală, reprezentând oameni. Salo făcuse câte zece statui la fiecare an terestru.

Statuile erau concentrate în regiunea Mării Winston, pentru că erau modelate din argilă titaniană. Argila titaniană abundă pe coastele Mării Winston, la numai 70 de centimetri sub solul de la suprafaţă.

Argila titaniană este o materie bizară, foarte atrăgătoare pentru sculptorul amator.

Când este excavată, argila titaniană are consistenţa lutului terestru.

După o oră de expunere la lumina şi aerul de pe Titan, argila capătă duritatea şi forţa alabastrului.

După două ore de expunere, este la fel de rezistentă ca granitul şi trebuie lucrată cu dalta şi ciocanul.

După trei ore de expunere, numai un diamant ar mai putea lăsa urme pe argila titaniană.

Salo îşi găsise inspiraţia pentru atâtea statui din maniera afectată în care se comportau pământenii. Nu atât faptele lor, cât felul în care le săvârşeau constituise pentru Salo izvorul de inspiraţie.

Pământenii se comportau întruna ca și cum în cer s-ar fi aflat un ochi mare, de parcă ochiul acela mare era lacom de spectacole. Marele ochi era pasionat de teatrul măreț. Marelui ochi puțin îi păsa dacă pământenii îi prezentau comedii, tragedii, farse, satire, concursuri atletice sau vodeviluri.

Dorința lui, pe care pământenii păreau c-o găsesc la fel de irezistibilă ca forța gravitațională, era ca spectacolul să fie grandios.

Cerința aceasta avea atâta înrâurire asupra lor, încât pământenii nu mai făceau nimic altceva decât s-o satisfacă, zi și noapte, până și în visele lor.

Marele ochi era singurul spectator de care pământenilor le păsa cu adevărat. Cele mai fanteziste spectacole la care Salo fusese martor erau puse în scenă de pământenii îngrozitor de singuri. Închipuitul ochi gigantic din cer era unicul lor public.

Salo, cu statuile lui tari ca diamantul, încercase să imortalizeze câteva dintre stările de spirit ale acelor pământeni care dăduseră cele mai interesante spectacole pentru presupusul ochi celest.

Aproape la fel de surprinzătoare ca și statuile erau margaretele titaniene, din abundență pe coasta Mării Winston. Când Salo ateriză pe Titan în 203117 î.Chr., mugurii margaretelor titaniene erau minusculi bumbi galbeni, în formă de stea. Atunci Salo se apucă să le cultive selectiv.

Când Malachi Constant și Beatrice Rumfoord, împreună cu fiul lor Crono, sosiră pe Titan, margareta titaniană tipică avea o tulpină cu un diametru de peste un metru și o corolă de culoarea levănțicii, cu picățele roz, cântărind peste o tonă.

* * *

Urmărind apropierea navei spațiale în care se aflau Malachi Constant, Beatrice Rumfoord și fiul lor, Crono, Salo își umflă picioarele până la dimensiunile unor mingi de oină nemțească. Păși pe unda limpede de smarald a Mării

Winston, străbătu valurile până la Taj Mahalul lui Winston Niles Rumfoord.

Pătrunse în curtea înconjurată de ziduri a palatului, dezumflându-și picioarele. Aerul ieși din ele șuierând. Zidurile îi trimiseră înapoi ecoul.

Fotoliul curbat, de culoarea levănțicii, al lui Winston Niles Rumfoord, de lângă piscină, era gol.

— Skip! îl strigă Salo.

Folosea cel mai familiar dintre toate numele lui Rumfoord, porecla lui de copil, deși acestuia nu-i plăcea. Nu făcea acest lucru ca să-l necăjească pe Rumfoord, ci spre a-și arăta prietenia pe care o simțea pentru el, ca să pună puțin la încercare relația amicală dintre ei și să observe cât de frumos trecea prin această încercare. Salo avea un temei pentru a pune la o asemenea încercare infantilă prietenia lui cu Rumfoord. Nu mai văzuse și nu mai auzise de prietenie înainte să ajungă în Sistemul Solar. Era o noutate fascinantă pentru el. Trebuia să se joace cu ea.

— Skip! îl mai chemă Salo încă o dată.

În aer se simțea un iz neobișnuit. Salo îl identifică șovăitor: ozon. Nu era în stare să-i dea o explicație. O țigară încă mai ardea în scrumieră lângă fotoliul curbat al lui Rumfoord, așadar acesta nu putea să-l fi abandonat de multă vreme.

— Skip! Kazak! strigă Salo.

Era ceva neobișnuit ca Rumfoord să nu moțăie în fotoliul lui, iar Kazak să nu picotească lângă el. Bărbatul și câinele își petreceau cea mai mare parte din timpul lor lângă piscină, monitorizând semnalele trimise de prezențele lor paralele în spațiu și timp. Rumfoord zăcea, de obicei, în fotoliul său, cu degetele unei mâini lipsite de vlagă, atârnânde, îngropate în blana lui Kazak. Kazak, de obicei, scheuna și se scutura prin somn.

Salo își coborî privirea în apa bazinului dreptunghiular. Pe fundul lui, scufundate în apa adâncă de aproape doi metri și jumătate, se găseau cele trei sirene de pe Titan, trei frumoase femei, oferite odinioară pe tavă depravatului Malachi Constant.

Erau statui modelate de Salo din argilă titaniană. Dintre milioanele de sculpturi al căror autor era, numai acestea trei erau pictate în culori vii. Fusese necesar să fie zugrăvite astfel, pentru a ieşi în evidenţă în somptuosul, orientalul design al palatului lui Rumfoord.

— Skip ! îl mai strigă o dată Salo.

Kazak, buldogul spaţial, răspunse la apel. Kazak ieşea dintr-o clădire cu boltă şi cu minarete ce se reflecta în piscină. Ieşea din umbra dantelată a marii săli octogonale dinăuntru. Kazak părea otrăvit. Tremura şi se uita fix într-un punct dintr-o parte a lui Salo. Nu era nimic acolo. Kazak se opri şi lăsă impresia că se pregătea să treacă printr-o suferinţă cumplită, la următorul pas. Şi atunci animalul fu cuprins, pârâind, de focul Sfântului Elmo.

Focul Sfântului Elmo constituie o descărcare electrică luminoasă şi oricărei fiinţe vii atinse de el îi produce tot atâta disconfort ca şi gâdilătura unei pene. În acelaşi timp, făptura pare să fie învăluită în flăcări, deci i se poate ierta spaima pe care o trage.

Descărcarea luminoasă ce ieşea din Kazak era oribilă la privit şi întărea mirosul pătrunzător de ozon. Mastiful nu mai făcu nici o mişcare. Pentru el, uimitorul fenomen nu mai constituia de mult o surpriză. Toleră văpaia cu un regret obosit. Flacăra se stinse.

Rumfoord apăru pe alee. Şi el arăta şleampăt şi lipsit de viaţă. O bandă de dematerializare, o bandă de nimic, lată de treizeci de centimetri şi jumătate, îl traversa din cap până în picioare. Aceasta era urmată de două linii mai înguste, fiecare de câte doi centimetri şi jumătate.

Rumfoord îşi ţinea mâinile ridicate, iar degetele îi erau răsfirate. Dungi roze, violete şi de un verde pal din focul Sfântului Elmo îi ieşeau din vârful degetelor. Fulgere scurte, de un auriu şters i se încâlceau prin păr, ca un halou din beteală.

— Linişte ! ceru pierit Rumfoord.

Focul Sfântului Elmo din trupul lui se stinse. Salo se îngrozi.

— Skip ! începu el. Ce-ce-i cu tine, Skip ?

— Pete solare, îl lămuri Rumfoord.

Se împletici până la fotoliul lui curbat de culoarea levănţicii, îşi lăsă corpul masiv să cadă, îşi acoperi ochii cu o mână, la fel de moale şi de albă ca o batistă udă. Kazak se ghemui lângă el, tremurând.

— Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta, mărturisi Salo.

— N-a mai fost niciodată o furtună solară de asemenea magnitudine, replică Rumfoord.

Salo nu se arătă surprins aflând că petele solare îi afectau pe amicii lui infundibulaţi cronosinclastic. Îi mai văzuse pe Rumfoord şi pe Kazak de multe ori resimţindu-se din cauza petelor solare, însă cel mai grav simptom fusese o greaţă trecătoare. Scânteile şi benzile dematerializării erau ceva nou.

Rumfoord şi Kazak când deveneau momentan bidimensionali, ca stemele zugrăvite pe stindarde fluturând în bătaia vântului, când se stabilizau şi se rotunjeau la loc.

— Cu ce pot să te ajut, Skip ? întrebă Salo.

Rumfoord bodogăni :

— Nu vrea nimeni să înceteze odată cu întrebarea asta îngrozitoare ?

— Îmi pare rău, grăi Salo.

Picioarele lui erau atât de dezumflate încât ajunseseră concave, luaseră forma ventuzelor. Scoteau plescăituri pe pardoseala lustruită.

— Chiar trebuie să faci zgomotele alea ? se răţoi la el Rumfoord.

Bătrânul Salo îşi dori să moară. Era prima oară când prietenul lui, Winston Niles Rumfoord, îi arunca vorbe grele. Salo nu putea suporta aşa ceva. Bătrânul Salo închise doi dintre cei trei ochi ai săi. Cu al treilea scrută cerul. Ochiul detectă două puncte albastre, scânteietoare, pe cer. Punctele erau păsările albastre titaniene, plutind în zbor.

Perechea descoperise un curent ascendent. Nici una dintre aceste păsări uriașe nu bătea din aripi.

— Cra! spuse una dintre păsările albastre titaniene, pe un ton sociabil.

— Cra! fu de acord cealaltă.

Păsările își strânseră aripile simultan, prăvălindu-se din văzduh în picaj, ca bolovanii. Lăsară impresia că se prăbușesc căutându-și moartea dincolo de zidurile lui Rumfoord. Însă se înălțară din nou, ca să înceapă o altă ascensiune lungă și ușoară.

De data aceasta se ridicară la cerul învăluit în dâra de aburi lăsată de nava spațială care-i purta pe Malachi Constant, Beatrice Rumfoord și fiul lor, Crono. Nava era pe punctul de a ateriza.

— Skip...? îl atenționă Salo.

— Chiar trebuie să-mi spui așa? se răsti Rumfoord.

— Nu, îi răspunse Salo.

— Atunci n-o mai face, ripostă Rumfoord. Nu-mi place numele ăsta, decât dacă mă strigă așa cineva cu care am copilărit.

— Am crezut... ca un prieten ce-ți sunt... se apără Salo, că aș putea fi îndreptățit...

— Ce-ar fi să renunțăm la surogatul ăsta de prietenie? i-o tăie Rumfoord.

Salo își închise și al treilea ochi. Pielea i se întinse pe tors.

— Surogat?

— Picioarele tale iar scot zgomotul ăla! remarcă Rumfoord.

— Skip! răcni Salo. Își corectă nesuferita familiaritate. Winston... este un coșmar să te aud vorbindu-mi în felul ăsta. Credeam că suntem prieteni.

— Hai să zicem c-am reușit să ne fim de oarece folos unul altuia și să ne oprim aici, îi propuse Rumfoord.

Capul lui Salo se clătină cu blândețe pe axurile cardanice.

— Credeam că relația noastră înseamnă mai mult de atât, spuse el într-un târziu.

— Hai să zicem, sugeră Rumfoord caustic, că am descoperit unul în celălalt un mijloc de a ne atinge scopurile noastre diferite.

— M-am... m-am bucurat să-ți fiu de ajutor... și sper că într-adevăr ți-am fost de vreun ajutor, se bâlbâi Salo.

Își deschise ochii. Trebuia să vadă reacția lui Rumfoord. Cu siguranță avea să devină iar prietenos, căci Salo chiar îl ajutase fără nici un pic de egoism.

— Nu ți-am dat eu ție jumătate din rezerva mea de VUDAD? îi reproșă Salo. Nu te-am lăsat eu să-mi copiezi nava pentru Marte? N-am zburat eu în primele tale misiuni de recrutare? Nu te-am ajutat eu să găsești o formulă de a-i controla pe marțieni, așa încât să nu-ți facă probleme? N-am stat eu zi de zi să te ajut să-ți formulezi noua religie?

— Ba da, recunoscu Rumfoord. Dar ce-ai mai făcut pentru mine în ultima vreme?

— Poftim? se miră Salo.

— Nu mă lua în serios, i-o tăie Rumfoord. Este poanta unei vechi glume terestre și nu una foarte nostimă, în situația de față.

— Aha, făcu Salo.

Știa o mulțime de glume terestre, dar nu și pe aceea.

— Vezi ce faci cu picioarele alea! zbieră Rumfoord.

— Îmi pare rău! urlă Salo. Dacă aș putea să plâng ca un pământean, aș face-o!

Nu era în stare să-și controleze picioarele tânguitoare, ce continuau să scoată sunetele pe care dintr-odată Rumfoord le ura atât de tare.

— Îmi pare rău pentru tot! Tot ce știu este că am încercat în toate felurile să-ți fiu un prieten adevărat și n-am cerut niciodată nimic în schimb.

— Nici n-aveai de ce! i-o întoarse Rumfoord. N-ai avut nevoie să ceri nici un singur lucru. Tot ce-aveai tu de făcut era să te întinzi la soare și să aștepți să-ți pice din cer para mălăiață direct în gură.

— Ce vrei să spui cu para mălăiață? îl întrebă incredul Salo.

— Mă refer la piesa de schimb pentru nava ta spațială, îl lămuri Rumfoord. Aproape că a ajuns. Sosește, sire. O are băiatul lui Constant, de parcă n-ai ști!

Rumfoord se sculă în picioare și, făcându-se verde, porni în căutarea liniștii.

— Mă scuzi, încheie el, o să mi se facă iarăși rău.

Lui Winston Niles Rumfoord și cățelului său Kazak le era din nou rău, mult mai tare decât înainte. Bietului Salo i se părea că de data asta chiar aveau să se evapore complet, cu un sfârâit, sau aveau să explodeze. Kazak hămăia învăluit în flăcările Sfântului Elmo. Rumfoord rămase în picioare, ca trăsnit, cu ochii ieșindu-i din orbite, întruchipând o coloană de foc. Și această criză trecu.

— Scuză-mă, vorbi Rumfoord cu o politețe caustică. Ziceai că... ?

— Poftim? întrebă Salo posomorât.

— Ziceai ceva sau erai pe cale să spui ceva, preciză Rumfoord.

Numai sudoarea de pe tâmple mai trăda faptul că tocmai trecuse printr-un chin. Își puse țigara într-un portțigaret lung, din os, și și-o aprinse. Își împinse falca în afară. Își ținea portțigaretul îndreptat în sus.

— Nu vom mai fi întrerupți pentru trei minute, își atenționă el musafirul. Ce ziceai?

Salo își aduse aminte de subiectul conversației lor numai cu un mare efort. Când reuși s-o facă, se supără mai tare ca niciodată. I se întâmplase cel mai grav lucru posibil. Nu numai că Rumfoord îi descoperise secretul, din câte se părea, în legătură cu înrâurirea planetei Tralfamadore asupra istoriei pământenilor, ceea ce-l jignea nespus de mult, dar mai dădea impresia și că se considera pe sine una dintre victimele principale ale acelei influențe.

Din când în când, pe Salo îl încerca stânjenitoarea bănuială că Rumfoord se găsea sub influență tralfamadoriană, dar nu se mai gândea la acest lucru, de vreme ce nu putea face nimic în această privință. Nici măcar nu discutase despre această

bănuială, căci a o menționa față de Rumfoord, cu siguranță, le-ar fi distrus pe dată frumoasa prietenie. Foarte neîncrezător, Salo studie posibilitatea ca pământeanul să nu știe chiar atât de mult pe cât părea.

— Skip... îi mai oferi o șansă.

— Te rog! răspunse Rumfoord.

— Domnule Rumfoord, se corectă Salo, credeți că m-am folosit cumva de dumneavoastră?

— Nu dumneata, preciză Rumfoord. Colegele dumitale, mașinile de pe prețioasa dumitale planetă, Tralfamadore.

— Hm, făcu Salo. Chia-chiar... cre-crezi... c-că ai fost manipulat, Skip?

— Tralfamadorienii, explică Rumfoord cu amărăciune în glas, au pătruns în Sistemul Solar, m-au ales pe mine și m-au folosit ca pe o mașină de cojit cartofi!

— Dacă ai putut vedea asta în viitor, îl chestionă Salo cu jale, de ce nu mi-ai spus dinainte?

— Nimănui nu-i place să se creadă folosit, îl lămuri Rumfoord. Va alunga din minte acest gând și nu va recunoaște faptul în sine până în ultimul moment. Zâmbi cu ipocrizie. Nu știu dacă înțelegi, dar simt o anumită mândrie, indiferent cât de prost înțeleasă ar putea fi mândria asta, în a-mi lua propriile decizii din propriile motive.

— Nu mă surprinde, îi răspunse Salo.

— Da? îl repezi Rumfoord necioplit. Aș fi crezut că este o atitudine prea subtilă pentru a fi înțeleasă de o mașină.

Bineînțeles că această replică puse capac relației lor. Salo era o mașină, de vreme ce fusese conceput și fabricat. Nu ascundea deloc acest fapt. Însă Rumfoord nu mai făcuse niciodată din asta o insultă. De această dată el se folosea hotărât de el în acest sens. Printr-un văl subțire de *noblesse oblige*, Rumfoord îl lăsa pe Salo să înțeleagă că a fi o mașină însemna să fii lipsit de sensibilitate, de imaginație, să fii vulgar, să servești unui scop fără nici cea mai mică urmă de conștiință...

Salo era teribil de vulnerabil la această acuzație. Acum plătea pentru apropierea spirituală împărtășită mai demult cu Rumfoord: acesta se pricepea să-l jignească.

Salo închise doi dintre cei trei ochi ai săi din nou, urmărind iar zborul celor două păsări albastre titaniene. Păsările erau de mărimea acvilelor terestre. Salo își dorea acum să fie o pasăre albastră titaniană.

Nava spațială ce-i avea la bord pe Malachi Constant, Beatrice Rumfoord și pe fiul lor, Crono, plană deasupra palatului și ateriză pe țărmul Mării Winston.

— Îți dau cuvântul meu de onoare, declară Salo, că habar n-am avut că erai manipulat și n-am avut nici cea mai vagă idee că tu...

— Mașină! îl întrerupse răutăcios Rumfoord.

— Dacă gândești așa de rău despre mine, Skip... Winston... domnule Rumfoord, i se adresă Salo, după tot ce-am făcut și am încercat să fac pentru dumneavoastră doar în numele prieteniei, sigur că nu mai pot să fac sau să spun nimic acum care să vă schimbe părerea despre mine.

— Exact ce-ar zice o mașină, remarcă Rumfoord.

— Exact ce-a spus o mașină, preciză Salo umil.

Își umflă picioarele până la dimensiunile unor mingi de oină nemțească, pregătindu-se să iasă din palat și să străbată undele Mării Winston, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Numai când își simți picioarele pe deplin umflate, pricepu clenciul din spusele celuilalt. Exista o implicație clară a faptului că bătrânul Salo mai putea încă face ceva ca să îndrepte lucrurile.

Chiar dacă nu era decât o mașină, Salo era destul de sensibil ca să-și dea seama că a întreba care ar fi acel ceva ar însemna să se umilească. Își călcă pe inimă. În numele prieteniei, avea să se umilească.

— Skip, se rugă el, spune-mi ce să fac. Orice... aș face chiar orice!

— În foarte scurt timp, începu Rumfoord, o explozie îmi va spulbera capătul spiralei din Soare și o va scoate din Sistemul Solar.

— Nu! răcni Salo. Skip! Skip!

— Nu, nu, te rog! N-am nevoie de mila ta, îl repezi Rumfoord, dându-se un pas înapoi, de teamă să nu fie atins. Este chiar foarte bine. Am să văd o groază de lucruri noi, o mulțime de făpturi inedite. Se sili să zâmbească. Știi, ajungi să obosești, când ești prins în monotonul mecanism de ceasornic al Sistemului Solar. Râse strident. La urma urmei, se consolă el, nu înseamnă că sunt pe moarte sau ceva de genul ăsta. Tot ce-a fost odată va mai fi și tot ce va mai fi vreodată a fost dintotdeauna.

Își scutură repede capul și își șterse o lacrimă de care nu-și dăduse seama că-i rămăsese pe pleoapă.

— Oricât de liniștitor ar fi acest gând infundibulat cronosinclastic, încheie el, tot aș mai vrea să știu care a fost ideea principală a acestui episod din Sistemul Solar.

— T-tu ai rezumat-o mult mai bine decât oricine altcineva... în lucrarea ta, *Istoria de buzunar a planetei Marte*, îi aminti Salo.

— *Istoria de buzunar a planetei Marte*, ripostă Rumfoord, nu face nici o referire la faptul că am fost puternic înrâurit de forțe emanate de pe planeta Tralfamadore. Scrâșni din dinți. Înainte ca eu și câinele meu să ne stingem cu un pocnet în spațiu, ca două șfichiuri de bici în mâna unui vizitiu nebun, mai adăugă Rumfoord, mi-aș dori foarte mult să știu care este mesajul pe care-l porți.

— Pă-păi... nu știu, se apără Salo. Este sigilat. Am ordine!...

— În pofida tuturor ordinelor primite de pe Tralfamadore, îl provocă Winston Niles Rumfoord, în ciuda tuturor instinctelor tale de mașină, însă în numele prieteniei noastre, Salo, vreau să deschizi mesajul și să mi-l citești chiar acum!

* * *

Malachi Constant, Beatrice Rumfoord și tânărul Crono, băiatul lor năzdrăvan, stăteau îmbufnați la umbra unei

margarete titaniene pe malul Mării Winston. Fiecare membru al familiei se rezema de câte o statuie.

Bărbosul Malachi Constant, playboy-ul Sistemului Solar, încă își mai purta costumul galben țipător cu semnele de întrebare portocalii. Era singura haină pe care o avea.

Constant se rezema de o statuie a Sfântului Francisc din Assisi. Sfântul Francisc încerca să împace două păsări gigantice, ostile și înfricoșătoare, ce păreau a fi doi vulturi pleșuvi. Constant nu avea cum să le identifice specia în mod corect, drept aceea a păsărilor albastre titaniene, de vreme ce încă nici nu văzuse una. Sosise pe Titan de o oră.

Beatrice, arătând ca o regină a țiganilor, mustăcea la picioarele statuii unui tânăr student. La prima vedere, cercetătorul științific în halat de laborator părea a fi slujitorul desăvârșit al adevărului. La prima vedere, te convingeai că nu-l interesa nimic altceva decât adevărul, în vreme ce zâmbea cu căldură spre eprubeta lui. La prima vedere, puteai crede că era mai presus de grijile animalice ale umanității, la fel ca și armoniii din peșterile mercuriene. Acolo, la prima vedere, se găsea un tânăr lipsit de vanitate, departe de desfrâu. Titlul pe care Salo îl gravase pe statuie, *Descoperirea puterii atomice*, putea fi luat în serios. Și, apoi, observai dintr-odată că tânărul căutător al adevărului avea o erecție șocantă. Beatrice n-o remarcase încă.

Tânărul Crono, negricios și periculos ca și mama lui, deja comitea primul său act de vandalism, sau măcar se străduia. Crono încerca să scrijelească un cuvânt terestru porcos pe soclul statuii de care se rezema. Încerca să facă acest lucru cu colțul ascuțit al talismanului său.

Argila titaniană întărită, aproape la fel de dură ca diamantele, toçea colțul, rotunjindu-l. Statuia la care Crono își făcea de lucru reprezenta un grup de familie: omul de Neanderthal, perechea lui și pruncul lor. Era o lucrare emoționantă. Bondoacele, păroasele siluete, pline de speranță, erau așa de urâte că păreau de-a dreptul frumoase.

Importanța și universalitatea nu le era defel diminuată de titlul satiric pe care Salo îl dăduse acestui grup statuar. Dăduse titluri înspăimântătoare tuturor creațiilor sale, de parcă ar fi proclamat în disperare că nu se lua pe sine însuși în serios ca artist, nici măcar pentru o singură clipă. Titlul pe care-l dăduse familiei neanderthaliene deriva din faptul că pruncul era înfățișat prăjind un picior uman pe o frigare rudimentară. Titlul era: *Ce mai purceluș*.

* * *

— Indiferent ce se mai întâmplă, ce lucru frumos sau trist, fericit ori cumplit se mai petrece aici, pe Titan, le zise Malachi Constant celor din familia sa, să fiu al dracului dacă mai reacționez. În clipa în care o să mi se pară că cineva sau ceva dorește ca eu să acționez într-un fel, mă voi face stană de piatră.

Aruncă o privire fugară inelelor lui Saturn și își răsfrânse buza de jos:

— Nu că-i prea frumos ca să fie descris în cuvinte?

Scuipă pe jos.

— Dacă cineva mai speră să se folosească vreodată de mine, oferindu-mi un rol în grandiosul lui plan, îi amenință Constant, îl așteaptă o mare deziluzie. Va avea mult mai mult succes dac-ar încerca să trezească la viață una dintre statuile astea.

Scuipă încă o dată.

— În ce mă privește, continuă Constant, Universul este o groapă de gunoi, în care toate au prețuri exagerate. Eu cotrobăi prin aceste mormane de gunoi, în căutarea chilipirurilor. Orice așa-zis chilipir este conectat prin sârme subțiri la câte un pachet de dinamită.

Scuipă iar.

— Îmi dau demisia. Mă retrag. Mă car, încheie Constant.

Mica lui familie consimți fără entuziasm. Viteazul lui discurs nu era nimic nou sub soare. Îl rostise de mai multe

ori în cursul voiajului lor de șaptesprezece luni de la Terra la Titan, și constituia, la urma urmei, o filozofie de rutină pentru toți veterani marțieni.

Oricum, Constant nici nu se adresa de fapt familiei lui. Vorbea tare, ca vocea să-i fie auzită la o oarecare distanță prin pădurea de statui, peste Marea Winston. Făcea o declarație politică pentru Rumfoord sau oricine altcineva ar fi tras cu urechea prin apropiere.

— Am luat parte pentru ultima oară, hotărî Constant cu voce tare, la experimente, la bătălii și sărbători care nu sunt nici pe placul, nici pe înțelesul nostru!

„Înțelesul" îi răspunse un ecou din zidul palatului de pe o insulă din larg. Palatul era, bineînțeles, Dun Roamin, Taj Mahalul lui Rumfoord. Constant nu fu surprins să zărească în depărtare palatul. Îl mai văzuse, când debarcase din nava lui spațială; strălucea în soare precum Cetatea lui Dumnezeu a Sfântului Augustin.

— Ce mai urmează să se întâmple? întrebă Constant ecoul. Toate statuile prind viață?

„Viață?" repetă ecoul.

— Este un ecou, îi atrase atenția Beatrice.

— Știu și eu că-i un ecou, ripostă Constant.

— Nu știam dacă știai asta sau nu, i-o întoarse Beatrice.

Era distantă și politicoasă. Se purtase bine cu actualul ei soț, neînvinuindu-l de nimic, neașteptând nimic de la el. O femeie mai puțin nobilă i-ar fi făcut zile fripte, învinuindu-l de toate cele și cerându-i să facă minuni.

N-au făcut dragoste în cursul voiajului. Nici Constant, nici Beatrice nu se arătaseră interesați. Marțienii veterani niciodată nu erau. În mod inevitabil, lungul periplu îl apropie mai mult pe Constant de consoarta și de copilul lui, îi aduse pe cei trei mai aproape decât auritul sistem de scărițe, rampe, scări mobile, amvoane, trepte și scene din Newport. Dar singura relație de dragoste din familie rămăsese tot cea dintre Crono și Beatrice. În afara iubirii dintre mamă și fiu nu mai existau decât politețe, compasiune posacă și o

indignare reprimată cauzată de faptul că au fost obligați să alcătuiască o familie.

— Vai! Viața este nostimă când nu te mai gândești la ea, constată Malachi.

Tânărul Crono nici măcar nu schiță un zâmbet când tatăl său spuse că viața era nostimă. El era membrul familiei cel mai puțin îndreptățit să creadă că viața e nostimă. Beatrice și Constant, la urma urmei, puteau face haz de întâmplările nefaste prin care trecuseră. Însă tânărul Crono nu putea râde cu ei, pentru că el însuși reprezenta o întâmplare nefastă. Nu era de mirare că toată avuția tânărului Crono se rezuma la talismanul lui și la un briceag.

Tânărul Crono își scoase briceagul și îl deschise cu nonșalanță. Își miji ochii. Era pregătit să omoare, dacă era necesar. Se uita la o luntre cu vâsle aurite care venea dinspre palatul de pe insulă. Era vâslită de o făptură de culoarea mandarinei. Vâslașul era, firește, Salo. Luase barca pentru a transporta familia până la palat. Salo era un vâslaș prost, căci nu mai vâslise niciodată. Ținea vâslele cu ventuzele lui de la picioare. Avea un singur avantaj față de vâslașii umani, acela că avea un ochi la ceafă.

Tânărul Crono îi orbi ochiul bătrânului Salo cu sclipirile lamei briceagului său. Ochiul de la spate al lui Salo clipi. A orbi pe cineva cu scântei de lumină nu era o joacă inocentă din partea lui Crono. Era un vicleșug menit să încurce aproape orice specie de animal cu ochi. Era unul dintre miile de trucuri pe care băiatul le învățase alături de mama lui în anul în care rătăciseră prin jungla amazoniană.

Mâna cafenie a lui Beatrice înșfăcă un bolovan.

— Mai năucește-l o dată, îi ceru ea încetișor lui Crono.

Tânărul orbi din nou ochiul bătrânului Salo.

— Trupul îi pare singura parte mai moale, remarcă Beatrice, fără să-și miște buzele. Dacă nu reușești să ajungi la corp, încearcă să-i scoți un ochi.

Crono făcu semn din cap că da. Pe Constant îl trecură fiorii văzând ce unitate eficientă de autoapărare făcea soția

lui împreună cu fiul lor. Pe el nu-l includeau în planurile lor. N-aveau nevoie de el.

— Şi eu ce trebuie să fac? şopti bărbatul.

— Şşşşşt! se răsti Beatrice la el.

Salo îşi trase barca la mal. O priponi rapid cu un nod marinăresc stângaci de încheietura mâinii unei statui spălate de valuri. Statuia reprezenta nudul unei femei, cântând dintr-un trombon sticlos. Era intitulată enigmatic *Evelyn şi vioara ei magică.*

Salo era prea copleşit de regrete ca să-i mai pese de propria lui siguranţă, sau măcar ca să înţeleagă că ar fi putut speria pe cineva. Rămase preţ de o clipă lângă barcă pe un bloc de argilă titanică întărită. Picioarele lui tânguitoare se lipeau ca ventuzele de stânca umedă. Îşi desprinse picioarele cu un efort imens.

Veni spre ei, orbit de scânteile aruncate de lama briceagului din mâna lui Crono.

— Vă rog... începu el.

Un bolovan zbură din scăpărările briceagului. Salo se aplecă. O mână îl apucă de gât, aruncându-l la sol. Tânărul Crono stătea acum călare peste bătrânul Salo, zgâriindu-i pieptul cu vârful briceagului. Beatrice îngenunche lângă capul lui Salo, cu un bolovan ridicat ca să i-l facă chisăliţă.

— Haideţi, omorâţi-mă, îi îndemnă Salo cu un scârţâit. Mi-aţi face o favoare. Îmi doresc să mor. Mă rog la Dumnezeu să nu fi fost niciodată asamblat şi pus în funcţiune. Asasinaţi-mă, puneţi capăt chinurilor mele, după care duceţi-vă să-l vedeţi. Vă cheamă.

— Cine? dori să ştie Beatrice.

— Sărmanul dumneavoastră fost soţ şi fostul meu prieten, Winston Niles Rumfoord, o lămuri Salo.

— Unde-i? se interesă Beatrice.

— În palatul de pe insulă, îi răspunse Salo. Este pe moarte, singur cuc, doar cu câinele lui credincios. Vă cheamă, repetă Salo, vrea să vă vadă pe toţi. Şi mai zice că doreşte să pier din ochii lui o dată pentru totdeauna.

* * *

Malachi Constant urmări buzele de culoarea plumbului mişcându-se fără să scoată un sunet. Limba dinapoia buzelor scotea un clipocit abia perceptibil. Buzele se retraseră dintr-odată, dezgolind dinţii perfecţi ai lui Winston Niles Rumfoord.

Constant însuşi îşi arăta dinţii, pregătindu-se să scrâşnească din ei cum se cuvine la vederea acestui om care-i făcuse atâta rău. Nu scrâşni. Căci, în primul rând, nimeni nu se uita, nimeni nu-l vedea şi nu-l înţelegea. În al doilea rând, Constant descoperi că era scutit de ură. Pregătirile lui pentru scrâşnitul dinţilor degenerară într-un rictus prostesc, exprimând mirarea unui bădăran în faţa unei maladii mortale.

Winston Niles Rumfoord zăcea, materializat deplin, pe spate, în fotoliul de culoarea levănţicii, lângă piscină. Ochii lui priveau spre cer, fără să clipească şi, probabil, fără să vadă. O mână subţire atârna peste braţul fotoliului, cu degetele amorţite, încâlcite în lanţul cu ghimpi al lui Kazak, mastiful spaţial. Lanţul era gol.

O explozie solară îl separase pe om de câine. Un Univers milos i-ar fi păstrat pe om şi pe câine împreună.

Universul locuit de Winston Niles Rumfoord şi de animalul lui de companie nu avea la bază ideea de milă. Kazak fusese trimis înaintea stăpânului său în marea misiune spre nicăieri şi nimic.

Kazak părăsise această lume schelălăind într-o trombă de ozon şi de lumină bolnavă, într-un bâzâit ca al unui roi de albine.

Rumfoord lăsă să-i alunece printre degete zgarda goală. Zgarda metalică exprima moarte; scoase un zgomot inform şi se prăbuşi într-un morman inform. Era un rob fără suflet al gravitaţiei, cu şira spinării ruptă din născare.

Buzele lui Rumfoord, de culoarea plumbului, se mişcară.

— Salut, Beatrice, nevastă! rosti el pe un ton sepulcral. Salut, Călătorule Spaţial! spuse, de această dată cu un glas

duios. Ce frumos din partea ta să vii, Călătorule Spațial, să-ți mai încerci o dată norocul. Salut, tinere ilustru, purtător al ilustrului nume Crono. Trăiască starul oinei nemțești! Trăiască păstrătorul talismanului!

Cei trei cărora li se adresa așteptau în picioare între ziduri. Piscina se întindea între ei și Rumfoord. Bătrânul Salo, căruia nu i se îndeplinise dorința de a muri, se tânguia la pupa bărcii aurite, trase la țărm, dincolo de ziduri.

— Nu sunt pe moarte, îi anunță Rumfoord. Doar îmi iau rămas-bun de la Sistemul Solar. Și nici măcar asta nu fac. În felul măreț, atemporal, infundibulat cronosinclastic de a vedea lucrurile, voi rămâne mereu aici. Mă voi găsi mereu unde am mai fost. Încă-mi mai petrec cu tine luna de miere, Beatrice. Încă mai stau de vorbă cu dumneavoastră în cămăruța de sub scară din Newport, domnule Constant. Da. Și încă mă mai joc de-a baba-oarba cu dumneavoastră și cu Boaz prin peșterile de pe Mercur. Și, Crono, continuă el, încă te mai urmăresc cum joci atât de bine oina nemțească pe terenul de fier de pe Marte.

Horcăi. Era un horcăit abia auzit și... atât de trist! Aerul dulce și blând de pe Titan îi purtă infimul horcăit departe.

— Orice am mai zis, prieteni, o să mai zicem, așa cum a fost, cum este și cum va mai fi, grăi Rumfoord.

Micul horcăit se auzi din nou. Rumfoord urmări cum i se desprindea de pe buze ca un colăcel de fum.

— Trebuie să mai aflați ceva în legătură cu viața în Sistemul Solar, le atrase el atenția. Fiind infundibulat cronosinclastic, am știut asta tot timpul. Este un lucru atât de înnebunitor încât am căutat să mă gândesc la el cât mai puțin cu putință. Lucrul înnebunitor este următorul: *Tot ceea ce fiece pământean a săvârșit vreodată a fost pus la cale de creaturile unei planete la o distanță de o sută cincizeci de mii de ani-lumină.* Numele planetei este Tralfamadore. Cum ne-au controlat tralfamadorienii habar n-am. Dar știu în ce scop ne-au controlat. *Ne-au controlat astfel încât să ne determine să le livrăm o piesă de schimb unui mesager tralfamadorian care a poposit pe Titan.*

Rumfoord îl arătă cu degetul pe tânărul Crono.

— Dumneata, tinere domn, anunță el. O ai în buzunar. În buzunarul tău se ascunde țelul suprem al întregii istorii omenești de pe Pământ. În buzunarul tău se găsește acel lucru misterios pe care fiecare pământean s-a străduit cu atâta disperare, cu atâta sinceritate, cu atâta trudă, cu atâta devotament, să-l producă și să-l livreze.

O scăpărare șuierătoare de electricitate se ivi din vârful degetului acuzator al lui Rumfoord.

— Chestia pe care tu o iei drept *porte-bonheur*, îl lămuri Rumfoord, constituie piesa de schimb așteptată de atâta amar de vreme de mesagerul tralfamadorian! Mesagerul, continuă el, este creatura de culoarea mandarinei care se ascunde acum dincolo de ziduri. Se numește Salo. Sperasem ca mesagerul să ofere omenirii măcar o șansă de a întrezări mesajul pe care-l poartă, de vreme ce omenirea îi oferise un sprijin atât de consistent. Din păcate, se află sub ordine stricte de a nu arăta mesajul nimănui. Este o mașină și, în această calitate, n-are de ales, decât să execute ordinele. L-am rugat politicos să-mi arate mesajul. M-a refuzat cu încrâncenare.

Scăpărarea șuierătoare de electricitate de pe degetul lui Rumfoord crescu în intensitate, formând o spirală în jurul lui. Rumfoord privi spirala cu un dispreț posomorât.

— Cam asta a fost, cred, se referi el la spirală.

Așa și era. Spirala se condensă ușor, făcând o reverență, după care începu să se învârtă în jurul lui Rumfoord, formând un cocon de lumină verde. Abia dacă susura în vreme ce se răsucea.

— Tot ce mai pot zice, se auzi Rumfoord din cocon, este că am încercat să le fac viața mai ușoară semenilor mei de pe Terra, în vreme ce slujeam dorințele de neînfrânt ale tralfamadorienilor. Poate că acum, după ce piesa va fi livrată mesagerului tralfamadorian, tralfamadorienii vor lăsa în pace

Sistemul Solar. Poate că pământenii vor fi liberi de acum încolo să-și cultive și să-și dezvolte propriile înclinații, așa cum n-au fost liberi s-o facă de milenii.

Strănută.

— Este de mirare că pământenii au reușit să găsească, totuși, un sens al vieții, adăugă el.

Coconul de lumină verde se desprinse de sol, pluti deasupra domului.

— Amintiți-vă de mine ca de un gentleman din Newport, planeta Pământ, Sistemul Solar, încheie Rumfoord.

Glasul îi suna iar senin, împăcat cu sine însuși, cel puțin egalul oricărei ființe vii pe care ar fi putut-o întâlni oriunde.

— Într-un fel punctual de a vorbi, răsună vocea lui de tenor din cocon, la revedere!

Coconul și Rumfoord dispărură cu un „pft“! Rumfoord și câinele său n-au mai fost văzuți de atunci niciodată.

* * *

Bătrânul Salo intră sărind într-un picior în curte, exact în clipa în care Rumfoord dispărea în coconul său. Micuțul tralfamadorian era cuprins de turbare. Își smulsese mesajul de la gât cu ventuza unui picior. Un picior rămăsese în formă de ventuză, iar în el ținea mesajul. Își ridică privirea în locul în care plutise coconul.

— Skip! urlă spre cer. Skip! Mesajul! Îți zic eu care-i mesajul! Mesajul! Skiiiiiiiiiiiiiiiiiip!

Capul lui făcu o tumbă pe axul cardanic.

— S-a dus, constată el cu voce spartă. S-a dus, repetă în șoaptă. Mașină? se întrebă Salo. Vorbea împleticit, adresându-se atât lui însuși cât și lui Constant, Beatricei și lui Crono. O mașină sunt, și la fel și toți ai mei, recunoscu el. Am fost proiectat și fabricat, fără să se precupețească nici o cheltuială, nici o competență, pentru a mă face de încredere, eficient, previzibil și durabil. Am fost cea mai bună mașină produsă vreodată. Cât de bun m-am dovedit eu ca

mașină? dori să știe Salo. De încredere? continuă el. Mi s-a încredințat păstrarea unui mesaj sigilat până când ajungeam la destinație, iar acum l-am deschis smulgându-i pecetea. Eficient? Din cauză că mi-am pierdut cel mai bun prieten în Univers, am nevoie de mai multă energie să pășesc peste o frunză veștedă decât îmi lua odinioară să sar peste Vârful Rumfoord. Previzibil? După ce am supravegheat ființele umane peste două sute de mii de ani terestri, am devenit la fel de nervos și de sentimental precum cea mai prostuță școlăriță pământeană. Durabil? încheie el mohorât. Mai vedem noi.

Lăsă mesajul pe care-l avea de atâta timp la el pe fotoliul gol.

— Acesta este, prietene, i se adresă el lui Rumfoord, și multă mângâiere s-ar putea să-ți aducă, Skip. Multă durere i-a provocat bătrânului tău amic, Salo. Ca să ți-l dezvăluie, fie și prea târziu, bătrânul tău prieten Salo a trebuit să se ia la trântă cu însuși fundamentul existenței sale, cu însăși firea lui de mașină. Ai cerut imposibilul unei mașini, mărturisi Salo, iar mașina s-a conformat. Mașina nu mai este mașină, constată Salo. Contactele mașinii s-au corodat, rulmenții i s-au rablagit, circuitele i s-au stricat, iar rotițele i s-au tocit. Mintea îi bâzâie și îi pocnește ca a unui pământean, spumegă și clocotește, prinsă în mrejele gândurilor de iubire, onoare, demnitate, drepturi, împliniri, integritate, independență...

Bătrânul Salo luă din nou mesajul din fotoliul lui Rumfoord. Era scris pe o plăcuță subțire, pătrată, din aluminiu. Mesajul consta dintr-un singur punctuleț.

— Vreți să știți cum am fost folosit, cum mi-a fost irosită viața? întrebă el. Vreți să știți care este mesajul pe care-l port cu mine de aproape o jumătate de milion de ani pământeni, mesajul pe care trebuia să-l mai port cu mine încă opt milioane de ani?

Arătă pătratul de aluminiu în ventuza unui picior.

— Un punctuleț, constată el. Un singur punctuleț. Semnificația unui punctuleț în tralfamadoriană, zise bătrânul Salo, este...

„SALUTĂRI!"

După ce-și transmise mesajul către sine, către Constant, Beatrice și Crono la o distanță de o sută cincizeci de mii de ani-lumină de casă, mica mașinărie de pe Tralfamadore ieși din curte țopăind, îndreptându-se spre plaja de afară. Acolo se sinucise. Se dezasamblă singur și își aruncă piesele în toate direcțiile.

Crono ieși pe plajă, plimbându-se îngândurat printre componentele lui Salo. Băiatul știuse întotdeauna că talismanul lui avea puteri și înțelesuri extraordinare. Și întotdeauna bănuise că o ființă superioară avea să vină într-un târziu să-l revendice. Stătea în natura adevăratelor talismane faptul că niciodată nu le aparțineau cu adevărat oamenilor. Ei doar le purtau de grijă, trăgeau foloase de pe urma lor, până când se iveau adevărații lor proprietari, proprietarii lor de drept, cei superiori. Crono nu avea sentimentul futilității sau dezordinii. Totul i se părea așezat într-o ordine desăvârșită. Iar el însuși participa la acea ordine perfectă. Scoase bucata de metal din buzunar, o aruncă în nisip fără părere de rău, printre componentele împrăștiate ale lui Salo. Mai devreme sau mai târziu, credea Crono, forțele magice ale Universului aveau să pună din nou totul la locul lui. Așa făceau mereu.

EPILOG: REVEDEREA CU STONY

Ai obosit, ai obosit așa de tare, Călătorule Spațial, Malachi, Unk. Contemplă cea mai îndepărtată stea, pământene, și gândește-te cât de grele ți se fac mădularele.

SALO

N-au mai rămas multe de spus. Malachi Constant a îmbătrânit pe Titan. Beatrice Rumfoord a îmbătrânit pe Titan. Și-au dat duhul în pace, la douăzeci și patru de ore unul după celălalt. Au murit la șaptezeci și patru de ani.

Numai păsările albastre titaniene mai știu ce s-a întâmplat, până la urmă, cu Crono, fiul lor.

* * *

Când Malachi Constant a împlinit șaptezeci și patru de ani era deja stafidit, blajin și crăcănat. Era complet chel și umbla gol în cea mai mare parte a timpului, fără nimic în afară de o barbă colilie creață, tăiată îngrijit. Locuia în nava lui Salo de treizeci de ani. Constant nu încercase să-și ia zborul. Nu îndrăznise să atingă nici un buton. Comenzile de pe nava lui Salo erau mult mai complexe decât ale oricărei nave marțiene. Farfuria zburătoare a tralfamadorianului îi punea la dispoziție două sute șaptezeci și trei de mânere, comutatoare și butoane, fiecare cu o inscripție sau calibrare în tralfamadoriană. Comenzile ar fi făcut deliciul unui detectiv într-un Univers compus dintr-un strop de materie la un ocean de neant întunecat ca o catifea neagră.

Constant meșteri timid la navă și numai pentru a afla dacă, așa cum zisese Rumfoord, talismanul lui Crono servea într-adevăr ca piesă de schimb la grupul motopropulsor.

La modul superficial, în orice caz, bucata de metal putea fi o piesă. Exista o ușă de acces la grupul motopropulsor al navei prin care la un moment dat ieșise fum. Constant o

deschisese și găsise înăuntru un compartiment plin de funingine. Iar sub funingine se găseau rulmenți și came rupte, dislocate.

Constant fusese în stare să treacă prin găurile talismanului lui Crono acei rulmenți, prinzându-i apoi între came. Talismanul se potrivea acelor jocuri de asamblare într-un fel care l-ar fi încântat pe un mașinist elvețian.

* * *

Constant avea mai multe hobby-uri care-l ajutau să-și petreacă timpul în clima înmiresmată și curată de pe Titan. Cel mai interesant dintre ele era să se ocupe de Salo, mesagerul tralfamadorian dezasamblat. Constant pierdea ore în șir încercând să-l recombine pe Salo și să-l pună iar în funcțiune. Până acum, fără succes.

Când Constant și-a asumat pentru prima oară sarcina de reconstrucție a micului tralfamadorian, a făcut-o în speranța că Salo avea să consimtă să-l ducă pe Crono în zbor înapoi pe Pământ.

Nici Constant și nici consoarta lui, Beatrice, nu erau nerăbdători să se întoarcă pe planeta natală. Dar cei doi căzuseră de acord în privința fiului lor, care avea viața înainte, că trebuia să trăiască alături de semenii săi ocupați și veseli de pe Terra.

Când Constant ajunse la vârsta de șaptezeci și patru de ani, totuși, a-l duce pe tânărul Crono înapoi pe Pământ nu mai era o problemă de actualitate. Tânărul Crono nu mai era nici el chiar așa de tânăr. Avea patruzeci și doi de ani. Și se adaptase atât de perfect pe Titan, încât ar fi fost o cruzime să-l trimiți altundeva.

La vârsta de șaptesprezece ani, tânărul Crono fugise din palat ca să li se alăture păsărilor albastre titaniene, creaturile cele mai admirabile de pe satelitul planetei Saturn. Crono trăia acum printre cuiburile lor, lângă Bălțile lui Kazak. Se îmbrăca în penajul lor și le clocea ouăle, mânca ce mâncau ele, le cunoștea limbajul.

Constant nu se vedea niciodată cu Crono. Uneori, noaptea târziu, mai auzea țipetele băiatului său. Nu răspundea niciodată la ele. Țipetele nu transmiteau nimic și nu erau destinate nimănui de pe Titan.

Erau pentru Phoebe, una dintre lunile care treceau pe bolta cerului titanian.

Uneori, când Constant aduna pe afară frăguțe titaniene, ori ouăle pătate, de aproape un kilogram, ale fluierarului titanian, dădea într-o poiană peste un mic altar făcut din bețe și pietre. Elementele din altar erau mereu aceleași. Un bolovan mai mare se afla în centru, reprezentând planeta Saturn. O coroniță împletită din rămurele verzi era așezată în jurul lui, reprezentând inelele lui Saturn. Iar dincolo de inele se aflau pietricele – cei nouă sateliți. Cea mai mare dintre ele era Titan. Iar sub Titan se găsea întotdeauna o pană albastră.

Semnele de pe jos lăsau să se înțeleagă că tânărul Crono, care nu mai era așa de tânăr, pierdea ore în șir ca să miște cu mâna elementele sistemului unele în jurul celorlalte.

Când bătrânul Malachi Constant găsea unul dintre ciudatele altare într-o stare de neorânduială, făcea ordine pe cât putea. Plivea buruienile, grebla și împletea un alt inel din crenguțe pentru piatra ce reprezenta planeta Saturn. Punea o pană albastră proaspătă sub piatra care era Titan.

Îngrijirea altarelor era singura apropiere spirituală dintre Constant și fiul lui.

Respecta ceea ce băiatul lui încerca să facă din religie.

Uneori, când Constant își ațintea privirea asupra unui altar recondiționat, făcea să graviteze în mintea lui elementele propriei vieți. În asemenea clipe, cel mai probabil reflecta melancolic la două lucruri: executarea lui Stony Stevenson, de către singurul și cel mai bun prieten al său, și cucerirea, atât de târziu, a iubirii lui Beatrice Rumfoord. Constant nu află niciodată dacă băiatul lui, Crono, știa cine-i îngrijea altarele. Crono putea să creadă că zeul sau zeii lui o făceau. Totul era foarte trist, dar și foarte frumos totodată.

Beatrice Rumfoord locuia singură în Taj Mahalul lui Rumfoord. Contactele ei cu Crono erau mult mai neplăcute decât cele cu Constant. La intervale imprevizibile, Crono înota până la palat, îmbrăca haine din garderoba lui Rumfoord, declara că era ziua de naștere a mamei lui și adopta o atitudine indolentă, posomorâtă, dar destul de civilizată. La sfârșitul unei asemenea zile, Crono își vărsa furia pe haine, pe mama lui și pe civilizație. Își sfâșia veșmintele de pe el, țipa ca o pasăre albastră și se scufunda în apele limpezi ale Mării Winston.

Când i se întâmpla să rabde asemenea petreceri de „ziua ei de naștere", Beatrice împlânta o vâslă pe țărm și îi lega în vârf un cearșaf alb. Era un semnal pentru Malachi Constant, implorându-l să vină îndată, ca s-o ajute să se liniștească. Și, când Constant sosea, drept răspuns la semnalul ei de durere, Beatrice mereu se liniștea cu aceleași cuvinte:

— Cel puțin nu este genul de „băiatul mamei", măcar are atâta măreție, încât să se alăture celor mai nobile și mai frumoase făpturi de aici.

* * *

Cearșaful alb, semnalul de durere, flutura acum. Malachi Constant se depărtă de țărm într-o pirogă. Aurita luntre cu vâsle, ce ținea de palat, ruginise de mult. Constant purta un halat vechi, albastru, din lână, care odinioară îi aparținuse lui Rumfoord. Îl găsise prin palat, îl luase cu el de când își rupsese costumul de Călător Spațial. Era singurul lui veșmânt și îl purta numai atunci când era chemat de Beatrice.

Constant mai ducea cu el în pirogă șase ouă de fluierar, câteva kile de frăguțe titaniene, o ulcică de vreo zece litri de lapte de margaretă fermentat, o baniță de semințe de margaretă, opt cărți pe care le împrumutase din biblioteca palatului, ce găzduia patruzeci de mii de volume, împreună cu o mătură și un făraș, confecționate manual.

Constant n-avea nevoie de nimic de la nimeni. El singur își cultiva, aduna sau producea toate cele necesare traiului, ceea ce-i aducea satisfacții enorme.

Nici Beatrice nu depindea de Constant. Rumfoord adunase provizii abundente de mâncare și băutură terestre în Taj Mahal. Beatrice avea de toate și ar fi avut mereu. Constant îi aducea din bucatele lui titaniene lui Beatrice pentru că era tare mândru de talentele lui de soț și de dulgher. Îi plăcea să-și aprovizioneze familia.

Nu se putea abține.

Constant își căra cu el mătura și fărașul în pirogă, dat fiind că palatul lui Beatrice avea mereu nevoie de mătură și de făraș. Soția lui nu făcea curățenie, așa încât Constant trebuia să debaraseze grosul gunoiului ori de câte ori îi făcea o vizită.

* * *

Beatrice Rumfoord era o bătrână doamnă sprintenă, cu un singur ochi, cu dinți de aur și cu pielea cafenie. Era la fel de slabă și de uscată ca un spătar de scaun. Dar clasa bătrânei doamne care trecuse prin multe răzbătea prin nenumăratele ei riduri și cicatrici. Pentru oricine cu un simț al poeziei, al morții inerente și al mirării, mândra consoartă a lui Malachi Constant, cu pomeți proeminenți, era cum nu se poate mai frumoasă.

Probabil că era un pic sărită. Pe un satelit unde nu se bucura decât de compania altor doi oameni, lucra la o carte intitulată *Adevăratul sens al vieții în Sistemul Solar*. În paginile ei ea respingea concepția lui Rumfoord potrivit căreia scopul vieții umane în Sistemul Solar era să dea putința unui mesager de pe Tralfamadore, eșuat pe Titan, să-și vadă mai departe de drum.

Beatrice se apucase să-și scrie cartea după ce băiatul ei o părăsise ca să se alăture păsărilor albastre. Până acum, manuscrisul ocupa aproape doi metri cubi din incinta Taj

Mahalului. De fiecare dată când o vizita Constant, îi citea cu glas tare ultimele adăugiri la manuscris.

În clipa de față, ea citea cu glas tare, așezată în vechiul fotoliu al lui Rumfoord, în timp ce Constant meșterea prin curte. Era învelită cu o cuvertură de pat alb cu roz, pe care o moștenise odată cu palatul. Culorile formau următorul mesaj: „Lui Dumnezeu nu-i pasă". Fusese cuvertura de pat a lui Rumfoord.

Beatrice citea întruna, formulând argumente împotriva importanței forțelor de pe Tralfamadore. Constant n-o asculta cu atenție. Pur și simplu îi plăcea să-i audă vocea puternică și triumfătoare. Coborâse în căminul de curățire de lângă piscină, deschizând o valvă care să dreneze toată apa din bazin. Apa din piscină se transformase într-o zeamă asemănătoare supei-cremă de mazăre, din cauza algelor titaniene. De fiecare dată când o vizita pe Beatrice, Constant ducea o bătălie pierdută împotriva prolificului mâl verde.

— Aș fi ultima care să conteste, își citea Beatrice opera cu voce tare, faptul că forțele de pe Tralfamadore au avut de-a face cu evenimentele de pe Terra. Cu toate astea, persoanele care au slujit interesele tralfamadoriene au făcut-o într-un fel atât de personalizat, încât se poate spune că, practic, cei de pe Tralfamadore n-au mai avut nici un amestec.

Constant, în căminul de curățire, își puse urechea în dreptul valvei pe care o deschisese. Din sunetul pe care-l scotea, apa se drena încet.

Bătrânul înjură. Una dintre informațiile vitale care dispăruse odată cu Rumfoord și murise odată cu Salo era cum reușiseră ei, la vremea lor, să păstreze piscina curată. De când preluase Constant piscina, algele nu încetau să se adune. Fundul și marginile bazinului erau acoperite de un strat gros de mâzgă, iar cele trei statui din mijloc, cele trei sirene de pe Titan erau îngropate într-un morman mucilaginos.

Constant știa ce semnificație luaseră cele trei sirene în viața lui. Citise despre asta atât în *Istoria de buzunar a planetei Marte*, cât și în *Biblia revizuită și autorizată a lui Winston Niles Rumfoord*. Cele trei mari frumuseți nu mai însemnau mare lucru pentru el acum. Îi aminteau doar faptul că odinioară sexul îl atrăgea.

Constant ieși din căminul de curățire.

— Se drenează tot mai încet, o anunță el pe Beatrice. Nu cred că voi mai putea amâna schimbarea țevilor.

— Zău? se miră Beatrice, luându-și ochii de la manuscris.

— Zău, întări Constant.

— Mă rog, fă ce-i de făcut, îi ordonă Beatrice.

— Povestea vieții mele, declară Constant.

— Tocmai mi-a venit o idee pe care trebuie s-o menționez în carte, constată Beatrice. Numai să n-o uit!

— Dacă trece cumva pe-aici îi dau cu lopata în cap, amenință Constant.

— Nu mai spune nimic un minut, îi ceru Beatrice. Lasă-mă s-o rețin!

Se ridică și intră în palat, ca să nu mai fie distrasă de soț și de inelele lui Saturn. Se uită lung la un tablou în ulei, de mari dimensiuni, atârnat de peretele de la intrare. Era singurul tablou din palat. Constant pusese să fie adus tocmai din Newport. Era portretul unei fetițe în alb imaculat, ținând frâiele unui ponei de nea, numai al ei. Beatrice știa cine era fetița. Tabloul avea un titlu incrustat pe o plăcuță din bronz: *Beatrice Rumfoord la vârsta copilăriei.*

Era chiar un contrast între fetița toată în alb și bătrâna care se uita la ea. Beatrice se întoarse deodată cu spatele la portret și ieși iar în curte. Reținuse deja ideea pe care dorea s-o adauge la cartea ei.

— Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla oricui, grăi ea, e să nu fie folosit de nimeni, niciodată, pentru nimic.

Gândul o liniști. Se afundă în vechiul fotoliu curbat al lui Rumfoord, își ridică privirea la „Curcubeul lui Rumfoord", inelele lui Saturn, de-o frumusețe înspăimântătoare.

— Îți mulțumesc că te-ai folosit de mine, îi spuse lui Constant, chiar dacă n-am vrut să fiu folosită de nimeni.

— Cu plăcere, îi răspunse bătrânul.

Se apucă să măture curtea. Gunoiul pe care-l strângea era un amestec de nisip, care fusese purtat de vântul de afară, coji de semințe de margarete, coji de arahide terestre, cutii goale de conservă de carne de pui și cocoloașe de hârtie scrisă de mână, azvârlite în toate părțile. Beatrice se hrănea mai ales cu semințe de margarete, cu arahide, cu carne de pui, pentru că nu mai trebuia să le gătească, ba chiar nici să se întrerupă din scris ca să le mănânce.

Putea să mănânce cu o mână și să scrie cu cealaltă și, mai presus de orice, dorea să aibă totul scris pe hârtie.

Terminând de măturat pe jumătate, Constant făcu o pauză ca să vadă cum se drena piscina. Se drena încet. Din mormanul verde păstos care acoperea cele trei sirene de pe Titan tocmai ieșea la iveală fundul bazinului. Constant se aplecă peste căminul deschis de curățare, ascultând susurul apei. Auzi muzica țevilor. Și mai auzi ceva. Auzi lipsa unui sunet familiar și mult iubit. Consoarta lui, Beatrice, nu mai respira.

* * *

Malachi Constant își îngropă soția în argilă titaniană, pe țărmul Mării Winston. O îngropă într-un loc unde nu erau statui. Pe când își lua rămas-bun de la ea, cerul se acoperi de păsări albastre titaniene. Trebuie să fi fost pe puțin zece mii de păsări mari și nobile. Făcură noapte din zi, făcură aerul să freamăte cu bătaia aripilor. Nici una nu scoase vreun țipăt. Și, din noaptea care se făcuse în faptul amiezii, Crono, fiul lui Beatrice și al lui Malachi, se ivi pe un dâmb în dreptul mormântului proaspăt săpat. Purta o mantie din pene pe care o flutura ca pe o pereche de aripi. Era puternic și strălucitor.

— Vă mulțumesc, mamă și tată, strigă el, pentru că mi-ați dat viață. Adio!

Se făcu nevăzut, iar păsările îl urmară.

* * *

Bătrânul Malachi Constant se întoarse la palat cu inima grea cât o ghiulea. Ce-l determina să se întoarcă la tristul palat era dorința de a-l lăsa în bună rânduială. Mai devreme sau mai târziu, altcineva avea să vină să-l ocupe. Palatul trebuia să fie curat și ordonat, gata pentru noii lui locatari. Palatul trebuia să spună numai lucruri bune despre foștii lui stăpâni. Lângă vechiul fotoliu al lui Constant, ros de vreme, se aflau ouăle de fluierar și frăguțele titaniene, ulcica cu lapte de margaretă fermentat și coșul cu semințe de margarete, pe care Constant i le adusese în dar lui Beatrice. Erau perisabile. N-aveau să mai țină până se ivea următorul locatar. Pe acestea Constant le duse înapoi în piroga lui. Nu avea nevoie de ele. Nimeni nu mai avea nevoie de ele.

În vreme ce-și îndrepta bătrâna spinare în pirogă, îl zări pe Salo, micul mesager de pe Tralfamadore, pășind pe ape până la el.

— Bună, îl întâmpină Constant.

— Bună, îi răspunse Salo. Îți mulțumesc că m-ai asamblat din nou.

— Nu credeam c-am făcut-o cum trebuie, mărturisi Constant. Nu puteam să scot nici un semn de la tine.

— Ba ai făcut-o exact cum trebuie, îl asigură Salo. Doar că nu mă puteam hotărî dacă să-ți dau un semn sau nu.

Își scoase aerul din picioare cu un șuierat.

— Cred c-am s-o șterg curând, spuse el.

— Ai să-ți transmiți mesajul până la urmă? îl iscodi Constant.

— Oricine ar fi călătorit atât de departe într-o asemenea misiune prostească, conchise Salo, n-are de ales decât să rămână cu onoarea proștilor și să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

— Azi mi-a murit nevasta, îl anunță Constant.

— Îmi pare rău, îl consolă Salo. Te-aș întreba: „Cu ce te pot ajuta?", însă Skip mi-a atras odată atenția că e cea mai enervantă și mai stupidă expresie din limbajul pământenilor.

Constant își frecă palmele. Singura companie care-i mai rămăsese pe Titan era exact compania pe care putea s-o țină mâna lui dreaptă celei stângi.

— Mi-e dor de ea, mărturisi el.

— Până la urmă te-ai îndrăgostit și tu, pricep! constată Salo.

— Cu numai un an terestru în urmă, preciză Constant. Ne-a luat atât de mult ca să ne dăm seama că unul dintre sensurile vieții umane, indiferent cine se află la cârma ei, este să-i iubești pe cei din preajma ta.

— Dacă mata sau fiul matale ar dori să se întoarcă înapoi pe Pământ, se oferi Salo, nu m-ați abate prea mult din drum.

— Băiatul meu li s-a alăturat păsărilor albastre, îl înștiință Constant.

— Bravo lui! exclamă Salo. Și eu aș face-o, dacă m-ar primi.

— Pământul! rosti Constant nedumerit.

— Am putea ajunge acolo în câteva ore, zise Salo, acum că nava mea merge iar ca pe roate.

— Este atâta singurătate aici, grăi Constant, acum că...

Clătină din cap.

* * *

În drum spre Pământ, Salo își dădu seama că greșise amarnic sugerându-i lui Constant să se întoarcă pe planeta lui de baștină. Începu să bănuiască acest lucru atunci când moșul insistă să fie lăsat în Indianapolis, Indiana, S.U.A.

Această insistență a lui Constant era cum nu se poate mai rea, de vreme ce Indianapolis nu era defel locul ideal pentru un bătrân fără un acoperiș deasupra capului. Salo ar fi dorit să-l lase lângă un teren de hochei din St. Petersburg, în Florida, S.U.A., însă Constant, după obiceiul bătrânilor, nu mai putea fi clintit de la prima lui hotărâre. Voia să meargă la Indianapolis și cu asta basta.

Salo presupuse că Malachi avea rude, ori poate cunoștințe mai vechi în Indianapolis, dar nici vorbă de așa ceva.

— Nu știu pe nimeni în Indianapolis și nu știu despre Indianapolis decât un singur lucru, îl lămuri Constant, pe care l-am citit într-o carte.

— Ce-ai citit? îl întrebă Salo stânjenit.

— Indianapolis, Indiana, povesti Constant, este primul loc din Statele Unite ale Americii unde un alb a fot spânzurat pentru uciderea unui indian. Îmi plac oamenii care ar spânzura un alb pentru asasinarea unui indian...

Capul lui Salo făcu o tumbă pe axul cardanic. Picioarele lui scoaseră sunete de ventuză pe pardoseala de fier. Era evident că pasagerul lui nu știa mai nimic despre planeta spre care avea să fie purtat cu o viteză apropiată de cea a a luminii. Măcar Constant avea bani. Existau speranțe în această privință. Avea aproape trei mii de dolari în diverse valute terestre, adunați din buzunarele costumelor lui Rumfoord din Taj Mahal. Și măcar mai avea ceva îmbrăcăminte.

Purta un costum bun din tweed, teribil de larg, de-al lui Rumfoord, de al cărui lanț de la ceas, ascuns în buzunarul vestei, atârna o medalie Phi Beta Kappa. Salo îl convinsese pe Constant să ia cu el medalia. Constant mai avea și un palton bun, o pălărie, galoși.

Nemaiavând decât o oră până ajungeau pe Terra, Salo se întrebă ce ar mai fi putut face ca să-i ușureze lui Constant restul zilelor sale, fie și în Indianapolis. Și se decise să-l hipnotizeze, în așa fel încât măcar ultimele clipe de viață să-l încânte enorm pe bătrân. Viața lui avea să se termine bine.

Constant se și afla deja într-o stare aproape hipnotică, holbându-se la Cosmos printr-un hublou. Salo se apropie de el pe la spate și îi vorbi ca să-l calmeze:

— Ai obosit, ai obosit așa de tare, Călătorule Spațial, Malachi, Unk. Contemplă cea mai îndepărtată stea, pământene, și gândește-te cât de grele ți se fac mădularele.

— Grele, confirmă Constant.

— Ai să mori și tu într-o zi, Unk, îi atrase atenția Salo. Îmi pare rău, dar ăsta este adevărul.

— Adevărat, admise Constant. Să nu-ți pară rău.

— Când ai să simți că ți se apropie sfârșitul, Călătorule Spațial, spuse Salo, hipnotizându-l, ți se va întâmpla un lucru minunat.

Apoi îi descrise lui Constant întâmplările fericite pe care acesta avea să și le imagineze înainte să-și dea duhul. Avea să fie o iluzie posthipnotică.

— Trezește-te! ordonă Salo.

Constant tresări și se întoarse cu spatele la hublou.

— Unde sunt? întrebă el.

— Pe o navă tralfamadoriană. Ai plecat de pe Titan și te îndrepți spre Pământ, îi reaminti Salo.

— Aha! făcu Malachi. Desigur, spuse el o clipă mai târziu. Trebuie să fi adormit.

— Trage un pui de somn, îl îndemnă Salo.

— Da, aș-așa am să fac, se hotărî Constant.

Se întinse pe un pat și adormi. Salo legă centura de siguranță în jurul Călătorului Spațial adormit. Apoi își legă centura lui de siguranță în fața panoului de comandă. Întoarse trei cadrane de ceasuri și controlă de două ori citirea lor. Apăsă pe un buton roșu. Se lăsă pe spate. Nu mai era acum nimic de făcut. Din acea clipă totul se derula automat. În treizeci și șase de minute, nava avea să aterizeze lângă capătul unei linii de autobuz de la periferia orașului Indianapolis, Indiana, S.U.A., Pământ, Sistemul Solar, Calea Lactee. Acolo avea să fie ora trei dimineața. Avea să fie iarnă.

* * *

Nava spațială ateriză pe un strat de vreo zece centimetri de zăpadă proaspătă într-un loc pustiu, în partea de sud a orașului Indianapolis. Nimeni nu era treaz ca s-o vadă aterizând.

Malachi Constant coborî din navă.

— Uite-ți aici stația de autobuz, bătrâne soldat, șopti Salo.

Trebuia să vorbească în șoaptă, pentru că la câțiva pași de ei era o casă cu două etaje, cu o fereastră de la dormitor deschisă. Salo îi arătă o bancă înzăpezită de pe trotuar.

— Mai ai de așteptat vreo zece minute, îl informă în șoaptă. Autobuzul te va duce direct în centrul orașului. Roagă-l pe șofer să te lase lângă un hotel bun.

Constant făcu din cap semn că a înțeles.

— O să fiu bine, șopti el.

— Cum te simți? îl mai întrebă Salo tot în șoaptă.

— Bine, șopti Constant, încălzit ca o felie de pâine prăjită.

Protestele unui locatar vag deranjat în somnul lui se auziră pe fereastra deschisă a dormitorului de la locuința din apropiere.

— Au, cineva, se plângea cel care dormea, av ua, de-i-ah, hmmmmmmmmmmmmm.

— Chiar ești bine? șopti Salo.

— Da, minunat, îi răspunse Constant, tot în șoaptă. Încălzit ca o felie de pâine prăjită.

— Noroc, îi ură Salo în șoaptă.

— Noi nu zicem așa aici, îl atenționă în șoaptă Constant.

Salo îi făcu cu ochiul.

— Eu nu sunt de aici, îi aminti el în șoaptă.

Se uită în jur la priveliștea de un alb perfect, simți sărutul fulgilor de nea, cugetă asupra înțelesurilor ascunse din razele palide aruncate de felinare, sclipind prin somnul unei lumi înveșmântate în alb.

— Frumos! remarcă el în șoaptă.

— Nu-i așa? șopti și Constant.

— Bul-bau! urlă amenințător cel cufundat în somn, către cei care i-ar fi putut tulbura tihna. Așaa! A! Așa! Ce-i o mabba? Mhh!

— Hai, du-te, îl îndemnă în șoaptă Constant.

— Da, consimți Salo tot în șoaptă.

— La revedere, șopti Constant, și îți mulțumesc.

— Cu multă plăcere, îi răspunse Salo în șoaptă.

Intră la loc în navă și închise camera de presurizare. Nava se înălță cu zgomotul pe care l-ar face un om suflând peste gura unei sticle. Dispăru în vârtejul ninsorii și dusă fu.

„Pa și pusi!“ se mai auzi din ea.

Pașii lui Malachi Constant scârțâiră pe zăpadă, pe când se apropia de bancă. Dădu la o parte neaua de pe ea și se așeză.

— Frah! strigă cel care vorbea în somn, ca și cum ar fi înțeles dintr-odată totul. Brah! continuă în aceeași ordine de idei, neplăcându-i deloc ceea ce tocmai pricepuse. Zbăr-fau! mai adăugă, arătând în termeni preciși cum avea de gând să reacționeze. Flaf! încheie el, de unde se poate deduce că răufăcătorii o luaseră la sănătoasa.

* * *

Căzu și mai multă zăpadă. Autobuzul pe care-l aștepta Malachi Constant avea două ore întârziere în acea dimineață, din cauza nămeților. Când autobuzul își făcu apariția în cele din urmă, era prea târziu. Malachi Constant era mort.

Salo îl hipnotizase în așa fel încât să-și imagineze, în ceasul morții, că se întâlnea cu singurul și cel mai bun prieten al lui, Stony Stevenson.

În vreme ce fulgii de zăpadă pluteau deasupra sa, Constant își imagina că norii se risipeau, lăsând să se strecoare o rază de soare numai pentru el. O navă de aur, incrustată cu diamante, cobora pe raza de soare, aterizând pe neaua neatinsă ce acoperea strada.

Din ea ieși un bărbat roșcovan, îndesat, cu un trabuc mare. Era tânăr. Purta uniforma Infanteriei de Asalt Marțiene, pe care o purtase și Unk odinioară.

— Salut, Unk, îl întâmpină el. Hai înăuntru!

— Înăuntru? se miră Constant. Dar tu cine mai ești?

— Stony Stevenson, Unk. Nu mă mai recunoști?

— Stony? se îndoi Constant. Tu ești Stony?

— Cine altcineva ar mai suporta viteza asta dată dracului? glumi Stony, izbucnind în râs. Hai înăuntru.

— Și să merg unde? îl întrebă Constant.

— În paradis, îi răspunse Stony.

— Cum arată paradisul? dori să știe Constant.

— Toată lumea-i fericită pentru totdeauna acolo, îi povesti Stony, sau atâta timp cât Universul ăsta se mai ține, lua-l-ar dracu'! Hai, urcă, Unk. Beatrice este deja acolo și te așteaptă.

— Beatrice? se miră Unk, intrând în navă.

Stony închise camerele de presurizare și apăsă pe butonul de pornire.

— Acu-acuma mergem în paradis? se bâlbâi Constant. E-eu mă duc în paradis?

— Nu mă întreba de ce, bătrâne, îl lămuri Stony, dar cineva acolo sus te place.

Cuprins

1. Între timid și Timbuktu 9
2. Scheaune în măgăzâie 43
3. Mai bine era la United Hotcake 63
4. Punerea corturilor 93
5. Scrisoare de la un erou necunoscut 103
6. Un dezertor pe timp de război.............. 129
7. Victorie 159
8. Într-un club de noapte hollywoodian 177
9. O problemă rezolvată 189
10. O eră a miracolelor 207
11. Îl urâm pe Malachi Constant pentru că... 239
12. Gentlemanul de pe Tralfamadore 253

Epilog: Revederea cu Stony 285

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Arthur Golden, *Memoriile unei gheișe*
Sarah Hall, *Michelangelo Electric*
Kurt Vonnegut, *Pianul mecanic*
Stefan Heym, *Relatare despre regele David*
John Fante, *Întreabă praful*
Nick Hornby, *Turnul sinucigașilor*
L.P. Hartley, *Mesagerul*
Salman Rushdie, *Furie*
Raymond Queneau, *Florile albastre*
Marguerite Duras, *Stăvilar la Pacific*
Laura Restrepo, *Delir*
Anaïs Nin, *Incest*
Nikos Kazantzakis, *Zorba Grecul*
Almudena Grandes, *Castele de carton*
Mitch Albom, *Marți cu Morrie*
D.M. Thomas, *Hotelul alb*
Guillermo Martínez, *Crimele din Oxford*
Christopher Isherwood, *Adio, Berlin*
Kurt Vonnegut, *Bufoniada*
Anthony Burgess, *Portocala mecanică*
Irvin D. Yalom, *Plânsul lui Nietzsche*
Anaïs Nin, *Foc*
Andrew Sean Greer, *Confesiunile lui Max Tivoli*
Leo Perutz, *Călărețul suedez*
Jeanette Winterson, *Pasiunea*
Naghib Mahfuz, *Akhenaton, cel ce sălășluiește în adevăr*
Jim Crace, *În clipa morții*
António Lobo Antunes, *Bună seara lucrurilor de pe-aici*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Milarepa*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Oscar și Tanti Roz*
William Golding, *Împăratul muștelor*
Pascal Quignard, *Vila Amalia*
Almudena Grandes, *Vârstele lui Lulú*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Jesús Díaz, *Spune-mi ceva despre Cuba*
Paul Auster, *Palatul lunii*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Carlos Fuentes, *O companie neliniștitoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Taichi Yamada, *Străini*
Leonid Țîpkin, *O vară la Baden-Baden*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Dave Eggers, *Să te ții alergătură!*
Jonathan Safran Foer, *Extrem de tare și incredibil de aproape*
Richard Zimler, *Ultimul cabalist din Lisabona*
Sarah Dunant, *În compania curtezanei*
Jan Koneffke, *O iubire la Tibru*
Péter Esterházy, *Un strop de pornografie maghiară*
John Fante, *Drumul spre Los Angeles*
John Updike, *Teroristul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus. Povestiri erotice*
Julio Cortázar, *Armele secrete*
James Meek, *Un gest de iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
John Berendt, *Miezul nopții în grădina binelui și a răului*
Hanif Kureishi, *Buddha din suburbie*
Daniel Kehlmann, *Măsurarea lumii*
Anne Tyler, *Căsătorie de amatori*
Joey Goebel, *Torturați-l pe artist*
Ann Patchett, *Belcanto*
John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*
James Frey, *O mie de fărâme*
Arnon Grunberg, *Istoria calviției mele*
Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
Sarah Dunant, *Nașterea lui Venus*
Gonzalo Torrente Ballester, *Cronica regelui aiurit*
Friedrich Dürrenmatt, *Justiție*
Kurt Vonnegut, *Sirenele de pe Titan*

În pregătire

Douglas Carlton Abrams, *Jurnalul pierdut al lui Don Juan*
Will Self, *Cum trăiesc morții*
Kelly Jones, *Al șaptelea licorn*

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Zorro
Fiica norocului
Casa spiritelor
Portret în sepia
Eva Luna
Povestirile Evei Luna
Țara mea inventată
Paula

Kurt Vonnegut s-a născut în 1922 la Indianapolis. Începe să studieze chimia și biologia la Cornell University și Carnegie Institute, fără a-și găsi însă adevărata vocație. La vârsta de douăzeci de ani se înrolează. Luat prizonier la Dresda, în 1945, este martor la bombardamentul asupra orașului, experiență atroce care îi inspiră romanul *Abatorul cinci sau Cruciada copiilor. Un dans obligatoriu cu moartea* (1969). Întors în America, Vonnegut își reia studiile, de această dată în antropologie. Între anii 1946 și 1950 se angajează la compania General Electric, postură satirizată în primul său roman, *Pianul mecanic*, apărut în 1952. Din același an Kurt Vonnegut se dedică în exclusivitate scrisului. În 1959 îi apare romanul ***Sirenele de pe Titan***, apoi *Mama Noapte* (1961), *Leagănul pisicii* (1963), *Fii binecuvântat, domnule Rosewater sau Nu strica orzul pe gâște* (1965), *Mic dejun de campion sau La revedere, Blue Monday* (1973), *Bufoniada sau Gata cu singurătatea!* (1976), *Galápagos* (1985), *Barbă-Albastră* (1987), *Hocus Pocus* (1990), *Cutremurul timpului* (1997). Volumele sale de povestiri, *Bun venit printre maimuțe* (1968) și *Tabachera din Bagombo* (1999), încântă generații de iubitori ai genului scurt. A mai scris piese de teatru și eseuri. De același autor au apărut, în colecția „Raftul Denisei“, *Pianul mecanic* și *Bufoniada*.

Tânărului Malachi Constant, cel mai bogat și mai depravat om din lume, i se oferă șansa unei călătorii interplanetare alături de o femeie frumoasă. Desigur, invitația ascunde o capcană, iar incredibila poveste a lui Malachi dezvăluie o viziune profetică asupra destinului umanității pe care doar un scriitor de talia lui Vonnegut are curajul să o imagineze.

„Cea mai bună carte a lui Vonnegut, în care autorul se încumetă nu numai să pună întrebări fundamentale despre ființa umană, ci să și ofere răspunsuri la ele.“

Esquire

„Kurt Vonnegut este unul dintre cei mai mari scriitori americani contemporani.“

Graham Greene

„Vonnegut se dovedește un scriitor satiric unic și inimitabil.“

Harper's Magazine

ISBN 978-973-689-181-6